

I. DISPOSICIÓNS XERAIS

VICEPRESIDENCIA DA IGUALDADE E DO BENESTAR

Resolución do 25 de setembro de 2007, da Secretaría Xeral e de Relacións Institucionais da Vicepresidencia da Igualdade e do Benestar, pola que se ordena a publicación do acordo da Comisión Bilateral de Cooperación Administración xeral do Estado-Comunidade Autónoma de Galicia en relación coa Lei 13/2006, do 27 de decembro, de horarios comerciais de Galicia.

Consonte o establecido no artigo 33 da Lei orgánica 2/1979, do 3 de outubro, do Tribunal Constitucional, modificada pola Lei orgánica 1/2000, do 7 de xaneiro, esta secretaría dispón a publicación do acordo que figura como anexo a esta resolución.

Santiago de Compostela, 25 de setembro de 2007.

A. Javier Ferreira Fernández
Secretario xeral e de Relacións Institucionais da
Vicepresidencia da Igualdade e do Benestar

ANEXO

Acordo da Comisión Bilateral de Cooperación Administración xeral do Estado-Comunidade Autónoma de Galicia en relación coa Lei de Galicia 13/2006, do 27 de decembro, de horarios comerciais de Galicia

A Comisión Bilateral de Cooperación Administración xeral do Estado-Comunidade Autónoma de Galicia, na súa reunión do día 24 de setembro de 2007, adoptou o seguinte acordo:

Primeiro.-De conformidade coas negociacións previas realizadas polo grupo de traballo constituído en cumprimento do previsto no acordo da Comisión Bilateral de Cooperación Administración do Estado-Comunidade Autónoma de Galicia, do 20 de marzo de 2007, para o estudo e proposta de solución das discrepancias competenciais manifestadas sobre a Lei de Galicia 13/2006, do 27 de decembro, de horarios comerciais, ambas as dúas partes acordan o seguinte:

A Xunta de Galicia comprométese a interpretar o disposto no artigo 8.3º da Lei de Galicia 13/2006, do 27 de decembro, de horarios comerciais, no sentido de que o deber de adiantar o peche dos establecementos comerciais e de permanecer pechados os días a que se refire este artigo é un deber que se enmarca, tanto na necesaria conciliación da vida familiar e persoal que lles corresponde ás empresas comerciais, como no réxime de liberdade de horarios recollido na Lei 1/2004, do 21 de decembro, de horarios comerciais. O Goberno de Galicia manifesta a súa intención de promover as medidas oportunas para o cumprimento deste deber por parte das empresas.

Segundo.-Publicar este acordo no *Boletín Oficial del Estado* e no *Diario Oficial de Galicia*.

Terceiro.-Comunicarlle este acordo ao Tribunal Constitucional para os efectos previstos no artigo 33.2º da Lei orgánica do Tribunal Constitucional.

Madrid, 24 de setembro de 2007.

Elena Salgado Méndez
Ministra de Administracións
Públicas

Anxo Manuel Quintana González
Vicepresidente da Igualdade
e do Benestar

CONSELLERÍA DE EDUCACIÓN E ORDENACIÓN UNIVERSITARIA

Decreto 191/2007, do 20 de setembro, polo que se establece a ordenación das ensinanzas de idiomas de réxime especial e os currículos dos niveis básico e intermedio.

A Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, regula nos seus artigos 59, 60, 61 e 62 as ensinanzas de idiomas de réxime especial e establece que estas se organizarán en tres niveis: básico, intermedio e avanzado. En consonancia co disposto no artigo 6.2º da devandita lei, o Goberno fixou no Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, os aspectos básicos do currículo que constitúen as respectivas ensinanzas mínimas nos niveis intermedio e avanzado, co fin de asegurar unha formación común e garantir a validez dos certificados correspondentes.

Seguindo as indicacións do Consello de Europa no Marco común europeo de referencia para as linguas (MCERL), a aprendizaxe de idiomas e a súa certificación organízanse nunha serie de niveis comúns ordenados en graos de competencia lingüística progresivamente máis amplos, e ligados a contextos sociais de uso da competencia comunicativa. O Marco común europeo de referencia para as linguas promove, igualmente, o coñecemento de diversas linguas e culturas.

Igualmente, a Decisión 1720/2006 do Parlamento Europeo e do Consello, do 15 de novembro de 2006, establece un programa de acción no ámbito da aprendizaxe permanente ata 2013 (PAP) e recolle entre os seus obxectivos a promoción da aprendizaxe das linguas e a diversidade lingüística, así como o favorecemento da aprendizaxe permanente de persoas de todas as idades.

Neste contexto, as ensinanzas especializadas de idiomas van dirixidas a aquelas persoas que desexan, ao longo da súa vida, adquirir ou perfeccionar as súas competencias nunha ou en varias linguas estranxeiras, con fins xerais ou específicos, así como obter para o mercado laboral unha certificación transparente do seu nivel de competencia no uso das devanditas linguas.

Xa que logo, este decreto establece a ordenación das ensinanzas de idiomas de nivel básico e determina os efectos dos certificados acreditativos da superación das exixencias académicas correspondentes aos respectivos niveis. Igualmente, neste decreto esta-

blécense os currículos do nivel básico e do nivel intermedio, e incorpóranse neste as ensinanzas mínimas fixadas polo citado Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro. Do mesmo xeito, esta norma regula o procedemento para que as escolas oficiais de idiomas poidan impartir cursos especializados para o perfeccionamento de competencias en idiomas tanto nos niveis básico, intermedio e avanzado, como nos niveis C1 e C2, de maneira que estes centros contribúan, mediante o óptimo aproveitamento dos seus recursos, a darlles resposta ás necesidades de formación dos colectivos educativos e profesionais no ámbito das linguas estranxeiras.

De conformidade co exposto, por proposta da conselleira de Educación e Ordenación Universitaria, no exercicio da facultade outorgada polo artigo 34 da Lei 1/1983, do 23 de febreiro, reguladora da Xunta e da súa Presidencia, modificada pola Lei 11/1988, do 20 de outubro, e pola Lei 2/2007, do 28 de marzo, do traballo en igualdade das mulleres de Galicia, logo de informe do Consello Escolar de Galicia, oído o Consello Consultivo de Galicia, e logo de deliberación do Consello da Xunta de Galicia, na súa reunión do día vinte de setembro de dous mil sete,

DISPOÑO:

Capítulo I

Da finalidade e organización das ensinanzas oficiais de idiomas

Artigo 1º.-Obxecto e ámbito de aplicación.

1. Este decreto establece a ordenación das ensinanzas de idiomas de réxime especial e o currículo dos niveis básico e intermedio dos idiomas seguintes: alemán, árabe, chinés, francés, inglés, italiano, portugués, ruso, galego, español como lingua estranxeira e xaponés.

2. Así mesmo, esta disposición regula as condicións en que se poden obter os certificados acreditativos da superación dos niveis básico, intermedio e avanzado destas ensinanzas, así como os seus efectos e a documentación académica necesaria para garantir a mobilidade do alumnado.

3. Este decreto ten igualmente a finalidade de regular os requisitos mínimos das escolas oficiais de idiomas no relativo á relación numérica entre estudantes e profesorado, instalacións docentes e número de postos escolares.

4. Este decreto é de aplicación nas escolas oficiais de idiomas da Comunidade Autónoma de Galicia.

Artigo 2º.-Finalidade.

1. As ensinanzas de idiomas de réxime especial teñen a finalidade de capacitar o alumnado para o uso axeitado dos idiomas, fóra das etapas ordinarias do sistema educativo, e desenvolver nel a capacidade de adquirir, actualizar, completar e ampliar a competencia comunicativa en linguas estranxeiras, ao longo da

vida, para o seu desenvolvemento persoal e profesional.

2. As escolas oficiais de idiomas son os centros docentes públicos en que se ofrecerán contextos para a aprendizaxe e a práctica de idiomas. Nelas deberase fomentar especialmente o estudo das linguas oficiais dos estados membros da Unión Europea, das linguas cooficiais existentes en España e do español como lingua estranxeira. Así mesmo, facilitarase o estudo doutras linguas que, por razóns culturais, sociais ou económicas, presenten un interese especial.

3. Nas ensinanzas de idiomas de réxime especial teranse en conta as especificacións que se establecen na Lei galega 7/2004, do 16 de xullo, para a igualdade de mulleres e homes, e especialmente no seu artigo 9.1º, así como as prescricións do artigo 24 da Lei orgánica 3/2007, do 22 de marzo, para a igualdade efectiva de mulleres e homes, como garantía dunha educación acorde co principio de igualdade.

Artigo 3º.-Ensinanzas de idiomas de réxime especial.

1. As ensinanzas de idiomas de réxime especial impartidas nas escolas oficiais de idiomas organízanse nos niveis básico, intermedio e avanzado.

2. Igualmente, poderanse impartir nestes centros cursos de especialización para a actualización e o perfeccionamento de competencias en idiomas, e para a formación do profesorado, colectivos profesionais e público en xeral.

3. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá determinar os idiomas que se poden impartir nas escolas oficiais de idiomas seguindo criterios de pertinencia e impacto.

Artigo 4º.-Os cursos de especialización.

1. Os cursos especializados para o perfeccionamento de competencias en idiomas tanto nos niveis básico, intermedio e avanzado, como nos niveis C1 e C2, segundo quedan definidos no Marco común europeo de referencia para as linguas (en adiante MCERL), organizaranse segundo o establecido neste artigo.

2. Os cursos especializados nos niveis básico, intermedio e avanzado deberán ter como obxectivo desenvolver a competencia nunha ou en varias destrezas lingüísticas, ben de xeito xeral ou ben aplicadas a campos ou perfís profesionais concretos.

3. Os cursos dos niveis C1 e C2 organizaranse tendo como referencia a competencia lingüística que establece para eles o MCERL, e terán como finalidade o perfeccionamento da competencia nunha ou en varias destrezas lingüísticas. Poderán ter, tamén, unha orientación profesional concreta e, de ser o caso, conducir á obtención dunha certificación oficial.

4. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria establecerá o procedemento para a certificación destes cursos, tendo en conta tanto a corres-

pondencia de cada certificado cos descritores dos niveis do MCERL como a descrición das probas realizadas e das competencias valoradas para a obtención da devandita certificación.

5. As escolas oficiais de idiomas poderán, consonte o que estableza a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria, deseñar cursos especializados como parte da súa oferta educativa.

6. O alumnado que desexe realizar estes cursos deberá acreditar mediante certificación, titulación ou proba, que posúe o nivel adecuado ao curso que desexe realizar.

7. As escolas oficiais de idiomas poderán ofrecer cursos de formación lingüística para o profesorado dos niveis e das etapas educativas, que terán as características que estableza a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria.

Artigo 5º.-Modalidades.

1. As ensinanzas de idiomas de réxime especial poderán cursarse nas modalidades presencial e a distancia.

2. As persoas non escolarizadas nas modalidades establecidas no punto anterior poderán obter os certificados dos niveis básico, intermedio e avanzado dos idiomas autorizados nelas mediante a superación de probas específicas de certificación comúns para todo o alumnado.

Artigo 6º.-Organización.

1. As ensinanzas dos niveis básico, intermedio e avanzado desenvolveranse en dous cursos académicos cada un deles, cunha duración de 130 horas por curso, de conformidade co calendario escolar que estableza anualmente a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria.

2. Non obstante o anterior, a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria poderá autorizar, nas condicións que se determinen, unha duración diferente naqueles idiomas que polas súas características así o precisen.

3. Os cursos especializados para o perfeccionamento de competencias en idiomas, tanto nos niveis básico, intermedio e avanzado como nos niveis C1 e C2 do MCERL do Consello de Europa, así como os cursos destinados á formación do profesorado, terán a duración que a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria estableza en cada caso.

Capítulo II Do currículo

Artigo 7º.-Currículo.

1. Para os efectos do disposto neste decreto, enténdese por currículo o conxunto de obxectivos, competencias, contidos, principios metodolóxicos e criterios de avaliación que constitúen as ensinanzas establecidas no artigo 3º deste decreto.

2. O currículo establecido para os niveis básico e intermedio será o que se inclúe nos anexos I e II, respectivamente, deste decreto.

3. O currículo deberase desenvolver mediante o proxecto educativo de centro e as correspondentes programacións didácticas, nas que deberán constar, polo menos, a secuencia de obxectivos, contidos e criterios de avaliación, os mínimos exixibles, os criterios de cualificación e de promoción, o enfoque metodolóxico, a atención á diversidade e a acción tutorial.

4. Todas as ensinanzas que se impartan nas escolas oficiais de idiomas de Galicia deberán contar coa oportuna programación didáctica.

5. O profesorado desenvolverá a súa actividade docente de acordo co establecido no proxecto educativo e na programación didáctica do idioma correspondente.

6. Os centros docentes disporán da necesaria autonomía pedagóxica e organizativa. Favorecerase o traballo en equipo do profesorado e estimularase a súa actividade investigadora a partir da práctica docente.

Artigo 8º.-Principios metodolóxicos.

1. As ensinanzas de idiomas estarán orientadas ao desenvolvemento das destrezas lingüísticas comunicativas, polo que se deberá abordar o ensino do idioma desde unha perspectiva de uso. Para iso, deberase concibir a aula como un espazo onde se dean situacións comunicativas reais ou simuladas en que o alumnado participe. Nestas situacións procurarase activamente a erradicación de comportamentos ou linguaxe sexista e o cuestionamento de estereotipos de xénero desigualitarios.

2. Os enfoques metodolóxicos estarán orientados á acción e crearán contextos de aprendizaxe que, por unha parte, axuden a cada estudante a atopar as súas propias estratexias de aprendizaxe e que, por outra banda, fomenten a autonomía do alumnado para que poida aproveitar ao máximo todas as ocasións para mellorar a propia capacidade de comunicación, tanto no aula coma fóra dela.

Artigo 9º.-Nivel básico.

1. O currículo correspondente ao nivel básico ten como referencia as competencias propias do nivel A2, segundo se define este nivel no Marco común europeo de referencia para as linguas do Consello de Europa.

2. O nivel básico ten a finalidade de capacitar, fóra das etapas ordinarias do sistema educativo, para utilizar o idioma oralmente e por escrito de xeito eficaz e apropiado en situacións comunicativas sinxelas e habituais, relativas a necesidades inmediatas, e que requiran comprender e producir textos breves nun rexistro neutro que conteñan expresións e estruturas básicas e termos sinxelos de lingua estándar. Este nivel de uso do idioma deberá permitir igualmente actuar en tales situacións mediando entre falantes de distintas linguas que non poidan comprenderse de xeito directo.

Artigo 10º. Nivel intermedio.

1. O currículo correspondente ao nivel intermedio ten como referencia as competencias propias do nivel B1, segundo se define este nivel no Marco común europeo de referencia para as linguas do Consello de Europa.

2. O nivel intermedio ten a finalidade de capacitar, fóra das etapas ordinarias do sistema educativo, para a utilización do idioma oralmente e por escrito de xeito eficaz, apropiado e flexible, en situacións comunicativas diversas relativas a temas coñecidos ou de interese persoal, que requiran comprender e producir textos en lingua estándar, nun rexistro neutro, formal e informal, e que conteñan variedade de expresións, estruturas e locucións idiomáticas frecuentes, e termos habituais e cultos de uso común non especializados. Este nivel de uso do idioma deberá permitir igualmente actuar mediando entre falantes de distintas linguas que non poidan comprenderse de xeito directo, e garantir a relación fluída entre falantes e culturas.

Artigo 11º.-Nivel avanzado.

1. O nivel avanzado deberá ter como referencia as competencias propias do nivel B2, segundo se define este nivel no MCERL do Consello de Europa.

2. O nivel avanzado ten a finalidade de capacitar, fóra das etapas ordinarias do sistema educativo, para a utilización do idioma oralmente e por escrito con fluidez, flexibilidade e eficacia, en situacións comunicativas diversas relativas a temas coñecidos ou propios do campo de especialización do falante, que requiran comprender e producir textos de certa complexidade lingüística, en lingua estándar, nunha variedade de rexistros, e que conteñan expresións, estruturas e locucións idiomáticas variadas e frecuentes, e riqueza léxica. Este nivel de uso do idioma deberá permitir igualmente actuar mediando entre falantes de distintas linguas que non poidan comprenderse de xeito directo, e garantir a relación fluída entre falantes e culturas.

3. O currículo para o nivel avanzado dos respectivos idiomas será o establecido no decreto de currículo correspondente.

Capítulo III

Medidas de apoio ao currículo

Artigo 12º.-Formación permanente do profesorado.

1. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria realizará unha oferta de actividades formativas consonte as necesidades que se deriven dos programas educativos.

2. As actividades de formación permanente do profesorado deberán ter como obxectivo o perfeccionamento da práctica educativa que incida na mellora dos rendementos do alumnado e do seu desenvolvemento persoal e social.

3. Periodicamente, o profesorado desenvolverá actividades de actualización nos centros educativos e nas institucións formativas específicas.

Artigo 13º.-Investigación, experimentación e innovación educativas.

A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá impulsar a investigación, a experimentación e a innovación educativas mediante a convocatoria de axudas a proxectos específicos, incentivando a creación de equipos de profesorado, así como a colaboración coas universidades e outras institucións e, en todo caso, xerando un marco de reflexión sobre o funcionamento real e a mellora do proceso educativo.

Artigo 14º.-Materiais de apoio ao profesorado.

A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá favorecer a elaboración de materiais de apoio ao profesorado que desenvolvan o currículo, e ditará disposicións que orienten o seu traballo nese sentido.

Capítulo IV

Do acceso, matrícula, avaliación, promoción e permanencia

Artigo 15º.-Acceso.

1. Para acceder ás ensinanzas de idiomas será requisito ter dezaseis anos cumpridos no ano en que se comecen os estudos. Poderán acceder, así mesmo, as persoas maiores de catorce anos para seguir as ensinanzas dun idioma distinto do cursado na educación secundaria obrigatoria como primeira lingua estranxeira.

2. Os certificados dos niveis básico e intermedio darán acceso ás ensinanzas dos niveis intermedio e avanzado, respectivamente.

3. O título de bacharel deberá habilitar para acceder directamente aos estudos de idiomas de nivel intermedio da primeira lingua estranxeira cursada no bacharelato.

4. Poderase acceder, igualmente, a calquera nivel e curso, sempre que a persoa aspirante acredite os coñecementos precisos, ben através de probas de clasificación que organicen as escolas oficiais de idiomas ou ben a través da validación dos títulos ou certificados recollidos na normativa que para o efecto establece a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria.

5. Así mesmo, no caso dos cursos para a actualización de coñecementos de idiomas e para a formación do profesorado, colectivos profesionais e público en xeral, a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria determinará, en cada caso, os requisitos e o procedemento para o acceso e a matrícula, e poderá delegar esta responsabilidade nas escolas oficiais de idiomas.

Artigo 16º.-Admisión e matrícula.

A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá establecer as normas de admisión e

matrícula, así como as condicións dos traslados de centro.

Artigo 17º.-Avaliación, promoción e permanencia.

1. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá regular o procedemento de avaliación, promoción e permanencia do alumnado, que, en todo caso, se axustará ao disposto nos puntos seguintes.

2. A avaliación das aprendizaxes do alumnado realizarase tomando como referencia os obxectivos, as competencias, os contidos e os criterios de avaliación do currículo correspondente, concretados nas programacións didácticas de cada idioma.

3. O grao de dominio lingüístico verificarase mediante o uso práctico da lingua en situacións de comunicación, auténticas ou simuladas, e en todas as actividades lingüísticas establecidas no currículo correspondente.

4. As cualificacións definitivas obtidas polo alumnado nas ensinanzas oficiais de idiomas expresaranse mediante os termos de «apto» ou «apta», e «non apto» ou «non apta».

5. A cualificación positiva final deberalle permitir ao alumnado a promoción ao curso seguinte dentro do mesmo nivel. O alumnado que non supere todas as destrezas establecidas no currículo do último curso do nivel correspondente deberá repetir o curso.

6. A superación das ensinanzas establecidas para o derradeiro curso de cada nivel, através das probas correspondentes, conducirá á obtención do certificado deste e permitirá o acceso ao seguinte nivel.

7. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá garantir o dereito do alumnado a ser avaliado consonte criterios obxectivos.

8. A permanencia en cada nivel das ensinanzas de idiomas na modalidade presencial será, como máximo, do dobre da duración establecida na normativa vixente para cada nivel dos diferentes idiomas.

Capítulo V

Dos documentos de avaliación e das certificacións

Artigo 18º.-Documentos de avaliación.

1. Son documentos de avaliación das ensinanzas oficiais de idiomas o expediente académico persoal, as actas de avaliación e os informes de avaliación individualizados.

2. Correspóndelle á Consellería de Educación e Ordenación Universitaria a regulación e o establecemento dos modelos oficiais dos documentos de avaliación a que fai referencia o punto anterior, que, en todo caso, se axustará ao seguinte:

a) O expediente académico é o documento básico que garante o traslado do alumnado entre os distintos centros, e deberá incluír os datos de identificación do centro e os datos persoais do alumno, os datos de

matrícula: número, modalidade de ensinanza, idioma, nivel e curso, ano académico e as cualificacións obtidas.

b) O expediente académico recollerá información referida ao acceso directo a cursos e niveis, renuncia de matrícula, superación do número de convocatorias establecido, traslado a outros centros e cambio de modalidade.

c) O expediente académico incluírá información sobre a proposta de expedición do certificado de nivel correspondente.

d) No expediente farase constar a estrutura de niveis e cursos, así como o número mínimo de horas lectivas por curso, de acordo co establecido neste decreto.

e) A custodia e arquivo dos expedientes académicos correspóndelle aos centros.

f) O alumnado poderá solicitar certificación dos datos recollidos no seu expediente académico, que será asinada polo secretario do centro co visto e prace do director.

g) As actas de cualificación estenderanse ao rematar cada un dos cursos de cada nivel. Estas actas incluírán a relación nominal de alumnado xunto coa cualificación do curso, serán asinadas polos profesores do departamento didáctico correspondente e deberán contar co visto e prace do xefe do departamento.

Artigo 19º.-Certificacións.

1. Para a obtención do certificado de nivel correspondente aos niveis básico, intermedio e avanzado respectivamente, será necesaria a superación de probas terminais específicas de certificación, que se elaborarán, se administrarán e se avaliarán nas condicións que a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria determine.

2. Así mesmo, a superación dos cursos non terminais de nivel, deberán supor a expedición dun certificado de aproveitamento por parte das escolas oficiais de idiomas.

3. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria organizará, polo menos, unha convocatoria anual de probas para a obtención dos certificados correspondentes a todos os niveis, que será común para todos os réximes: oficial e libre.

4. Co fin de seguir as recomendacións do Consello de Europa para o uso do Portfolio europeo das linguas, ao alumnado que, logo da realización das probas pertinentes, non obteña o certificado dos respectivos niveis, poderáselle expedir, por petición propia e nas condicións que a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria determine, certificación de ter alcanzado o dominio requirido nalgunha das destrezas comunicativas que as probas correspondentes avalíen.

5. A certificación das ensinanzas establecidas neste decreto corresponderalles ás escolas oficiais de

idiomas. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria expediralles, por proposta destas, os certificados dos niveis básico, intermedio e avanzado aos alumnos e ás alumnas que superen as exigencias académicas establecidas para cada un deles.

6. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá regular as condicións en que se poida expedir a certificación global ou parcial das competencias que se derivan dos cursos de especialización previstos no artigo 4º.

7. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá facilitar a realización de probas homologadas para obter a certificación oficial do coñecemento das linguas cursadas polo alumnado de educación secundaria e formación profesional.

8. Os certificados de nivel básico, intermedio e avanzado deberán incluír, como mínimo, os seguintes datos: órgano que o expide, datos do alumno (nome e apelidos, DNI ou NIE ou no seu defecto número de pasaporte, data e lugar de nacemento), idioma e nivel, indicación do nivel do Marco común europeo de referencia e data de expedición, firma e selo.

Capítulo VI

Dos requisitos mínimos das escolas oficiais de idiomas

Artigo 20º. Postos escolares e proporcións.

1. As escolas oficiais de idiomas terán, como máximo, 30 estudantes por unidade escolar nos niveis básico e intermedio, e 25 estudantes no nivel avanzado.

2. O número de postos escolares das escolas oficiais de idiomas fixarase nas correspondentes disposicións polas que se autorice a súa apertura e o seu funcionamento, tendo en conta o número máximo de estudantes por unidade escolar que se establece no punto anterior, e a capacidade do centro.

3. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá determinar o número máximo de estudantes para as unidades en que se impartan ensinanzas diferentes dos niveis básico, intermedio e avanzado.

Artigo 21º.-Instalacións e recursos.

Con carácter xeral, as escolas oficiais de idiomas deberán situarse en edificios independentes, destinados exclusivamente a uso escolar, e deberán cumprir as condicións hixiénicas, acústicas, de habitabilidade e de seguridade exixidas na lexislación, e contar, como mínimo, coas instalacións seguintes:

a) O número de aulas que se precisen, cunha superficie mínima de 30 metros cadrados, para que, de acordo co horario de funcionamento do centro, o número de postos escolares, a relación entre profesorado e estudantes, e os idiomas ofrecidos, se poida garantir o horario lectivo que se estableza no plan de estudos. Así mesmo, cada aula deberá dotarse dun equipamento audiovisual conectable a un ordenador.

En calquera caso, cada posto escolar deberá dispor dun espazo mínimo de 1,5 metros cadrados.

b) Para os idiomas menos demandados e para clases complementarias poderase dispor de aulas de menos de 30 metros cadrados, garantindo, en todo caso, o espazo mínimo por posto escolar.

c) Unha biblioteca de 75 metros cadrados, como mínimo, que contribúa a cumprir os obxectivos curriculares do centro e que dispoña de fondos bibliográficos, de documentación electrónica en diferentes soportes, e de equipamentos multimedia suficientes para facilitar o acceso do alumnado á cultura propia das linguas estranxeiras e a utilización das tecnoloxías da información e da comunicación para a autoaprendizaxe.

d) Unha sala multimedia de 120 metros cadrados con 30 postos informáticos fixos conectados en rede.

e) Os espazos que cumpran destinados á localización de, cando menos, 25 postos multimedia para autoaprendizaxe distribuídos nos respectivos espazos.

f) Unha sala de usos múltiples de, como mínimo, 100 postos, con acústica, acondicionamento técnico e escenario apropiados para diversas actividades.

g) Aseos e servizos hixiénico-sanitarios en número adecuado á capacidade do centro, tanto para o alumnado como para o profesorado, e espazos para almacen.

h) Despachos para a función directiva, un despacho de xefatura de estudos, unha secretaría, unha sala de profesorado e espazos para os departamentos, de tamaño adecuado ao número de postos escolares e de idiomas autorizados.

i) Espazos axeitados para reunións de asociacións do alumnado.

Disposicións adicionais

Primeira.-Convenios de colaboración.

A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria poderá establecer convenios de colaboración con institucións, organismos e empresas públicas ou privadas, de ámbito local, estatal e internacional, para contribuír á mellora da aprendizaxe de idiomas estranxeiros.

Segunda.-Extensión da oferta educativa.

1. Coa finalidade de potenciar a aprendizaxe de idiomas e de utilizar eficazmente os recursos humanos existentes nos centros docentes públicos, a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria poderá adoptar as medidas que cumpran para a extensión gradual das ensinanzas especializadas de idiomas a todas as comarcas da Comunidade Autónoma de Galicia.

2. Así mesmo, e sen prexuízo do establecido no artigo 1º.4 deste decreto, a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá determinar as con-

dicións en que se poida impartir o nivel básico noutros centros docentes públicos, seguindo criterios de equidade territorial en materia de educación e emprego.

Terceira.-Recoñecemento das actividades de formación impartidas nas escolas oficiais de idiomas.

Os cursos de formación lingüística a que fai referencia o artigo 4º.7 deste decreto deberán ter o correspondente recoñecemento como formación do profesorado, para os efectos establecidos no Decreto 99/2006, do 15 de xuño, polo que se regula a planificación, a estrutura, a organización e o funcionamento da formación permanente do profesorado dos centros da Comunidade Autónoma de Galicia sostidos con fondos públicos.

Cuarta.-Alumnado con discapacidade.

1. No marco das disposicións establecidas na Lei 51/2003, do 2 de decembro, de igualdade de oportunidades, non-discriminación e accesibilidade universal das persoas con discapacidade, os centros escolares de nova creación deberán cumprir as disposicións vixentes na materia de promoción da accesibilidade. O resto dos centros deberán adecuarse á devandita lei nos prazos e cos criterios establecidos nela.

2. A Consellería de Educación e Ordenación Universitaria deberá adoptar as medidas oportunas para a adaptación do currículo ás necesidades do alumnado con discapacidade. En todo caso, estas adaptacións deberán respectar no esencial os obxectivos fixados neste decreto.

Disposicións transitorias

Primeira.-Implantación dos niveis básico e intermedio, e incorporación a estes do alumnado que estea a cursar as ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro.

En cumprimento co establecido no artigo 24º do Real decreto 806/2006, do 30 de xuño, polo que se establece o calendario de aplicación da nova ordenación do sistema educativo establecida pola Lei orgánica 2/2006, do 3 de maio, de educación, a implantación destas ensinanzas farase consonte o calendario que segue:

1. No ano académico 2007-2008 implantarase o nivel básico 1 e 2, e o nivel intermedio 1 de idiomas, e deixarán de se impartir as ensinanzas do ciclo elemental do primeiro nivel das ensinanzas especializadas de idiomas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro.

2. O nivel intermedio 2 e o nivel avanzado das ensinanzas de idiomas implantaranse no ano académico 2008-2009, e deixarán de se impartir as ensinanzas correspondentes ao ciclo superior do primeiro nivel das ensinanzas especializadas de idiomas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro.

Segunda.-Equivalencias entre as ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro, e as reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro.

As equivalencias entre as ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro, e as reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro, son as seguintes:

Ensinanzas reguladas polo Real decreto 967/1988, do 2 de setembro	Ensinanzas reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro
1º curso do ciclo elemental	Nivel básico 1
2º curso do ciclo elemental	Nivel básico 2
	Certificado de nivel básico (A2)
3º curso do ciclo elemental	Nivel intermedio 1
	Nivel intermedio 2
Certificación académica do ciclo elemental	Certificado de nivel intermedio (B1)
1º curso do ciclo superior	Nivel avanzado 1
2º curso do ciclo superior	Nivel avanzado 2
Certificado de aptitude	Certificado de nivel avanzado (B2)

O certificado de aptitude e o de nivel avanzado serán equivalentes para os efectos académicos.

Terceira.-Equivalencias entre as ensinanzas reguladas polo Real decreto 944/2003, do 18 de xullo, e as reguladas polo Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro.

Para as equivalencias de alumnado que cursara as ensinanzas establecidas polo Real decreto 944/2003, do 18 de xullo, haberá que aterse ao disposto no anexo III do Real decreto 1629/2006, do 29 de decembro.

Cuarta.-Incorporación do alumnado no ano académico 2007-2008.

No ano académico 2007-2008 a incorporación do alumnado que estea a cursar os estudos de ciclo elemental no curso 2006-2007 será como segue:

1º curso	
Ensinanzas superadas	Nivel básico 2
Ensinanzas sen superar	Nivel básico 1
2º curso	
Ensinanzas superadas	Nivel intermedio 1
Ensinanzas sen superar	Nivel básico 2
3º curso	
Ensinanzas superadas	1º curso do ciclo superior
Ensinanzas sen superar	Nivel intermedio 1

Quinta.-Incorporación do alumnado no ano académico 2008-2009.

No ano académico 2008-2009, a incorporación do alumnado que estea a cursar os estudos de ciclo superior no curso 2007-2008 será como segue:

1º curso	
Ensinanzas superadas	Nivel avanzado 2
Ensinanzas sen superar	Nivel avanzado 1
2º curso	
Ensinanzas superadas	Certificado de nivel avanzado
Ensinanzas sen superar	Nivel avanzado 2

Sexta.-Plan de potenciación de idiomas.

A continuidade dos estudos de idiomas pola modalidade 1 do plan de potenciación de idiomas establecido pola Orde do 26 de xullo de 2001 (*Diario Oficial de Galicia* do 17 de agosto) será obxecto dunha normativa específica.

Disposición derogatoria

Única.-Derrogación normativa.

Quedan derogadas cantas normas de igual ou inferior rango se opoñan ao establecido neste decreto.

Disposicións derradeiras

Primeira.-Habilitación normativa

Autorízase a Consellería de Educación e Ordenación Universitaria para ditar cantas normas se consideren oportunas para o desenvolvemento deste decreto.

Segunda.-Entrada en vigor.

Este decreto entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no *Diario Oficial de Galicia*.

Santiago de Compostela, vinte de setembro de dous mil sete.

Emilio Pérez Touriño
Presidente

Laura Sánchez Piñón
Conselleira de Educación e Ordenación
Universitaria

ANEXO 1 Nivel básico

Introdución.

O currículo do nivel básico das ensinanzas de idiomas de réxime especial, obxecto deste decreto, ten a finalidade de dar resposta ás necesidades dunha comunicación eficaz na sociedade actual plurilingüe e pluricultural.

O proceso de ensino e aprendizaxe de idiomas parte dun modelo de lingua entendida como vehículo de comunicación, tal e como se define no Marco europeo común de referencia para as linguas: aprendizaxe, ensino, avaliación (MECR) e na Lei orgánica de educación (LOE), do 3 de maio de 2006 (BOE do 4 de maio). O nivel básico das ensinanzas de idiomas ten como referencia o nivel de competencia A2 do MECR: os obxectivos xerais e específicos para cada unha das destrezas, a selección de contidos e os criterios xerais de avaliación son coherentes co establecido para este nivel e co enfoque accional polo que se pronuncia o MECR.

Esta concepción do ensino-aprendizaxe baséase na concepción da competencia comunicativa entendida como a capacidade de uso do idioma, que abrangue tanto as competencias lingüísticas, sociolingüísticas e pragmáticas como a competencia intercultural e a competencia estratéxica.

O aprendiz de linguas pon estas en uso activando as citadas competencias para levar a cabo actividades comunicativas sobre diferentes temas, en ámbitos e contextos específicos, e botando man das estratexias adecuadas para este fin. O usuario da lingua procesa e produce textos orais e escritos, que constitúen as unidades básicas de comunicación através de actividades de expresión, comprensión, interacción ou dunha combinación delas. Para iso as alumnas e os alumnos terán que adquirir, através de experiencias de aprendizaxe, unha serie de habilidades básicas incardinadas en actividades concibidas para facilitar esta adquisición. O docente é o deseñador, presentador, impulsor e avaliador das actividades comunicativas. A súa función será a de orientar, estimular, prestar a súa experiencia e aconsellar, pero serán as alumnas e os alumnos os que deberán asumir a responsabilidade da súa aprendizaxe, colaborando cos demais membros do grupo e co docente para atinxir os obxectivos propostos e desenvolver a súa capacidade de aprendizaxe autónoma.

En definitiva, a actividade do aprendiz é o factor máis importante para que a aprendizaxe se produza; de maneira que, en último termo, o éxito ou o fracaso das aprendizaxes recaen sobre a persoa que aprende. Non obstante, as aprendizaxes danse con maior facilidade cando o proceso de ensinanza do profesorado crea as condicións adecuadas para que estas se produzan. Por iso, o docente debe propor tarefas e experiencias de aprendizaxe significativas que estimulen o interese na utilización da lingua dentro e fóra da aula, e a sensibilidade cara ás culturas asociadas ao idioma. O deseño adecuado das tarefas será esencial pois tamén deben contribuír a fomentar a confianza en si mesmos, a motivación para aprender e a capacidade para planificar, autoavaliar e aprender de xeito autónomo e independente. Estas tarefas serán deseñadas a partir dos criterios de avaliación que indican o grao de dominio lingüístico que os estudantes deben acadar, e serán esencialmente comunicativas, para lle ofrecer ao alumnado a oportunidade de utilizar o idioma tal e como o faría en situacións reais de comunicación; de aí a importancia de que os materiais empregados nas devanditas tarefas sexan preferentemente auténticos, de xeito que o alumnado perciba a lingua no seu contexto real, como instrumento de comunicación.

Para levar a cabo eficazmente as tarefas correspondentes, o alumnado debe ser orientado no uso de estratexias de planificación, execución, control e reparación, así como nunha serie de procedementos discursivos xerais e específicos para cada destreza, e deberánse proporcionar coñecementos que lle permitan comprender e producir textos axeitados ás necesidades das situacións de comunicación nas que participe ou poida participar.

En canto á avaliación, esta debe ser entendida como un instrumento para verificar e valorar o grao de competencia comunicativa do alumnado, como unha ferramenta que ofrece información e permite reflexio-

nar sobre todo o proceso de ensinanza-aprendizaxe. Así, este proceso é susceptible de ser permanentemente revisado, concretado e reinterpretado.

1. Definición do nivel.

O nivel básico presentará as características do nivel de competencia A2, segundo este nivel se define no MECR.

O nivel básico ten a finalidade de capacitar, fóra das etapas ordinarias do sistema educativo, para utilizar o idioma oralmente e por escrito de maneira eficaz e apropiada en actividades comunicativas sinxelas e habituais, relativas a necesidades inmediatas, e que requiran comprender e producir textos breves nun rexistro neutro que conteñan expresións e estruturas básicas e termos sinxelos. Este nivel de uso do idioma permitirá igualmente actuar en situacións cotiás de comunicación como intermediario entre falantes de distintas linguas que non poidan comprenderse de forma directa.

2. Os elementos do currículo.

O currículo do nivel básico está organizado atribuíndolle obxectivos xerais e obxectivos específicos a cada destreza. Eles serán os referentes de todo o proceso de ensino-aprendizaxe. O seu grao de adquisición está definido e acoutado nos criterios de avaliación. Pola súa parte, os contidos responden a aquilo que se debe ensinar e aprender para lograr os obxectivos comunicativos propostos para este nivel. Carecen de entidade propia pois unicamente deben ser considerados na medida en que son os instrumentos necesarios para acadar o grao de dominio lingüístico establecido nos criterios de avaliación e, xa que logo, os obxectivos deste nivel básico.

Para lograr as aprendizaxes establecidas para este nivel, realizaranse actividades da lingua que impliquen procesos para producir e recibir textos relacionados con temas incardinados en ámbitos específicos, poñendo en xogo as estratexias máis axeitadas para levar a cabo as tarefas que se deban realizar. Así pois, os departamentos didácticos deberán considerar os obxectivos e os criterios de avaliación como o punto de partida e o centro das súas programacións: as tarefas, os contidos, as actividades e instrumentos de avaliación, os materiais e o enfoque metodolóxico polo que se opte deberán estar, en todo caso, supeditados a eles.

2.1. Obxectivos xerais.

2.1.1. Comprensión oral.

Comprender o sentido xeral, a información esencial e os puntos principais de textos breves, referidos a asuntos da vida cotiá, ben estruturados, articulados a unha velocidade lenta e con claridade, transmitidos de viva voz ou por medios técnicos, nunha variedade de lingua estándar, e sempre que as condicións acústicas sexan boas e a mensaxe non estea distorsionada.

2.1.2. Expresión e interacción oral.

Producir textos orais breves, referidos a asuntos da vida cotiá, tanto en comunicación cara a cara como por teléfono ou outros medios técnicos, e comunicarse de forma comprensible, aínda que resulten evidentes o acento estranxeiro, as pausas e titubeos, e sexa necesaria a repetición, a paráfrase e a cooperación dos interlocutores para manter a comunicación.

2.1.3. Comprensión de lectura.

Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais e os detalles relevantes en textos breves referidos a asuntos da vida cotiá, de estrutura sinxela e clara, nunha variedade de lingua estándar.

2.1.4. Expresión e interacción escrita.

Escribir textos breves e de estrutura sinxela, referidos a asuntos da vida cotiá, nos que se pide ou transmite información, utilizando axeitadamente os recursos de cohesión e as convencións ortográficas e de puntuación máis elementais.

2.2. Obxectivos específicos.

2.2.1. Básico 1.

2.2.1.1. Comprensión oral.

Comprender o esencial en situacións nas que se utilicen frases moi sinxelas sobre temas frecuentes que se refiren ao ámbito persoal sempre que se fale con lentitude e con claridade.

Seguir un texto breve articulado con claridade, con xeito e con pausas, no que se utilicen expresións sinxelas e habituais referidas a temas moi coñecidos ou a necesidades inmediatas.

Comprender instrucións moi básicas pronunciadas lenta e claramente e seguir indicacións sinxelas e breves.

Comprender a información esencial de pasaxes curtas gravadas que traten sobre asuntos cotiáns, e que estean pronunciadas con lentitude e claridade.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión recorrendo a claves lingüísticas e non lingüísticas.

2.2.1.2. Expresión e interacción oral.

Establecer contactos sociais moi breves, de estrutura moi sinxela, utilizando e recoñecendo fórmulas habituais de inicio e peche da conversa, tomando a palabra con cortesía.

Presentarse e intercambiar información básica e sinxela sobre si mesmo e sobre outras persoas, e expresar gustos, preferencias e intereses sobre temas moi cotiáns.

Participar en conversas moi básicas sobre temas predicibles, facendo invitacións e propostas e reaccionando adecuadamente ante elas, e expresar sentimentos e opinións de forma básica.

Interactuar para obter ou ofrecer bens e servizos ligados a necesidades inmediatas sempre que se fale

a modo e con estruturas moi sinxelas e habituais, e reaccionando adecuadamente.

Solicitar, mediante preguntas sinxelas e directas, a colaboración do interlocutor para entender e facerse entender.

2.2.1.3. Comprensión de lectura.

Comprender textos que inclúan ou soliciten información persoal básica. Comprender instrucións breves e sinxelas, e indicacións, especialmente se contan con apoio visual.

Comprender mensaxes breves que conteñan informacións moi sinxelas relacionadas con actividades e situacións da vida cotiá.

Comprender o sentido global e localizar información relevante en textos moi básicos e claramente estruturados relacionados con temas da súa experiencia. Comprender correspondencia persoal moi breve e sinxela.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión recorrendo a claves lingüísticas e non lingüísticas.

2.2.1.4. Expresión e interacción escrita.

Completar documentos básicos nos que se solicite información persoal.

Tomar notas e escribir mensaxes moi breves e sinxelas a partir dunha información moi sinxela e predicible.

Escribir mensaxes sinxelas con información, instrucións e indicacións moi básicas relacionadas con actividades cotiás e de inmediata necesidade.

Intercambiar correspondencia persoal breve e moi sinxela, sobre temas da vida cotiá.

Utilizar elementos coñecidos lidos nun texto escrito para elaborar os propios textos, e elaborar estes seguindo textos modelo.

2.2.2. Básico 2.

2.2.2.1. Comprensión oral.

Comprender frases e expresións habituais relacionadas con necesidades inmediatas e temas con que se estea moi familiarizado sempre que se fale de xeito pausado e ben articulado.

Comprender o sentido xeral e a información específica predicible de conversas básicas sobre temas cotiás que se desenvolvan na súa presenza, e identificar un cambio de tema.

Comprender o significado global e as informacións relevantes de mensaxes gravadas sinxelas que relaten experiencias persoais e predicibles, articuladas lentamente e nunha linguaxe estándar.

Comprender a información esencial en exposicións e presentacións públicas breves e sinxelas, referidas a temas habituais e coñecidos.

Comprender o sentido xeral e a información esencial predicible de textos audiovisuais sinxelos, cando exista o apoio de imaxes moi redundantes.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión recorrendo a claves lingüísticas e non lingüísticas.

2.2.2.2. Expresión e interacción oral.

Desenvolverse nas relacións sociais habituais de xeito sinxelo pero eficaz, utilizando e recoñecendo fórmulas habituais de inicio e peche da conversa, tomando a palabra con cortesía, utilizando expresións básicas moi habituais adecuadas á situación e aos interlocutores.

Desenvolverse en actividades habituais e transaccións e xestións cotiás, sinxelas, propias de situacións e temas coñecidos, facéndose entender ofrecendo ou solicitando información básica.

Describir nun monólogo, de forma breve e sinxela, accións, persoas, lugares e obxectos, respondendo a preguntas breves e sinxelas dos oíntes se lles repiten e se lle axudan coas respostas.

Expoñer plans e facer hipóteses, de forma breve e sinxela, en conversas informais en relación con asuntos cotiás; e expresar de forma breve a opinión, as crezas ou suxestións sobre un tema coñecido.

Solicitar a colaboración do interlocutor e utilizar estratexias para asegurar a comunicación.

2.2.2.3. Comprensión de lectura.

Comprender o sentido global e localizar información relevante e predicible en textos pouco complexos, en lingua estándar e relacionados con temas da súa experiencia.

Comprender tipos básicos de correspondencia sobre temas cotiás.

Comprender o sentido xeral e identificar información relevante en textos xornalísticos breves e sinxelos, que describan feitos e acontecementos coñecidos, especialmente se contan con apoio visual.

Comprender textos instrutivos, argumentativos, descritivos e narrativos sinxelos, ben estruturados e en lingua estándar.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión recorrendo a claves lingüísticas e non lingüísticas.

2.2.2.4. Expresión e interacción escrita.

Intercambiar información concreta e sinxela sobre aspectos cotiás e habituais nos diferentes ámbitos de actividade social.

Describir de forma sinxela lugares, obxectos e persoas, e narrar feitos e experiencias, así como expoñer plans e presentar proxectos relacionados con temas cotiás

Intercambiar correspondencia breve e sinxela, sobre temas predicibles relacionados coa experiencia persoal e na que se expresen sentimentos, opinións,

reaccións e actitudes, ou se solicite ou ofrezca un servizo ou información, nun rexistro axeitado á situación de comunicación.

Utilizar elementos coñecidos lidos nun texto escrito para elaborar os propios textos, e organizar estes de acordo con textos modelo.

3. Contidos xerais básicos.

3.1. Competencias xerais.

Coa finalidade de realizar as tarefas e as actividades que se requiren para abordar as situacións comunicativas nas que participan, os alumnos utilizarán varias competencias desenvolvidas no curso da súa experiencia previa. Á súa vez, a participación en acontecementos comunicativos, incluída a aprendizaxe de linguas, dá como resultado un maior desenvolvemento destas competencias. Todas as competencias humanas contribúen dunha forma ou doutra á capacidade comunicativa do alumno e poden considerarse aspectos da competencia comunicativa. No entanto, pode resultar útil distinguir entre as competencias lingüísticas propiamente ditas e as competencias xerais, menos relacionadas coa lingua pero que xogan un papel esencial na eficacia da comunicación. É destas últimas das que nos imos ocupar neste punto.

Estas competencias serán desenvolvidas ao longo de todo o nivel básico.

3.1.1. Competencia sociocultural.

Dado que as actividades comunicativas se integran dentro dun contexto sociocultural, as alumnas e os alumnos deben adquirir un coñecemento da sociedade, da mentalidade e da cultura dos países e territorios en que se fala o idioma obxecto de estudo. De todos é sabido que a ausencia de competencia sociocultural pode distorsionar a comunicación.

O desenvolvemento destes contidos enmarcarase nunha perspectiva intercultural. Terán que ser adaptados ás circunstancias socioculturais específicas de cada lingua, e o léxico e as estruturas utilizados para os desenvolver adecuaranse aos obxectivos do nivel básico.

Estes contidos deberán considerarse ao elaborar os materiais didácticos, mais non terán que aparecer necesariamente nun punto específico da programación, xa que a maioría deles poden presentarse formando parte das diferentes áreas temáticas, coas que están estreitamente relacionados.

Teranse en conta as seguintes áreas:

A vida cotiá: a distribución do día e a rutina diaria: horarios e hábitos de comida, alimentos asociados; horarios e costumes relacionados co traballo; os ciclos anuais (estacións, festas e vacacións); actividades de lecer, etc.

As convencións sociais e as fórmulas de cortesía en situacións da vida cotiá: comportamento na mesa, felicitacións, invitacións, presentacións, puntualidade, regalos, saúdos e despedidas; tabús, vestiario, etc.

As condicións de vida: condicións da vivenda, condicións laborais (introdución ao mundo laboral, busca de emprego...), sanidade (seguridade social, hábitos de saúde e hixiene...), transporte, sistema educativo, etc.

Os servizos públicos: servizos de comunicación (teléfono, correo...), medios de transporte e tipos de establecementos.

As relacións persoais: estrutura e relacións sociais e familiares: relacións familiares, xeracionais e profesionais; relacións entre distintos grupos sociais, relación coas autoridades ou coa Administración, etc.

Valores, crenzas e actitudes: principais festas populares, costumes e tradicións máis frecuentes, celebracións máis significativas e comportamento nelas (p.e., en aniversarios...), principais relixións, etc.

A linguaxe corporal e os sons paralingüísticos: expresións faciais, acenos, posturas, distancia interpersonal, contacto visual; calidade de voz, ton, volume, etc.

3.1.2. Competencia estratéxica.

As programacións didácticas terán en conta os diferentes tipos de estratexias de aprendizaxe e de comunicación. É importante facerlles comprender aos alumnos a importancia de establecelas como base para o futuro desenvolvemento da competencia comunicativa, especialmente no nivel básico, e para que poidan autodirixir consciente e intencionalmente a súa aprendizaxe.

Estas estratexias non serán avaliadas directamente, aínda que o maior ou menor grao de aplicación destas inflúa na consecución dos obxectivos.

As estratexias que cómpre ter en conta nas distintas programacións didácticas para lle axudar ao alumno a comprender, aprender ou lembrar nova información son, entre outras:

3.1.2.1. Estratexias de aprendizaxe.

As estratexias de aprendizaxe son maneiras de obter, comprender e reter a nova información na memoria para poder utilizala posteriormente; inclúen tanto a reflexión sobre o que se aprende e a maneira de aprendelo como as nocións, as motivacións ou a organización da aprendizaxe. Algunhas estratexias son:

Establecer de forma clara e realista os propios obxectivos e as necesidades a curto e a longo prazo.

Organizar adecuadamente o tempo persoal para a aprendizaxe da lingua.

Desenvolver o estilo de aprendizaxe que mellor se adapte ás características persoais e ás distintas tarefas e contidos lingüísticos.

Desenvolver e utilizar técnicas de estudo e de traballo adecuadas ás propias capacidades e ás distintas tarefas e contidos lingüísticos obxecto de aprendizaxe.

Organizar e usar axeitadamente o material persoal de aprendizaxe.

Desenvolver a autonomía na aprendizaxe, utilizando os recursos dispoñibles tanto dentro coma fóra da aula e da escola e buscando ou creando oportunidades para practicar a lingua.

Recoñecer e entender a función dos distintos tipos de actividades así como das diversas funcións do profesor.

Comprender o papel dos erros no proceso de aprendizaxe e aprender deles.

Utilizar a autoavaliación como elemento de mellora do proceso de aprendizaxe.

Usar materiais de consulta e autoaprendizaxe adecuados ao nivel (dicionarios, gramáticas, libros de exercicios, novas tecnoloxías, etc.).

Tomar notas de palabras clave mentres se escoita ou se le.

Empregar recursos para destacar a información importante dun texto.

Utilizar distintas técnicas de memorización e organización axeitadas ao estilo de aprendizaxe persoal, por exemplo, os mapas conceptuais ou as táboas de clasificación.

Utilizar a linguaxe aprendida a medida que se adquire.

Aproveitar a presenza de nativos ou falantes cun nivel de competencia lingüística máis avanzado para aclarar, verificar ou corrixir.

Tolerar a comprensión parcial ou vaga nunha situación comunicativa.

Valorar e reforzar a motivación como clave do éxito na aprendizaxe.

Solicitar axuda, correccións, aclaracións ou confirmacións.

Participar en actividades de lecer conectadas coa aprendizaxe da lingua.

Saber traballar en equipo, considerando os compañeiros como outra fonte máis de aprendizaxe.

3.1.2.2. Estratexias de expresión.

Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios coñecementos e recursos lingüísticos para desenvolvela.

Planificar o texto na súa estrutura básica.

Ensañar o texto oral ou escrito (p.e., gravarse, repetir termos en voz alta, empregar regras mnemotécnicas, subliñar...).

Adecuar de forma básica o texto (oral ou escrito) ao destinatario, ao contexto e á canle.

Aproveitar os coñecementos previos (p.e., utilizar a linguaxe da que se sente moi seguro...).

Probar novas expresións e, en xeral, ser capaz de adoptar certos riscos sen bloquear a comunicación.

Utilizar procedementos lingüísticos (p.e., aproximacións e xeneralizacións cun nivel de lingua moi sinxelo, parafrasear, usar a lingua materna ou «estranxeirizar» palabras desta...) ou extralingüísticos (p.e., facer ver aquilo ao que quere referirse sinalándoo co dedo, usar a linguaxe corporal, usar sons onomatopéicos...).

Valorar se se conseguiron ou non os obxectivos propostos (p.e., no caso de textos orais, analizar a reacción do interlocutor ou da audiencia...).

Consultar as posibles dúbidas e corrixir os erros.

3.1.2.3. Estratexias de comprensión.

Determinar os requirimentos da tarefa e avaliar os propios coñecementos e recursos lingüísticos para o seu desenvolvemento.

Identificar o tipo de texto adaptando a súa comprensión a esa tipoloxía.

Decidir con antelación prestar especial atención a distintos aspectos do texto oral ou escrito (p.e., comprender o sentido xeral, procurar información específica...).

Predicir e facer hipóteses do contido do texto baseándose nos seus coñecementos do tema e no contexto.

Localizar e usar adecuadamente recursos lingüísticos ou temáticos do nivel.

Identificar o contexto e os coñecementos adecuados a ese contexto.

Establecer expectativas ou facer hipóteses respecto á organización e ao contido do texto.

Deducir e inferir do contexto o significado probable das palabras ou frases que descoñece.

Identificar o tema e a idea principal dun texto.

No caso de textos escritos, utilizar ferramentas como subliñar ou tomar notas para lograr unha mellor comprensión do contido e da estrutura do texto.

Tratar de lembrar as palabras ou estruturas novas aprendidas.

3.1.2.4. Estratexias de interacción.

Preparar ou planificar o posible desenvolvemento do intercambio tendo en conta a situación de comunicación e o obxectivo que se pretende acadar.

Utilizar estratexias sinxelas para comezar, manter ou acabar unha conversa breve e para pedir que lle presten atención.

Resolver de forma básica dúbidas ou bloqueos na comunicación, gañando tempo para pensar.

Cooperar co interlocutor para facilitar a comprensión mutua, pedindo ou facilitando axuda ou aclaracións cando sexa preciso.

Efectuar, de forma básica, as repeticións, aclaracións e correccións necesarias para compensar as dificultades, rupturas e malentendidos na comunicación.

Valorar se se comunicou ou non o que se desexaba.

3.2. Competencias comunicativas.

3.2.1. Competencias lingüísticas.

Considéranse incluídos no nivel básico 2 todos os contidos consignados para o nivel básico 1 segundo a súa pertinencia para acadar os obxectivos dese nivel.

3.2.1.1. Contidos léxico-semánticos.

Sínalanse os aspectos que o alumno debe ser capaz de comprender ou producir dos temas xerais que se indican. O léxico e as estruturas lingüísticas utilizados para desenvolver estes aspectos adecuaranse aos obxectivos que marca cada un dos dous cursos do nivel básico.

Os contidos léxico-semánticos deberán adaptarse ás realidades socioculturais dos países das linguas obxecto de estudo.

Básico 1:

Identificación persoal:

Nome.

Enderezo.

Teléfono, enderezo electrónico.

Data e lugar de nacemento.

Idade e sexo.

Estado civil.

Orixe e nacionalidade.

Profesión propia e dos achegados.

Familia directa.

Gustos e hábitos.

Vivenda, fogar e contorna:

A vivenda e as súas dependencias: partes da casa

Mobiliario básico.

Actividades da vida diaria:

Na casa.

No traballo.

Tempo libre e ocio:

Actividades de lecer (xogos, deportes, prensa, radio, televisión...).

Actividades culturais (cine, teatro, museos, exposicións...).

Viaxes e transportes:

Lugares de interese público:

Transporte público (horarios, billetes, medios de transporte).

Transporte particular.

Relacións humanas e sociais:

Relacións con outras persoas: familiares, amorosas, de amizade, etc.

Invitacións e citas.

Formas de tratamento sinxelas.

Correspondencia persoal.

Saúde e coidados físicos:

Estado físico (dor, malestar) e necesidades corporais (sono, fame, cansazo, frío, ir ao baño...).

Hixiene e coidado corporal.

Partes do corpo.

Educación:

Material e actividades da aula.

Compras e actividades comerciais:

Establecementos comerciais.

Prezos e formas básicas de pagamento.

Alimentación:

Alimentos.

Comidas do día.

Tipos de comida e bebida.

Tipos de establecementos: cafés, bares, restaurantes...

Bens e servizos:

Correos e telecomunicacións.

Servizos de emerxencia.

Lingua e comunicación:

Actividades de lingua (comprender, falar, repetir...).

Metalinguaxe non especializada (letra, son, frase...).

Clima, condicións atmosféricas e ambiente:

Animais e plantas da contorna.

Estacións do ano.

Fenómenos atmosféricos (calor, frío, chuvia, sol...).

Ciencia e tecnoloxía:

Medios técnicos de comunicación (telefonía, internet).

Básico 2:

Identificación persoal:

Formación e experiencia laboral.

Descrición persoal: carácter, preferencias, crenzas.

Descrición persoal: aspecto físico.

Vivenda, fogar e contorna:

Mobiliario.

Electrodomésticos e aparellos electrónicos.

A vivenda e a contorna.

Aluguer.

Servizos (auga, luz, calefacción...).

Tempo libre e ocio:

Afeccións e intereses.

Viaxes e transportes:

Vacacións.

Aloxamento.

Equipaxe.

Documentación.

Lugares de interese turístico.

Relacións humanas e sociais:

Actos sociais: festas, reunións.

Correspondencia formal.

Saúde e coidados físicos:

Accidentes.

Saúde e enfermidade.

Educación:

Centros de ensino.

Tipos de estudos.

Compras e actividades comerciais:

Artigos para a casa.

Moda e vestido.

Alimentación:

Comida: preparación e sabores.

Materiais e utensilios.

Bens e servizos:

Bancos.

Institucións.

Servizos médicos.

Servizos sociais.

Clima, condicións atmosféricas e ambiente:

Previsións meteorolóxicas.

Paisaxe: campo, cidade.

Ciencia e tecnoloxía:

Aparellos de uso cotián.

3.2.1.2. Contidos gramaticais (ver anexo A).

3.2.1.3. Contidos ortográficos (ver anexo A).

3.2.1.4. Contidos fonéticos (ver anexo A).

Os recursos lingüísticos que se recollen por idiomas no anexo A son os que se consideran suficientes para acadar os obxectivos previstos para cada un dos cursos do nivel básico, e non se deben entender nin programar illadamente senón en función deses obxectivos. Sen excluír as conceptualizacións propias do proceso de aprendizaxe, non se trata de levar os alumnos a unha reflexión metalingüística ou a unha aprendizaxe formal, senón a un uso contextualizado e integrado deses recursos. A nomenclatura gramatical que se utilice na clase será a imprescindible e o máis clarificadora posible.

A organización por cursos dos contidos gramaticais, ortográficos e fonéticos ten por obxectivo servirles de orientación aos departamentos didácticos na elaboración das programacións. Cómpre lembrar que estes contidos non serán avaliados separadamente e que o criterio na súa introdución e no seu grao de utilización será, en calquera caso, a súa pertinencia para acadar os obxectivos xerais e específicos de cada destreza.

3.2.2. Competencia sociolingüística.

Un enfoque centrado no uso do idioma supón necesariamente a súa dimensión social. Para que a comunicación sexa eficaz, o usuario da lingua non só ten que coñecer os recursos dispoñibles, senón tamén saber utilízalos axeitadamente en cada contexto. Neste sentido, enténdese que a competencia sociolingüística consiste na capacidade do usuario de interpretar e comportarse de forma axeitada en diferentes situacións.

As alumnas e os alumnos deben adquirir as competencias sociolingüísticas que lles permitan comunicarse con efectividade ao nivel especificado. Entre estas competencias encóntranse o coñecemento, o discernimento e o uso de marcadores lingüísticos de relacións sociais, fórmulas de tratamento, saúdos e normas de cortesía.

Básico 1:

Ao final do primeiro curso do nivel básico, as alumnas e os alumnos estarán en condicións de establecer contactos sociais básicos axeitados en contextos da vida cotiá, e relacionados coa utilización de servizos públicos e as relacións persoais utilizando as convencións sociais e as fórmulas de cortesía máis sinxelas e cotiás relativas a saúdos, despedidas e presentacións; e utilizando expresións como «por favor», «grazas», «síntoo moito», etc.

Básico 2:

Ao final do segundo curso do nivel básico, as alumnas e os alumnos estarán en condicións de desenvolverse axeitadamente en intercambios sociais moi breves no ámbito das relacións persoais, utilizando fórmulas cotiás de saúdo e tratamento, e amosarán de maneira adecuada a linguaxe corporal que corresponda. Estarán en condicións, por exemplo, de realizar

invitacións, suxestións, pedir desculpas e responder a elas.

Así mesmo, estarán en condicións de realizar funcións básicas da lingua como intercambiar e demandar información e responder a ela, ou expresar opinións e actitudes de xeito sinxelo en contextos relacionados coas condicións de vida. Ademais, estarán en condicións de desenvolverse nas relacións sociais de modo sinxelo pero con eficacia; utilizando as expresións máis sinxelas e correntes, seguindo fórmulas básicas, coñecendo as correspondentes convenções sociais, sabendo tomar a palabra, etc.

3.2.3. Competencias pragmáticas.

As competencias pragmáticas refírense ao coñecemento que posúe o alumno ou a alumna dos principios segundo os cales as mensaxes se organizan, se estruturan e se ordenan para realizar funcións comunicativas.

3.2.3.1. Contidos funcionais.

Os contidos funcionais responden aos obxectivos e fórmulanse en termos de expresión, pero considérase que inclúen tamén a comprensión e a interacción respectivas.

Básico 1:

Usos sociais da lingua:

Saudar e despedirse.

Presentarse ou presentar a alguén.

Dirixirse a alguén.

Pedir desculpas.

Agradecer.

Felicitar.

Convidar.

Interesarse por persoas.

Reaccionar ante unha información con expresións que manifesten o sentimento adecuado á situación.

Control da comunicación:

Manifestar comprensión e incomprensión.

Pedir confirmación da comprensión ao interlocutor.

Solicitar axuda ao interlocutor para facilitar a comprensión: por exemplo, falar devagar, soletrear, repetir.

Preguntar o significado dunha palabra ou expresión.

Información xeral:

Pedir e dar información sobre datos persoais.

Pedir e dar información sobre lugares, horarios, datas, prezos, cantidades e actividades.

Preguntar ou expresar se existe algo, e se se sabe unha cousa.

Indicar posesión.

Indicar onde e cando ocorre algo.

Referirse a accións cotiás presentes.

Opinións e valoracións:

Expresar intereses, preferencias e gustos (e contrarios).

Afirmar e negar algo.

Mostrar acordo, satisfacción (e contrarios).

Preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento, seguridade ou inseguridade.

Estados de saúde, sensacións e sentimentos:

Expresar sensacións físicas e sentimentos.

Petición de instrucións e suxestións:

Pedir axuda, obxectos e servizos.

Invitar, e reaccionar adecuadamente.

Básico 2:

Usos sociais da lingua:

Iniciar e concluír unha conversa telefónica.

Control da comunicación:

Reformular unha palabra ou expresión para facilitar a comprensión.

Información xeral:

Descibir persoas, obxectos e lugares.

Referirse a accións e situacións presentes e pasadas.

Expoñer proxectos e formular hipóteses.

Opinións e valoracións:

Valorar un feito.

Xustificar unha opinión ou unha actividade.

Preguntar e expresar coñecemento ou descoñecemento.

Estados de saúde, sensacións e sentimentos:

Expresar estados de ánimo.

Petición de instrucións e suxestións:

Pedir e ofrecer axuda, obxectos e servizos.

Suxerir unha actividade.

3.2.3.2. Contidos discursivos.

3.2.3.2.1. Coherencia e cohesión.

Un enfoque centrado no uso do idioma supón considerar o texto como a unidade mínima de comunicación. Para que un texto teña validez, desde o punto de vista comunicativo, debe ser coherente con respecto ao contexto en que se produce e debe presentar unha cohesión interna que facilite a súa comprensión. O alumnado deberá adquirir, daquela, as competencias

discursivas que lle permitan producir e comprender textos tendo presente a súa coherencia e cohesión.

Estes recursos entenderanse tanto para a expresión como para a comprensión.

Básico 1:

Coherencia.

Asociar enunciados simples e memorizados coas situacións en que é adecuado utilízalos (fórmulas de cortesía, saúdos, despedidas).

Adaptar formas de tratamento e fórmulas sociais básicas (saúdos, despedidas) á relación social co/coa interlocutor/a.

Seleccionar o léxico e as estruturas adecuadas para acadar o propósito comunicativo.

Adaptarse ás características, organización básica e formato dos textos orais e escritos aos que se enfronta ou que produce, recollidos na epígrafe Tipoloxía de textos.

Utilizar recursos deícticos básicos para garantir a coherencia espazo-temporal.

Cohesión:

Utilizar recursos moi sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto escrito ou oral (dirixirse a alguén, tomar a palabra).

Utilizar os recursos básicos de puntuación seguindo as regras e convencións propias dos textos recollidos na epígrafe Tipoloxía de textos.

Utilizar os patróns básicos de entoación axeitados á situación comunicativa.

Manter, de forma incipiente, a concordancia na estrutura do texto para enmarcar a mensaxe.

Usar conectores básicos para enlazar grupos de palabras.

Básico 2:

Coherencia.

Seleccionar o léxico e as estruturas adecuadas, e ofrecer información suficiente e relevante para acadar o propósito comunicativo.

Adaptarse ás características, á organización básica e ao formato dos textos orais e escritos aos que se enfronta ou que produce, recollidos na epígrafe Tipoloxía de textos.

Recoñecer e usar un rexistro básico formal ou informal -dentro do estándar- de acordo co grao de familiaridade co interlocutor (tratamentos, xestos e actitudes).

Organizar a información aínda que sexa de modo lineal, de forma coherente e unitaria, evitando contradicións e repeticións.

Cohesión:

Utilizar formulas adecuadas e sinxelas para cambiar de tema ou continuar con el.

Utilizar recursos sinxelos para iniciar, desenvolver ou rematar un texto escrito ou oral.

Utilizar recursos simples para evitar repeticións innecesarias.

Utilizar os recursos básicos de puntuación seguindo as regras e convencións propias dos textos recollidos na epígrafe Tipoloxía de textos.

Utilizar os patróns básicos de entoación axeitados á situación comunicativa.

Usar elementos deícticos para referirse a conceptos citados anteriormente.

Usar os conectores máis frecuentes para enlazar oracións.

Utilizar as concordancias necesarias para que haxa continuidade nas ideas expresadas.

Cohesionar o texto, retomando a información, con recursos sinxelos.

3.2.3.2.2. Tipoloxía de textos.

A palabra «texto» está empregada neste currículo no sentido amplo e coas características que lle outorga o MECR: O texto é calquera secuencia de discurso (falado ou escrito) relacionada cun ámbito específico e que durante a realización dunha tarefa constitúe o eixe dunha actividade de lingua, ben como apoio ou meta, ben como produto ou como proceso.

Este punto inclúe un repertorio de textos orais e escritos. A complexidade de cada un deles deberá ser adaptada aos obxectivos propios do nivel.

Básico 1:

Oral.

Anuncios (instrucións e indicacións).

Contactos sociais.

Conversas á cara.

Transaccións.

Presentacións.

Escrito.

Fichas, formularios e cuestionarios.

Listaxes.

Horarios.

Catálogos, páxinas amarelas, guías e folletos.

Etiquetas.

Billetes e entradas.

Correspondencia persoal (cartas, tarxetas postais, correos electrónicos, telefax, invitacións, felicitacións, tarxetas de visita...).

Anuncios (instrucións e indicacións).
 Carteis, letreiros e sinais.
 Menús.
 Textos literarios moi sinxelos.
 Manuais de instrucións.
 Notas e mensaxes.
 Dicionarios e thesaurus (dicionarios bilingües).
 Básico 2:
 Oral.
 Mensaxes.
 Anuncios (instrucións e indicacións).
 Avisos.
 Horarios.
 Entrevistas.
 Transaccións e xestións.
 Menús.
 Partes meteorolóxicos.
 Partes informativos.
 Exposición e presentación pública.
 Conversas á cara.
 Conversas telefónicas e mensaxes gravadas.
 Contos, historias e anécdotas.
 Presentacións.
 Escrito.
 Fichas, formularios, cuestionarios e enquisas.
 Listaxes.
 Horarios.
 Catálogos, páxinas amarelas, guías e folletos.
 Etiquetas de produtos e embalaxes.
 Billetes e entradas.
 Correspondencia persoal (cartas, tarxetas postais, correos electrónicos, telefax, invitacións, felicitacións, tarxetas de visita...).

Correspondencia formal.

Anuncios (instrucións e indicacións).
 Carteis, letreiros e sinais.
 Notas e mensaxes.
 Menús.
 Textos xornalísticos (noticias, ofertas de traballo...).

Textos literarios sinxelos.
 Currículos.
 Manuais de instrucións.

Notas e mensaxes.
 Axendas e diarios.
 Tiras cómicas.
 Folletos.
 Receitas de cociña.
 Horóscopos.
 Programacións de radio e de televisión.
 Carteleiras de espectáculos.
 4. Criterios de avaliación por destrezas.
 4.1. Acceso de básico 1 a básico 2.

Para poder acceder ao nivel básico 2 as alumnas e os alumnos demostrarán, nas condicións que determine a Administración, que posúen o grao de competencia comunicativa que se describe a seguir:

Comprensión oral.

Comprender fórmulas básicas de contacto social, como saúdos, despedidas, desculpas e agradecementos, identificando a intención de comunicación e a relación de formalidade entre os interlocutores.

Trátase de verificar con este criterio a capacidade de recoñecer as fórmulas de contacto social e as normas de cortesía máis sinxelas e comúns, e aquelas utilizadas para iniciar e terminar o discurso, así como a intención comunicativa dos falantes que as utilizan (agradecer, interesarse por algo ou alguén, desculparse...), reaccionando de forma adecuada á situación de comunicación e á intención do emisor ou do interlocutor.

Comprender o esencial en conversas moi básicas e breves sobre temas frecuentes e de necesidade inmediata relativas ao ámbito persoal sempre que se fale con lentitude, articulando de forma clara e comprensible.

Con este criterio avalíase a capacidade para comprender os puntos esenciais e a información principal en conversas cotiás que se refiran a necesidades prácticas ou materiais, sentimentos ou sensacións físicas básicas, expresadas con lentitude e boa articulación. Así mesmo, preténdese verificar a capacidade do alumnado para utilizar estratexias que faciliten a comprensión, como pedirle aclaracións e repeticións ao interlocutor de forma axeitada.

Comprender transaccións moi básicas de bens e servizos, e relativas ao traballo, transmitidas de viva voz ou por medios técnicos (teléfono, televisión, radio, etc.), e articuladas amodo, utilizando frases feitas e estruturas sinxelas e previamente traballadas, sempre que as condicións acústicas sexan boas e se se poden escoitar máis dunha vez.

Mediante este criterio preténdese avaliar a capacidade para comprender os detalles da conversa (datos persoais, horarios, prezos, números, preguntas sinxe-

las) en transaccións moi básicas no ámbito persoal, que se desenvolvan con lentitude e boa articulación.

Comprender instrucións moi básicas pronunciadas lenta e claramente e seguir indicacións sinxelas e breves, sempre que poidan ser repetidas.

Este criterio avalía a capacidade de reaccionar de forma adecuada, lingüisticamente ou coas accións pertinentes, ante instrucións, prohibicións, permisos ou indicacións sinxelas e breves, articuladas a unha velocidade lenta e con moita claridade (por exemplo, na aula, para orientarse nunha cidade...), especialmente se se poden volver escoitar.

Comprender a información esencial de pasaxes curtas gravadas que conteñan conversas, narracións e/ou descrições emitidas mediante estruturas e léxico moi básico, que traten sobre asuntos da vida cotiá e de necesidade inmediata, e que estean pronunciadas con lentitude e claridade, aínda que sexa necesario escoltalas máis dunha vez.

Con este criterio avalíase a capacidade do alumnado para identificar os puntos esenciais e a información principal de textos orais ou audiovisuais breves, articulados con xeito e de maneira comprensible, que conteñan intercambios, narracións e/ou descrições moi sinxelas, que traten sobre asuntos previsibles da vida cotiá ou moi coñecidos.

Utilizar estratexias de comprensión para superar as limitacións que se encontren na comprensión da mensaxe, mediante claves identificadas no contexto lingüístico e non lingüístico.

Con este criterio avalíase, en todas as tarefas de comprensión oral, a capacidade do alumnado para predicir e facer hipóteses do contido do texto baseándose nos seus coñecementos do tema e das expectativas predicibles na situación de comunicación, deducindo o significado probable das palabras ou frases que descoñece coa axuda dos coñecementos doutras linguas, de claves contextuais (lugar da palabra na frase) e contextuais (ton da voz, expresións faciais, postura, posición no espazo, actos explícitos e xestos, que amosan e regulan o comportamento dos individuos), etc.

Expresión e interacción oral.

Establecer contactos sociais moi básicos de xeito intelixible sempre que o interlocutor colabore utilizando un discurso claro e lento e que repita o que non se comprende.

Con este criterio avalíase a capacidade do alumnado para utilizar de maneira espontánea as formas de cortesía máis sinxelas e cotiás relativas a saúdos, despedidas, agradecementos e presentacións.

Intercambiar de xeito intelixible información sobre si mesmo e sobre outras persoas usando un repertorio básico de palabras e frases illadas, e facéndose comprender aínda que o interlocutor necesite repeticións e aclaracións.

Con este criterio valorarase a capacidade do alumno de reaccionar nunha conversa á cara, se é quen de dar e obter información sobre datos básicos, persoais como profesión, residencia, familia, orixe, gustos, posesións, etc. Valorarase que posúe un repertorio básico de expresións sinxelas relativas a estes datos. A conversa estará caracterizada por intervencións moi breves e significativas e verificarase a capacidade de usar rutinas sinxelas e básicas para iniciar e pechar a quenda de palabra.

Formular invitacións e realizar propostas moi sinxelas, reaccionando adecuadamente a elas, se se lle fala con xeito e con claridade, e usando estruturas lingüísticas sinxelas dentro dun repertorio aprendido.

Con este criterio avaliarase a capacidade de ofrecer e rexeitar (invitar a ir ao cine, ir a clase xuntos, pedir appuntamenti...) utilizando normas básicas e sinxelas de cortesía. Valorarase a utilización adecuada das expresións relativas á expresión do acordo, do desacordo, do interese, da posibilidade e imposibilidade, así como a expresión de números, cantidades, horas e expresións temporais sinxelas relacionadas co pasado e co futuro.

Comprender e dar instrucións e indicacións moi breves e sinxelas se se formulan amodo e articuladas claramente, e reaccionar adecuadamente ante elas, aínda que sexan necesarias repeticións e aclaracións e se teña que recorrer ao uso de estratexias paralingüísticas.

Trátase de avaliar esencialmente que o alumno é quen de seguir e dar instrucións moi básicas (como ir a un lugar ou comprender avisos básicos). Valorarase que se fagan preguntas e se dean respostas para asegurar a comunicación. Os intercambios comunicativos poderán presentar algunhas incorreccións sempre que non imposibiliten a comunicación.

Comunicarse en conversas sinxelas que requiran o intercambio de experiencias persoais e de actividades cotiás e de necesidade inmediata mediante frases memorizadas, breves e illadas, facéndose comprender aínda que se fagan pausas para buscar as expresións e as palabras menos habituais, sendo capaz de utilizar as estratexias que lle permitan garantir a comunicación.

Trátase de avaliar a capacidade de formular e responder intelixiblemente preguntas sinxelas sobre a súas actividades da vida diaria, tempo libre e lecer, relacións humanas e sociais habituais e sobre as condicións atmosféricas. Valorarase a utilización dun repertorio léxico moi elemental pero propio dos distintos temas abordados.

Expresar brevemente e de xeito comprensible sentimentos e sensacións físicas frecuentes empregando un repertorio básico de expresións sinxelas e fixas, e podendo axudarse de accións non lingüísticas discretas e axeitadas.

Con este criterio avalíase a capacidade de facerse entender utilizando expresións frecuentes no ámbito

público da saúde e dos coidados físicos (doenzas, accidentes, consultas), así como na expresión máis básica dos sentimentos e intereses persoais, tales como satisfacción, gusto e tristeza, admiración e sorpresa. Valorarase, igualmente, a utilización de estratexias de comunicación como o uso de xestos apropiados e as exaxeracións.

Seguir unha breve exposición sinxela sobre un tema cotián, articulada de forma lenta e clara, entendendo o suficiente para poder pedir aclaracións e repeticións que aseguren a comprensión das ideas principais.

A través deste criterio apreciarase a capacidade para comprender o esencial de monólogos emitidos á cara, aínda que non se comprendan na súa totalidade.

Utilizar estratexias de comunicación e de comprensión para asegurar o éxito da interacción.

A través deste criterio, aplicable a todas as tarefas de expresión e interacción oral, valorarase o uso de estratexias de comprensión das mensaxes orais (uso do contexto verbal e non verbal; uso dos coñecementos referenciais sobre o tema, así como identificación de palabras clave) e de estratexias de comunicación como a pertinencia das preguntas ou das solicitudes de repeticións que permitan verificar a comprensión, o uso de xestos non esaxerados, o soletreo de palabras non comprendidas, etc.

Comprensión de lectura:

Comprender a información esencial, e os puntos principais ou detalles relevantes en textos breves, de estrutura sinxela, que conteñan información persoal básica propia e doutras persoas.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumno para identificar información persoal básica (descrición física, nome, enderezo, teléfono, data e lugar de nacemento, idade e sexo, estado civil, orixe e nacionalidade, profesión, gustos, etc.) presentada ou solicitada en textos como formularios, fichas, cuestionarios, carnés ou anuncios.

Comprender mensaxes breves e sinxelas que conteñan instrucións, indicacións e información básica referida a necesidades inmediatas, de estrutura moi sinxela, especialmente se contan con apoio visual.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumno para seguir instrucións básicas e comprender avisos, obrigas e prohibicións. Por exemplo, indicacións para chegar a un enderezo ou lugar, frecuencia da dose dun medicamento ou produto de coidado persoal, manexo elemental de aparellos, funcións básicas en páxinas da internet, horarios de transportes públicos ou espectáculos, prezos e cantidades, etc.

Comprender información relevante e previsible en textos informativos ou narrativos breves, moi sinxelos e ben estruturados, se é o caso, en parágrafos curtos relacionados con conectores moi básicos e relativos a temas da propia experiencia.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade para atopar a información que se precise cunha finalidade inmediata en pequenas narracións moi sinxelas en lingua estándar, e en guías de ocio, dicionarios, catálogos, etc.

Comprender a información esencial de correspondencia persoal moi breve e sinxela en papel ou soporte dixital.

Con este criterio preténdese verificar a capacidade do alumno para identificar a intención de comunicación, fórmulas de saúdo e despedida e outras convencións básicas propias deste tipo de texto, e poder reaccionar de xeito adecuado a postais, felicitacións, invitacións, citas médicas, etc.

Comprender textos escritos sinxelos superando as dificultades lingüísticas mediante a extrapolación de significados utilizando estratexias lingüísticas e non lingüísticas.

Este criterio tenta medir, en todas as tarefas de comprensión de lectura, a capacidade do alumno de inferir significados a partir do coñecemento do mundo, do coñecemento doutros idiomas, do contexto lingüístico, dos apoios visuais: imaxes, tipografía, deseño, etc., así como das características do medio en que aparece impresa a información: revistas, carteis, xornais, folletos, internet, etc.

Expresión e interacción escrita:

Completar textos escritos en papel ou soporte dixital nos que se solicita información básica sobre a identificación persoal.

Mediante este criterio avalíase a capacidade do alumnado para cubrir adecuadamente cuestionarios, formularios ou impresos con información persoal básica (nome, nacionalidade, idade, enderezo...).

Escribir notas e mensaxes moi breves e sinxelas relativas a necesidades inmediatas.

Con este criterio preténdese avaliar a capacidade do alumnado de escribir textos breves moi sinxelos con información de inmediata necesidade (indicando horas, número, prezo...), empregando palabras e expresións moi básicas de uso habitual, e frases e oracións simples e illadas, ou enlazadas con conectores elementais.

Escribir textos con información, instrucións e indicacións moi básicas e breves relacionadas con actividades cotiás ou de inmediata necesidade.

Mediante este criterio preténdese avaliar a capacidade do alumnado para elaborar textos moi curtos como a enumeración de actividades moi habituais, listas de tarefas, listas de compras, etc; textos que expresen sentimentos básicos de gusto, desgusto, aceptación, negación, etc., empregando unha serie de modelos de oracións preparadas de antemán.

Escribir, a partir dun modelo, correspondencia persoal moi breve e sinxela sobre temas da vida cotiá ou de inmediata necesidade.

Con este criterio avalíase a capacidade do alumnado para escribir, en papel ou soporte dixital, notas, cartas persoais, postais, felicitacións e correos electrónicos moi sinxelos e breves, que conteñan información cotiá ou de primeira necesidade. Isto farase a partir de modelos previos, usando as fórmulas máis básicas de saúdo e despedida, adaptando a presentación ao tipo de texto e usando frases e oracións simples e illadas ben estruturadas e cunha orde lóxica, dentro dun repertorio aprendido.

Utilizar elementos coñecidos lidos nun texto escrito para elaborar os propios textos, e organizar estes seguindo textos modelo.

Con este criterio preténdese avaliar, en todas as tarefas de expresión escrita, a capacidade do alumnado para utilizar estratexias que faciliten o proceso de escritura seguindo modelos de textos de características similares; a planificación e o ensaio do texto; a revisión que garanta a corrección tanto ortográfica como na orde das palabras e na presentación do escrito. Tamén se valorará o uso eficaz de materiais de consulta e autoaprendizaxe adecuados ao nivel (dicionarios, gramáticas, libros de exercicios, as novas tecnoloxías, etc.).

4.2. Básico 2:

Ao final do básico 2, as alumnas e os alumnos deberán demostrar, nas condicións que determine a Administración, que posúen o grao de competencia comunicativa que se describe a seguir:

Comprensión oral.

Comprender o sentido global de conversas que aborden temas básicos cotiáns, se se fala amodo e con claridade utilizando expresións e palabras habituais do tema en cuestión, e identificar un cambio de tema.

Este criterio tenta verificar a capacidade de comprender a idea principal e o obxectivo comunicativo en interaccións orais relativas a accións, acontecementos e necesidades da vida cotiá, e nas que se articule lenta e claramente. Valorarase tamén a capacidade de identificar cambios de tema recoñecendo fórmulas e procedementos lingüísticos utilizados habitualmente para ese fin. Así mesmo, avaliarase a capacidade do alumnado para utilizar estratexias que faciliten a comprensión, como pedir a colaboración dos interlocutores de forma axeitada, solicitando aclaracións ou repeticións.

Comprender transaccións e xestións básicas sempre que se fale de xeito pausado e ben articulado.

Trátase con este criterio de verificar a capacidade do alumnado de comprender os detalles de información relativa a datos persoais, horarios, prezos e números, e comprender preguntas e instrucións básicas e seguir indicacións breves relativas a necesidades cotiás sinxelas. Valorarase que se posúa un repertorio de palabras relativas a situacións de comunicación básicas dos ámbitos persoal e profesional.

Comprender a información esencial de textos gravados breves, así como conversas telefónicas, sobre temas previsibles e básicos, sempre que non haxa distorsión do son e se poidan pedir, se é o caso, repeticións e aclaracións, ou escoitalos máis dunha vez.

Trátase con este criterio de verificar o coñecemento dun repertorio de fórmulas básicas adecuadas para o desenvolvemento dunha conversa telefónica, e a capacidade de reaccionar adecuadamente ante elas.

Comprender os puntos principais e os detalles relevantes en mensaxes e anuncios públicos, transmitidos por medios técnicos ou de viva voz, que conteñan instrucións, indicacións ou outra información relativa a situacións de necesidade inmediata.

Mediante este criterio preténdese avaliar que o alumnado é quen de comprender detalles concretos e relevantes (horas, números, letras, accesos básicos dos lugares públicos...) para o obxectivo comunicativo, relativos a accións, acontecementos e necesidades da vida cotiá.

Comprender textos sinxelos nos que soliciten ou dean información sobre feitos pasados, que contan anécdotas ou relaten experiencias persoais cotiás, cun repertorio de léxico e estruturas de carácter básico e sinxelo, identificando funcións de comunicación variadas e captando tanto as liñas xerais como os aspectos secundarios de relevancia, sempre que se fale lentamente e nunha linguaxe estándar.

Con este criterio avalíase a capacidade do alumnado para comprender as ideas principais e outros aspectos relevantes para o propósito comunicativo de textos orais que contan experiencias persoais (viaxes, estudos, experiencias laborais, relacións persoais, etc.), cunha fala lenta e nunha linguaxe estándar, identificando aspectos como a secuencia temporal das experiencias, a relevancia para a situación actual do falante e os sentimentos que suscitan.

Comprender a información esencial en exposicións e presentacións públicas sinxelas, articuladas con xeito e con claridade, que se refiran a temas habituais e coñecidos.

Este criterio avalía a capacidade de identificar as palabras clave e ideas principais dunha exposición pública breve sobre un tema habitual previamente coñecido, utilizando os coñecementos previos sobre os recursos lingüísticos máis frecuentes que poidan aparecer, e deducindo o vocabulario relacionado co tema e o contido posible do exposto.

Comprender o sentido xeral e identificar a información esencial de textos audiovisuais como partes meteorolóxicos ou informativos, emitidos con pronunciación clara e pausada, e cando os comentarios contan co apoio de imaxes de carácter redundante.

Mediante este criterio preténdese avaliar a capacidade de comprender textos audiovisuais informativos, sinxelos e breves (radio, televisión, publicidade, etc.), apoiándose para a comprensión nos elementos lin-

güísticos e paralingüísticos como son as imaxes, o coñecemento do lugar e do tema, o repertorio léxico previsible, sempre que sexa emitido con claridade, lentamente e en lingua estándar.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión sen limitarse aos coñecementos lingüísticos que se poidan posuír e recorrendo aos indicios do texto, aos coñecementos sobre o tema e á información que subministran os demais compoñentes da situación de comunicación.

Este criterio avalía, en todas as tarefas de comprensión, a capacidade do alumnado para utilizar estratexias que faciliten a comprensión e permitan superar eventuais dificultades, pedindo a colaboración do interlocutor con fórmulas adecuadas, se é o caso, e deducindo do contexto o significado probable de termos descoñecidos, axudándose do coñecemento doutras linguas, dos acenos, da entoación e de elementos non lingüísticos (imaxes, música, etc.).

Expresión e interacción oral.

Desenvolverse en intercambios sociais básicos utilizando fórmulas neutras e informais de saúdo e despedida, de estrutura sinxela, realizando e respondendo a invitacións e suxestións.

Trátase de avaliar a capacidade de expresarse nun rexistro estándar en situacións habituais de interacción social, usando adecuadamente os saúdos, despedidas, tratamentos e convencións para as quendas de palabra. Avalíase a capacidade para aceptar ou declinar unha invitación, dar a benvida, interesarse por alguén ou por algo, pedir desculpas ou reaccionar ante elas, e mostrar empatía, se é o caso, co interlocutor.

Participar en conversas con intencións comunicativas básicas diversas facéndose entender, utilizando estratexias axeitadas para poder iniciar, manter e rematar o diálogo, producindo un discurso comprensible con expresións básicas e adecuado ás características da situación de comunicación.

Con este criterio avalíase a capacidade para desenvolverse de xeito intelixible en intercambios sinxelos habituais sen moito esforzo, utilizando as fórmulas de inicio e peche adecuadas ao rexistro familiar ou neutro derivado do contexto, e estratexias e recursos básicos que aseguren a comunicación cos interlocutores como preguntar, pedir que se repita ou pedir que se fale máis amodo.

Desenvolverse nunha entrevista e en transaccións e xestións cotiás facéndose entender e intercambiando a información pertinente se se fala con lentitude e claridade.

Este criterio avalía a capacidade para comprender preguntas e dar información básica sobre si mesmo relativas ao ámbito laboral (datos persoais, formación, gustos, intereses) e para obter bens e servizos en situacións de comunicación relativas a actividades da vida diaria (traballo, compras e actividades comer-

ciais, transportes), tempo libre e lecer, alimentación e saúde e outros temas do seu interese, aínda que teña que solicitar aclaracións ou repetir as súas respostas para facerse comprender.

Producir un texto oral breve e sinxelo no que se narra e se describe algo ou alguén mediante un repertorio básico de palabras, expresións e estruturas, utilizando un nivel elemental de coherencia e cohesión, cunha pronunciación clara e comprensible, aínda que teña que facer pausas para pensar o que vai dicir e recorrer a reformulacións.

Con este criterio téntase avaliar a capacidade de manter un monólogo contando unha historia cun grao suficiente de coherencia e cohesión: utilizando os conectores lineais e de secuencia máis frecuentes e os recursos lingüísticos básicos, como anáfora, catáfora e proformas gramaticais. Valorarase a utilización de vocabulario básico relacionado co tema da narración ou da descrición, así como o uso adecuado das locucións prepositivas e do tempo da narración, de xeito que a secuencia temporal dos acontecementos poida ser seguida polo interlocutor.

Realizar presentacións breves, sinxelas e previamente ensaiadas, sobre temas habituais e coñecidos, respondendo a preguntas breves e sinxelas dos oíntes, sempre que estes as repitan cando se lles solicite e axuden coas súas respostas falando claro e amodo.

Valorase con este criterio a capacidade de producir un texto expositivo previamente ensaiado e de contido predicible para o oínte, cunha pronuncia suficientemente clara e comprensible, aínda que o interlocutor teña que solicitar repeticións de vez en cando para asegurarse de ter recibido a mensaxe. Valorarase, igualmente, a capacidade de responder ás preguntas dos interlocutores e de solicitar, cando cumpra, repeticións e aclaracións.

Intercambiar opinións sobre un tema coñecido mediante a expresión do coñecemento, a opinión, e a crenza, mediante fórmulas básicas e expresións frecuentes memorizadas, usando estruturas sintácticas e grupos de palabras básicos.

Con este criterio téntase avaliar a capacidade de participar nun intercambio simple e directo de información sobre actividades e asuntos cotiás, expresando a opinión, o desexo, o gusto, o descoñecemento, formulando hipóteses, rectificando ou confirmando. Valorarase a utilización de proposicións textuais introducidas por conectores simples de oposición (pero, non obstante, porén...), de adición (e, ademais, incluso...), de reformulación (é dicir, ou sexa...), de causa, de consecuencia e de peche do discurso (por último, para resumir...).

Expoñer plans ou facer hipóteses de forma breve, sinxela e comprensible, en conversas informais sobre asuntos cotiás.

Trátase de valorar a capacidade de describir unha intención ou un proxecto, e de facer suposicións, se é o caso, propoñer actividades, avaliar alternativas,

exemplificar e recapitular, usando expresións habituais, conectores de transición (por outro lado, por outra parte) ou temporais, cunha pronuncia intelixible para un locutor ben predisposto aínda que poidan producirse nalgún momento malentendidos e interrupcións.

Desenvolverse nas relacións sociais reaccionando coa expresión de actitudes e sentimentos de contento, satisfacción, decepción, interese, desinterese, esperanza, preferencia, admiración, sorpresa e tristeza, con expresións sinxelas e habituais, e respectando as normas de cortesía.

Trátase de avaliar a capacidade de expresarse nun rexistro estándar en situacións nas cales deban mostrar sentimentos que se acorden ou non coas persoas implicadas na interacción, utilizando os marcadores lingüísticos de relacións sociais básicos, as normas de cortesía, fórmulas fixas e habituais de rexistro neutro para lograr a adecuación sociolingüística á situación de comunicación.

Expresarse intelixiblemente e solicitar a colaboración do interlocutor e responder igualmente á petición deste para asegurar a comprensión e o mantemento da comunicación.

Trátase de verificar, en todas as tarefas de interacción oral, que se é quen mobilizar recursos lingüísticos como a utilización de expresións memorizadas fixas, para pedir que lle falen a un máis amodo, que lle repitan o que lle dixeron ou que lle soletreen unha palabra que non se entendeu. Valorarase que se teñan en conta aspectos paralingüísticos coma os acenos, a entoación, etc., e que se efectúen, de forma básica, as aclaracións e as repeticións solicitadas polo interlocutor.

Valorarase a intelixibilidade da pronuncia por enriba do fraseo e da entoación requiridas pola fluidez.

Comprensión de lectura:

Comprender instrucións, indicacións e información básica en lugares dos ámbitos público e de estudo, así como en páxinas web de estrutura moi sinxela, que contén con apoio visual.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumnado para seguir instrucións básicas, por exemplo, comprar ou reservar un billete pola internet, comprender informacións que lle permitan elixir un menú nun restaurante, seguir unha prescrición médica, unha receita de cociña, matricularse nun centro de estudos, etc.

Identificar información relevante en textos narrativos, argumentativos e descritivos, breves e sinxelos; textos que presenten unha secuencia lineal de elementos, publicados en medios de información, e que traten temas moi coñecidos ou relacionados coa súa experiencia e interese.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumnado para localizar información específica básica. Por exemplo, nunha entrevista: información

sobre o carácter da persoa, o aspecto físico, os gustos, datos sobre a vivenda; nunha noticia breve ou suceso: o lugar e as persoas implicadas; nunha narración, as liñas xerais do argumento, os personaxes que as levan a cabo, o tempo ou o espazo onde se desenvolven.

Comprender correspondencia persoal breve en papel ou soporte dixital, redactada en lingua estándar e sinxela, que narre e describa acontecementos, sentimentos básicos ou desexos.

Con este criterio preténdese verificar a capacidade do alumnado para identificar as formas lingüísticas que vehiculan a intención de comunicación do remitente, comprender expresións fixas e convencións sinxelas e básicas, propias do tipo de texto, e poder reaccionar de xeito adecuado.

Comprender, de maneira suficiente, correspondencia formal para captar as informacións principais que conteña sobre cuestións básicas ou relacionadas co seu traballo.

Preténdese verificar con este criterio o coñecemento da estrutura das cartas formais (remitente, cabeceira, lugar e data; asunto, saúdo ao destinatario, corpo da carta, despedida e sinatura), así como a capacidade de comprender un repertorio básico de expresións fixas de confirmación ou denegación, obriga, coñecemento, necesidade e permiso utilizadas para a concesión dunha bolsa, a confirmación dun pedimento, a reserva dun hotel, etc. Poderase considerar a axuda dun dicionario.

Comprender o sentido global de textos auténticos, sinxelos, con ilustracións redundantes e de extensión limitada cuxo tema resulte predicible e familiar.

Con este criterio, trátase de verificar, en todas as tarefas de comprensión de lectura, que o alumnado ten a capacidade de identificar palabras e ideas clave subministradas tanto polo texto como polas imaxes que o ilustran, inferindo o significado global a partir do contexto lingüístico e paralingüístico, e dos coñecementos que se poidan ter doutras linguas e das características do medio no que aparece impresa a información (revistas, carteis, xornais, folletos, internet, etc.).

Expresión e interacción escrita.

Dar información elemental sobre a actividade profesional, a formación, os hábitos e os intereses.

Mediante este criterio preténdese valorar a capacidade do alumnado para escribir información básica, como redactar un *curriculum vitae* esquemático, cubrir enquisas e cuestionarios breves, etc., sobre o traballo (profesión, horario, lugar de traballo...), os estudos, os hábitos (condicións de vida, horarios e actividades diarias) e os seus intereses (deportes, música...), dun xeito breve e sinxelo, usando estruturas básicas e aprendidas e utilizando un repertorio léxico moi básico e limitado, pero propio do tema.

Escribir descricións moi breves e básicas de lugares, obxectos e persoas mediante frases e oracións

sinxelas, e co léxico propio da descrición de características físicas e psicolóxicas elementais pero precisas.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumnado de facer descricións elementais sobre lugares (os establecementos, a posición dos elementos no espazo...), obxectos (forma, tamaño, impresión que producen...) e persoas (aspecto físico, a roupa, o carácter...), utilizando un repertorio lingüístico sinxelo pero amplo.

Narrar de forma sinxela e breve feitos e experiencias, así como expoñer plans e presentar proxectos de xeito moi elemental e relacionados con temas cotiáns.

Con este criterio téntase avaliar a capacidade de redactar textos sinxelos e breves sobre acontecementos, actividades, plans e proxectos relativos a asuntos cotiáns ou de interese persoal, usando unha serie de frases e oracións sinxelas enlazadas con conectores simples nas que, aínda que poida haber erros ortográficos, quede claro o que se intenta dicir.

Escribir correspondencia breve e sinxela en papel ou soporte dixital, na que se expresen sentimentos, opinións e actitudes.

Trátase de avaliar a capacidade do alumnado para escribir notas e cartas persoais moi sinxelas nas que se expresen ideas básicas sobre temas persoais (os estudos, a familia, unha viaxe...) ou de interese persoal (música, películas...). Verificarase, igualmente, o coñecemento da estrutura das cartas persoais (cabeceira, saúdo, corpo da carta, despedida e sinatura). Tamén se valorará a capacidade de utilizar expresións fixas básicas propias da función comunicativa da carta: agradecer, desculparse, solicitar algo, invitar, etc.

Utilizar elementos coñecidos lidos nun texto escrito para elaborar os propios textos, e organizalos seguindo o modelo.

Con este criterio preténdese avaliar, en todas as tarefas de expresión escrita, a capacidade do alumnado para utilizar estratexias que faciliten o proceso de escritura seguindo como modelo textos de características similares; a planificación e o ensaio do texto, a corrección tanto ortográfica como na orde das palabras e na presentación do escrito (marxes, espazos de interlineado, uso de maiúsculas e minúsculas...). Tamén se valorará o uso eficaz de materiais de consulta e autoaprendizaxe adecuados ao nivel (dicionarios, gramáticas, libros de exercicios, as novas tecnoloxías, etc.).

4.3. Certificación.

O obxectivo da avaliación para a certificación é medir o grao de competencia comunicativa do alumnado na utilización do idioma, tanto nas destrezas de comprensión como nas de expresión. As probas, que se elaborarán e se desenvolverán nas condicións que determine a Administración, terán como referencia a descrición do nivel, os obxectivos xerais e específicos

por destrezas e os criterios de avaliación. Estas probas deberán buscar a validación co nivel A2 do MECR.

5. Orientacións metodolóxicas.

As ensinanzas de linguas parten dun modelo de lingua que ten unha base fundamentalmente práctica, cuxa finalidade é o uso do idioma. Trátase do enfoque orientado á acción que promulga o MECR e, na súa posta en práctica, terá como centro tarefas baseadas nos obxectivos de comunicación definidos neste currículo, tendo en conta as necesidades e intereses do alumnado.

Este enfoque metodolóxico posibilita que o alumnado se implique no proceso de aprendizaxe mediante tarefas deseñadas en función dos obxectivos fixados para as diferentes destrezas, de xeito que permita a convivencia de distintos estilos de aprendizaxe.

A finalidade deste enfoque será a activación da variedade de procesos e habilidades necesarios para levar a cabo tarefas nas que se realizarán actividades de comprensión, expresión e interacción e que englobarán todos os compoñentes curriculares (os obxectivos, os contidos, a metodoloxía e a avaliación). Non se trata de ver nas aulas os distintos contidos de forma illada. Aínda que, por razóns estruturais, estes aparezan no currículo separadamente, terán que ser integrados na realización das diferentes tarefas e actividades, para preservar en todo momento o sentido comunicativo no proceso de ensino-aprendizaxe.

ANEXO A

Alemán:

As programacións didácticas para os cursos básico 1 e básico 2 incluírán os contidos que se detallan a continuación. Cómpre lembrar que, en calquera caso, a selección de contidos en cada momento estará baseada na súa pertinencia para acadar os obxectivos específicos nas diferentes destrezas, tendo en conta así mesmo, as necesidades e dificultades de aprendizaxe das alumnas e dos alumnos.

A distribución dos contidos gramaticais está baseada fundamentalmente en criterios de frecuencia, o grao de dificultade e a importancia comunicativa.

Alemán.

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración simple.

3.2.1.2.1.1. Tipos de oración, elementos constituintes e a súa posición.

3.2.1.2.1.1.1. Oración declarativa: afirmativa e negativa.

3.2.1.2.1.1.1.1. Verbo precedido de suxeito.

3.2.1.2.1.1.1.2. Verbo precedido doutros constituintes (Heute kommt er).

3.2.1.2.1.1.3. A negación: posición de nicht (Er kommt nicht).

3.2.1.2.1.1.2. Oración interrogativa.

3.2.1.2.1.1.2.1. Parcial: elemento interrogativo en posición inicial (Wie ist Ihr Familienname?).

3.2.1.2.1.1.2.2. Total: Verbo en posición inicial (Kommen Sie aus Österreich?).

3.2.1.2.1.1.3. Oración imperativa. (Kommen Sie!).

3.2.1.2.1.1.4. Formas elípticas: proformas oracionais: Ja, Nein, Doch.

3.2.1.2.1.1.5. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.2. A oración composta.

3.2.1.2.2.1. Coordinación. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.1.1. Conxunción und.

3.2.1.2.2.1.2. Oposición aber.

3.2.1.2.2.1.3. Disxunción oder.

3.2.1.2.2.1.4. Omisión dos elementos comúns. Omisión do suxeito, do verbo modal ou auxiliar e pronominalización (Ich muss noch arbeiten und telefonieren; Wir können zu Hause bleiben oder ins Kino gehen).

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo.

3.2.1.2.3.1.1. Substantivo.

3.2.1.2.3.1.1.1. Clases: comúns e propios.

3.2.1.2.3.1.1.2. Xénero: masculino, feminino, neutro.

3.2.1.2.3.1.1.3. Número: singular e plural.

3.2.1.2.3.1.1.4. Caso: nominativo, acusativo, dativo.

3.2.1.2.3.1.1.5. Os substantivos compostos (die Waschmaschine).

3.2.1.2.3.1.2. Pronome.

3.2.1.2.3.1.2.1. Persoais: nominativo, acusativo e dativo.

3.2.1.2.3.1.2.2. Demostrativos: der, die, das (Welches Buch liest du? -Das hier).

3.2.1.2.3.1.2.3. Indefinidos: alles, etwas, nichts, ein- (nominativo, acusativo), viel-, wenig- man.

3.2.1.2.3.1.2.4. Interrogativos: was; wer; wie viel-.

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Determinantes.

3.2.1.2.3.2.1.1. Determinados: der/die/das; indeterminados: ein/eine/ein; negativo kein/keine/kein: en nominativo, acusativo e dativo.

3.2.1.2.3.2.1.1.1. Omisión do artigo.

3.2.1.2.3.2.1.2. Demostrativos: der/die/das... (Ich meine das Haus da).

3.2.1.2.3.2.1.3. Posesivos: nominativo, acusativo, dativo.

3.2.1.2.3.2.1.4. Indefinidos: all-, wenig-, viel-.

3.2.1.2.3.2.1.5.1. Numerais.

3.2.1.2.3.2.1.5.1.1. Cardinais.

3.2.1.2.3.2.1.5.1.2. Ordinais (am 27. Juli).

3.2.1.2.3.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.3.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1. Adxectivo en función predicativa (Der Pullover ist schön).

3.2.1.2.4.1.2. Grao: positivo (Das Buch ist interessant).

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. (sehr schön).

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Tempo.

3.2.1.2.5.1.1.1. Expresión do presente: pres. do indic.

3.2.1.2.5.1.1.2. Expresión do pasado: pret. perfecto do indic. (introducción), pret. simple de haben e sein.

3.2.1.2.5.1.1.3. Expresión do futuro: pres. do indic.

3.2.1.2.5.1.2. Modalidade.

3.2.1.2.5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

3.2.1.2.5.1.3.2. Necesidade: müssen.

3.2.1.2.5.1.3.3. Obriga: müssen.

3.2.1.2.5.1.3.4. Capacidade: können.

3.2.1.2.5.1.3.5. Permiso: dürfen.

3.2.1.2.5.1.3.6. Posibilidade: können.

3.2.1.2.5.1.3.7. Prohibición: nicht dürfen.

3.2.1.2.5.1.3.8. Intención: mögen / möchten, wollen.

3.2.1.2.5.2. Modificación do núcleo mediante negación (Sie verstehen nicht).

3.2.1.2.5.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbio.

3.2.1.2.6.1.1. Clases.

3.2.1.2.6.1.1.1. Temporais: bald, heute, gestern, morgen, nie, manchmal, oft, jetzt, immer, schon, sofort, erst, noch, lange, dann.

3.2.1.2.6.1.1.2. Locais: da, geradeaus, hier, hinten, herein, links, oben, rechts, unten, vorne, weg.

3.2.1.2.6.1.1.3. Modais: auch, gern, so, sehr.

3.2.1.2.6.1.1.4. Interrogativos: wann, wie, warum, wo, woher, wohin.

3.2.1.2.6.1.2. Grao positivo (gern).

3.2.1.2.6.1.3. Locucións adverbiais (zu Hause).

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo mediante negación SAdv. (nicht gern).

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: preposición.

3.2.1.2.7.1.1. Temporais: an, bis, in, nach, um, vor, von... bis.

3.2.1.2.7.1.2. Locais: an (Ich warte am Bahnhof) auf, aus, bei, in, nach, unter, von, zu.

3.2.1.2.7.1.3. Modais: mit.

3.2.1.2.7.1.4. Finais: für (Das ist für die Reise).

3.2.1.2.7.2. Rección: preposicións que rexen acusativo, dativo ou ambos.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1. O alfabeto.

3.2.1.3.2. Representación gráfica de fonemas e sons: correspondencias.

3.2.1.3.3. Ortografía das palabras estranxeiras.

3.2.1.3.4. Uso dos caracteres nas súas diversas formas: maiúsculas e minúsculas.

3.2.1.3.5. Signos ortográficos: apóstrofo, diérese para indicar Umlaut, comiñas...

3.2.1.3.6. Estrutura silábica. División de palabras no final da liña. División de compostos.

3.2.1.3.7. A puntuación.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos: cantidade vocálica. Os ditongos.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos e as súas agrupacións.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos.

3.2.1.4.3.1. Contracción de preposición e artigo.

3.2.1.4.3.2. Metafonía (Umlaut).

3.2.1.4.3.3. <r> en posición final ou preconsonántica: influencia da vogal precedente.

3.2.1.4.3.4. Acento dos elementos léxicos illados.

3.2.1.4.3.5. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

3.2.1.4.3.6. A entoación: cadencia.

Alemán:

Básico 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración simple.

3.2.1.2.1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

3.2.1.2.1.1.1. Oración declarativa.

3.2.1.2.1.1.1.1. Verbo precedido de sux. (Sie schenkt ihm ein Buch zum Geburtstag).

3.2.1.2.1.1.1.2. A negación: posición de nicht (Das glaube ich Ihnen nicht / Ich fahre dieses Jahr nicht in Urlaub / Er interessiert sich nicht für Briefmarken).

3.2.1.2.1.2. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.2. A oración composta.

3.2.1.2.2.1. Subordinación-Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.1.1. Condición: wenn ..., (dann).

3.2.1.2.2.1.2. Causa: weil.

3.2.1.2.2.1.3. Finalidade: damit.

3.2.1.2.2.1.4. Relacións temporais.

3.2.1.2.2.1.4.1. Anterioridade: als.

3.2.1.2.2.1.4.2. Posterioridade: bevor, bis.

3.2.1.2.2.1.4.3. Simultaneidade: als, wenn.

3.2.1.2.2.1.5. Complementación: dass (Ich bin sicher, dass das so funktioniert).

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo.

3.2.1.2.3.1.1. Substantivo.

3.2.1.2.3.1.1.1. Clases: comúns e propios; contables e non contables.

3.2.1.2.3.1.1.2. Xénero: masculino, feminino, neutro.

3.2.1.2.3.1.1.3. Caso: acusativo da declinación en-(e)n (Sie hat einen netten Studenten kennen gelernt); dativo da declinación en -(e)n (Ich habe gestern mit Herrn Meier telefoniert).

3.2.1.2.3.1.2. Pronomes.

3.2.1.2.3.1.2.1. Posesivos.

3.2.1.2.3.1.2.2. Reflexivos: acusativo (Er hat sich sehr gefreut).

3.2.1.2.3.1.2.3. Demostrativos: dieser, diese, dieses.

3.2.1.2.3.1.2.4. Indefinidos: alle, ein-, welch-, ander-, jede-, jemand, niemand, kein-.

3.2.1.2.3.1.2.5. Interrogativos: formas variables e invariables: wen, wem; was für ein-.

3.2.1.2.3.1.2.6. Relativos.

3.2.1.2.3.1.2.6.1. der/die/das en nominativo e acusativo.

3.2.1.2.3.1.2.6.2. was, wo.

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Determinantes.

3.2.1.2.3.2.1.2. Demostrativos: dieser/diese/dieses.

3.2.1.2.3.2.1.3. Indefinidos: all-; jed-; ein bisschen, ein wenig, etwas, viel-.

3.2.1.2.3.2.1.4. Numerais.

3.2.1.2.3.2.1.4.1. Ordinais (Der dritte Film hat mir am besten gefallen).

3.2.1.2.3.2.1.4.2. Cuantificadores: ein Stück, ein Pfund, ein Kilo, einen halben; zweimal ...

3.2.1.2.3.2.2. Aposición (Das ist Fritz, mein Onkel).

3.2.1.2.3.2.3. Modificación mediante SAdx. (Das große Buch), SPrep. (Das Buch im Regal) e frase de relativo (Das Buch, das du gelesen hast).

3.2.1.2.3.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.3.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivoal.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1. Adxectivo en función predicativa.

3.2.1.2.4.1.1.1. Grao: comparativo e superlativo.

3.2.1.2.4.1.1.2. Modificación do núcleo mediante SPrep. (Das ist gut für dich).

3.2.1.2.4.1.2. Adxectivo en función atributiva.

3.2.1.2.4.1.2.1. Xénero, número e caso (nominativo e acusativo): declinación segundo o determinante e xénero do substantivo.

3.2.1.2.4.2. Posición dos elementos.

3.2.1.2.4.3. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Tempo.

3.2.1.2.5.1.1.1. Expresión do pasado: pret. perfecto, pret. simple dos verbos modais.

3.2.1.2.5.1.2. Aspecto.

3.2.1.2.5.1.2.1. Contraste habitual/durativo: pres. do indic. / gerade + pres. do indic. (ich lese gern/ich lese gerade).

3.2.1.2.5.1.3. Modalidade.

3.2.1.2.5.1.3.1. Proposta: sollen (Soll ich die Tür schließen?).

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbio.

3.2.1.2.6.1.1. Clases.

3.2.1.2.6.1.1.1. Temporais: da, selten, meistens, morgens, mittags, vormittags, nachmittags, abends, nachts, montags..., übermorgen, vorgestern, erst, mal, wieder, zuerst, früher, einmal, danach, später, vorbei.

3.2.1.2.6.1.1.2. Locais: außen, da vorn, da hinten, da ..., dort, draußen, drinnen, heim, hin, innen, über-
rall, zurück.

3.2.1.2.6.1.1.3. Modais: allein, nur.

3.2.1.2.6.1.1.4. Pronominais: damit, dafür.

3.2.1.2.6.1.2. Grao: comparativo, superlativo (lieber, am liebsten).

3.2.1.2.6.1.3. Locucións adverbiais (in Zukunft, nach links, nach draußen...).

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. (ganz unten).

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: preposición.

3.2.1.2.7.1.1. Temporais: ab, bis, gegen, seit, zu, zwischen.

3.2.1.2.7.1.2. Locais: ab, an, (Ich gehe ans Meer), bis, durch, gegen, hinter, in, über, von, vor, zwischen.

3.2.1.2.7.1.3. Modais: aus (Die Tasche ist aus Leder).

3.2.1.2.7.2. Locucións prepositivas (in der Nähe von..., links von..., in Richtung...).

3.2.1.2.7.3. Rección: preposicións que rexen acusativo, dativo ou ambos.

3.2.1.2.7.4. Modificación do núcleo mediante adverbio (direkt neben der Kirche).

3.2.1.2.7.5. Posición dos elementos.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

Os contidos serán esencialmente os mesmos que os recollidos no nivel básico 1. A diferenza radicarán no maior nivel de corrección que se lle poderá exixir ao alumnado.

3.2.1.3.1. O alfabeto.

3.2.1.3.2. Representación gráfica de fonemas e sons: correspondencias.

3.2.1.3.3. Ortografía das palabras estranxeiras.

3.2.1.3.4. Uso dos caracteres nas súas diversas formas: maiúsculas e minúsculas.

3.2.1.3.5. Signos ortográficos: apóstrofo, diérese para indicar Umlaut, comiñas...

3.2.1.3.6. Estrutura silábica. División de palabras no final da liña. División de compostos.

3.2.1.3.7. A puntuación: uso da coma para separar oracións simples, oracións simples e complexas, construcións de infinitivo e aposicións.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

Os contidos serán esencialmente os mesmos que os recollidos no nivel básico 1. A diferenza radicarán no maior nivel de corrección que se lles poderá exixir aos alumnos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos: cantidade vocálica. Os ditongos.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos e as súas agrupacións.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos.

3.2.1.4. 3.1. Contracción de preposición e artigo.

3.2.1.4.3.2. Metafonía (Umlaut).

3.2.1.4.3.3. <r> en posición final ou preconsonántica: influencia da vogal precedente.

3.2.1.4.3.4. Acento dos elementos léxicos illados.

3.2.1.4.3.5. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

3.2.1.4.3.6. A entoación: cadencia, grupos rítmicos.

Árabe:

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. الجملة

1.1. أنواع الجملة

1.1.1. الجملة الاسمية (محمد مغربي)

1.1.1.1. الجملة الاسمية مع ليس

1.1.1.1.1. ليس واسم ليس وخبر ليس (ليس الطفل فرنسيا)

1.1.1.2. لا النافية للجنس

1.1.1.2.1. لا واسم لا وخبر لا (لا رجل في المكتب)

1.1.2. الجملة الفعلية (ذهب الولد إلى المدرسة)

1.2. الوظائف لعناصر الجملة وموقعها

1.2.1. الجملة الاسمية

1.2.1.1. المبتدأ والخبر (الولد في المدرسة / في المدرسة ولد)

1.2.2. الجملة الفعلية

1.2.2.1. الفعل والفاعل (وصل القطار)

1.2.2.1.1. مطابقة الفعل للفاعل وموقعهما (رجع المسافرون / المسافرون رجعوا)

1.2.2.2. المفعول به (قرأت كتابا جديدا)

1.2.2.3. المفعول فيه (سنعود نهارا)

1.3. العطف (هذه البنات هنا لكن أخوها بعيد)

2. الاسم

2.1. أنواع الاسم

2.1.1. اسم المكان والزمان (مجلس، مكتب...)

2.1.2. اسم الآلة (مبرد، مكنسة، مفتاح...)

2.1.3. اسم الوحدة (موزة)

2.1.4. اسم الكثرة (مأسدة)

2.1.5. أسماء الظرف

2.1.5.1. أسماء ظروف المكان: قرب، تحت، فوق، خلف، أمام

2.1.5.2. أسماء ظروف الزمان: غد، الآن، بعد، قبل

2.1.6. أسماء الاستفهام

2.1.6.1. من، ما، ماذا، أين، كم، أي، متى

2.1.7. اسم النسبة (مصري...)

2.1.8. أسماء تدل على الكمية: كل، نصف

2.2. الجنس

2.2.1. كلمات لها مذكر/ مؤنث من جنسها (أب، أم/ زوج، زوجة...)

2.2.2. كلمات ليس لها مذكر/ مؤنث من جنسها (شمس، صحراء...)

2.3. عدد الاسم: المفرد المثنى والجمع

2.3.1. الجمع السالم

2.3.2. جمع التكسير: الأوزان الأكثر استعمالا

2.3.3. إضافة جمع مذكر سالم ومثنى (مدرسو المدرسة، كتابا الطالب)

2.4. الإعراب

2.4.1. المرفوع

2.4.2. المنصوب

2.4.3. المجرور

2.5. المعرفة / النكرة

2.5.1. النكرة (رجل)

2.5.2. المعرفة

2.5.2.1. الضمير

2.5.2.1.1. الضمائر المنفصلة (أنا، أنت...)

2.5.2.1.2. الضمائر المتصلة (ي، ك...)

2.5.2.2. اسم الإشارة (هذا، هذه...)

2.5.2.3. اسم العلم (خالد، دمشق...)

2.5.2.4. المبدوء بـ "ال" (المسرح)

2.5.2.5. المضاف إلى معرفة (معهد الثقافة)

2.5.2.6. المنادى (يا ولد)

2.6. الإضافة

2.6.1. الإضافة الحقيقية

2.6.1.1. إضافة التعريف (أعرف أخت المدير)

2.6.1.2. إضافة التخصيص (ليس الممثل زيّ ملك)

2.6.1.3. إضافة الشيء إلى صاحبه (أكتب بقلمتي)

2.7. التمييز

2.7.1. تمييز العدد

2.7.1.1. العدد المبهم (كم: كم كتابا عندك؟)

- 2.8. التوايح
- 2.8.1. البدل
- 2.8.1.1. بدل كل (جاء عمر أبو حفصة)
- 2.8.2. النعت
- 2.8.2.1. النعت الحقيقي (أعرف رجلاً عاقلاً)
- 2.8.3. العطف
- 2.8.3.1. و، ف، أو، أم، ثم، لكن
- 2.9. المطابقة
- 2.9.1. مطابقة الإشارة للمشار إليه (هذا الشارع)
- 2.9.2. مطابقة النعت للمنعوت (غرفة واسعة)
- 2.9.3. مطابقة ضمير الغائب لما عوض (المرأة في بيتها)
- 2.9.4. مطابقة لغير العاقل (الأسواق جميلة)
3. الفعل
- 3.1. الزمن
- 3.1.1. المضارع
- 3.1.2. الماضي
- 3.2. المظهر
- 3.2.1. حدث غير منته
- 3.2.1.1. المضارع المرفوع
- 3.2.2. حدث منته
- 3.2.2.1. الماضي
- 3.3. حروف تدخل على الفعل
- 3.3.1. الدلالة على الزمان المستقبل: س / سوف + المضارع
- المرفوع (سأشرب قهوة)
- 3.3.2. لا + المضارع المرفوع: نفي المضارع (لا أشرب قهوة)
- 3.3.3. ما + الماضي: نفي الماضي (ما شربت قهوة)
4. الحرف
- 4.1. حروف الجر: ب، في، من، إلى، عن، على، لـ
- 4.2. أحرف الجواب: نعم، لا
- 4.3. حروف العطف: و، ف، لكن، ثم، أو، أم
- 4.4. أحرف النفي: لا، ما
- 4.5. حرفاً الاستفهام: همزة وهل
- 4.6. حروف النداء: يا، هيا
- 3.2.1.3. Contidos ortográficos.
1. الأبجدية
- 1.1. ف مفردة، الحروف في بداية الكلمة، الحروف في وسط الكلمة، الحروف في نهاية الكلمة
2. غرافيمات مساعدة
- 2.1. الهمزة
- 2.2. الحركات
- 2.3. السكون
- 2.4. التنوين
- 2.5. الشدة
- 2.6. الوصلة
3. خطوط مساعدة
- 3.1. ل+لا: لا
- 3.2. ألف مدة: آ

- 3.3. تاء مربوطة: ة
- 3.4. ألف مقصورة: ي
4. خط الأرقام
5. المقطع
- 5.1. مقطع لفظي قصير (قلم)
- 5.2. مقطع لفظي طويل (عملة، سالم)
- 5.3. مقطع لفظي طويل جداً (شفقة...)
- 3.2.1.4. Contidos fonéticos e fonolóxicos.
1. الحركات وتركيبها
- 1.1. حروف المد والحركات
- 1.2. صوتيات مزدوجة
2. الحروف والفونيات
3. الظواهر الصوتية
- 3.1. حركات الإعراب
- 3.2. التنوين
- 3.3. تاء مربوطة
- 3.4. ألف وصلة
- 3.5. ال التعريف
- 3.5.1. ال + الحروف الشمسية
4. النبرة الصوتية
- 4.1. كلمات بلا حروف المد (جمل)
- 4.2. كلمات فيها حروف المد (جميل)
- Árabe:
- Básico 2:
- 3.2.1.2. Contidos gramaticais.
1. الجملة
- 1.1. أنواع الجملة
- 1.1.1. الجملة الاسمية (العذاء شهياً)
- 1.1.1.1. الجملة الاسمية مع كان
- 1.1.1.1.1. كان واسم كان وخبر كان (كان العذاء شهياً)
- 1.1.1.2. التعجب (ما أجمل المدينة)
- 1.1.2. الجملة الفعلية
- 1.2. الجملة المركبة
- 1.2.1. الجملة الموصولة
- 1.2.1.1. الاسم الموصول (نجح من درس / نجح الطالب الذي درس)
- 1.2.1.2. الضمير العائد (وصلت الرسالة التي كتبتها)
- 1.2.1.3. المطابقة بين الاسم الموصول وفعل الصلة والضمير العائد
2. الاسم
- 2.1. أنواع الاسم
- 2.1.1. المصدر (كتابة، جلوس...)
- 2.1.2. اسم الفاعل (كاتب)
- 2.1.3. اسم المفعول (مكتوب)
- 2.1.4. صيغة المبالغة (كذاب، مسكين، عليم...)
- 2.1.5. الصفة المشبهة (أحمر، عطشان، فرح، جميل...)

- 2.1.6. اسم المرأة (ضربة).
 2.1.7. اسم التصغير (كليب، شجيرة...)
 2.1.8. اسم التفضيل (أحسن).
 2.1.9. الأسماء الخمسة (أب، أخ، ذو، فم، حم).
 2.1.10. أسماء العدد.
 2.1.10.1. العدد الأصلي (واحد، اثنان...)
 2.1.10.2. العدد الترتيبي (أول، ثان...)
 2.1.11. أسماء أخرى تدل على الكمية: بعض، كثير من / قليل من.
 2.2. المعرفة.
 2.2.1. الاسم الموصول (الذي، التي...)
 2.3. الإضافة.
 2.3.1. الإضافة الحقيقية.
 2.3.1.1. المضاف بأكثر من عنصر (كلب الجار وقطه).
 2.4. التمييز.
 2.4.1. تمييز الوزن والكيل والمساحة (عندي قنطار عسلا، لك
 قصة أرضا...)
 2.4.1.1. العدد الصريح (في الصف ثلاثون طالبا...)
 2.4.1.2. العدد المبهم (كم: كم كتاب قرأت؟)
 2.5. التوابع.
 2.5.1. التوكيد.
 2.5.1.1. نفس، كل.
 2.5.2. العطف.
 2.5.2.1. بل، لا، حتى.
 2.6. المطابقة.
 2.6.1. مطابقة العدد / المعداد (ثلاثة رجال).
 2.6.2. مطابقة الاسم الموصول (البنات التي...)
 3. الفعل.
 3.1. الزمن.
 3.1.1. المضارع.
 3.1.2. الماضي.
 3.1.3. الأمر.
 3.2. المظهر.
 3.2.1. حدث غير منته.
 3.2.1.1. اسم الفاعل يعمل عمل الفعل (مريم ذاهبة إلى العمل).
 3.3. حروف تدخل على لفعل.
 3.3.1. له، أن، ألا، حتى، كي... + المضارع المنصوب.
 3.3.2. قد + المضارع.
 3.3.3. قد + الماضي.
 3.3.4. لم + المضارع المجزوم: نفي المضارع (لم يرجع أمس).
 3.3.5. لن + المضارع المنصوب: نفي المستقبل (لن يرجع غدا).
 3.3.6. لا + المضارع المجزوم: النهي (لا ترجع اليوم).
 4. الحرف.
 4.1. حروف الجر: ك، منذ.
 4.2. أحرف الجواب: بلى، كلا، أجل.

- 4.3. أحرف النفي: لم، لَمْ، لن، لا.
 4.4. حروف العطف: أمّا - ف، بل، حتى...
 4.5. حروف مختصة بالأفعال.
 4.5.1. حروف النصب: أن، كي، لام، فاء السببية، حتى.
 4.5.2. حروف الجزم: لم، لما، لام الأمر، لا الناهية، إن.
 4.6. السين وسوف.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

1. كتابة الهمزة.
2. كتابة الكلمات الدخيلة (تلفزيون، إسبانيا).
3. خط الطباعة وخط اليد.
4. علامات الترقيم (، ؛ : . ! ?)

3.2.1.4. Contidos fonéticos e fonolóxicos.

1. الظواهر الصوتية.
- 1.1. حذف حرف (صِلْ، كُلْ).

Chinés:

Básico I:

Uso contextualizado dos recursos lingüísticos básicos para levar a cabo as actividades comunicativas que se describen na parte I do currículo, especialmente as que se indican a seguir:

1. Gramática.

Oración.

-Estrutura e orde dos elementos da oración.

-Oracións declarativas e interrogativas.

-Partículas interrogativas máis frecuentes.

-Oración atributiva con shi.

-Oración con you (ter / haber).

-Oracións negativas: posición de non e dobre negación (bu dou, dou bu, dou).

Nomes e adxectivos.

-Palabras invariables.

Determinantes.

-Demostrativos: zhe, na.

-Numerais, emprego de ling, er e liang.

-Clasificadores: estrutura e orde dos clasificadores dentro do sintagma nominal.

-Indefinidos máis frecuentes: ji, shen me, zen me.

Pronomes.

-Pronomes pessoais. Sufixo de pluralidade men.

-Pronomes posesivos.

-Pronomes interrogativos: ji, zhen me yang, duo shao, shen me, shen me shi hou, nar, nali.

Verbos.

-Características do verbo.

-Negación coas partículas: bu e mei.

-Marcadores aspectuais: acción rematada: le; experiencia: guo.

-Verbos adxectivais ou de calidade.

-Verbos copulativos shi e a súa negación con bu.

-Verbos modais: neng, ke yi e hui.

-Verbos de localización: zai.

-Expresión do tempo coas partículas temporais.

Adverbios.

-Expresións frecuentes para indicar lugar, tempo, modo e cantidade.

-Afirmación e negación: shi, bu, ye, ye bu.

-Clases de verbos e a súa colocación na frase.

Enlaces.

-Conxuncións e enlaces de uso máis frecuentes: he, haishi, keshi.

-Co-verbo (preposición): usos máis frecuentes.

2. Discurso.

-Marcadores conversacionais (dirixirse a alguén, empezar a falar, tomar a palabra, pedir axuda).

-Uso dos pronomes con referente claro.

-Elipse dos elementos coñecidos (ni shen me shi hou lai? ming tian).

-Entoación e puntuación discursiva.

3. Léxico e semántica.

-Expoñentes frecuentes para as funcións que se traballan (ni chi le mei?, man zou, dao na er qu: ver I, 1 e 3).

-Vocabulario usual das situacións e temas traballados. (Ver II, 1).

-Familias de palabras e valor dos afixos máis frecuentes.

-Campos asociativos dos temas traballados.

-Sinónimos e antónimos usuais.

4. Fonoloxía e representación gráfica.

-Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos.

-Recoñecemento e produción dos tons.

-Orde da estrutura silábica chinesa.

-Cambio de ton bu, yi, qi, ba.

-Ton Sandhi: a súa característica e uso.

-Entoación para as funcións comunicativas traballadas.

-Orde dos trazos dos caracteres chineses.

Básico 2:

Uso contextualizado dos recursos lingüísticos básicos para levar a cabo as actividades comunicativas que se describen na parte I do currículo, especialmente as que se indican a seguir (no segundo curso recóllense e amplíanse os contidos de primeiro e destácanse cun ② os puntos con aspectos novos).

1. Gramática.

Oración.

-Estrutura e orde da oración.

-Oracións declarativas e interrogativas.

-Partículas interrogativas máis frecuentes.

-Oración atributiva con shi.

-Oracións negativas: posición de non e dobre negación (bu dou, dou bu, dou).

-Oración con you (ter / haber).

② Coordinación cos enlaces frecuentes: he, ye, huo, ye bu, ke shi.

② Subordinación adxectiva con de.

② Subordinación circunstancial cos conectores máis usuais (ruguo, suoyi ... de shi hou).

② Oracións comparativas: bi, gen...yi yang, ...mei you, geng.

Nomes e adxectivos.

② Nomes de localidade. A omisión de bian nos nomes de localidade.

Determinantes.

-Demostrativos zhe, na.

-Posesivos con de.

-Numerais, emprego de ling, er e liang. Números aproximados: duo, shao, cha bu duo.

-Numerais ordinais.

-Clasificadores: estrutura e orde dos clasificadores dentro do sintagma nominal.

-Clasificadores nominais.

② Indefinidos máis frecuentes: mei, ji, shen me, zen me.

Pronomes.

-Pronomes persoais. Sufixo de pluralidade men.

-Pronomes posesivos: ni de, wo de, ta de.

② Pronomes interrogativos: ji, zhen me yang, duo shao, shen me, shei, shen me shi hou, nar, nali.

Verbos.

-Características do verbo.

-Negación coas partículas bu e mei.

② Marcadores aspectuais: acción terminada: le; experiencia: guo, progresivo: zai, zheng zai, zhe.

-Verbos adxectivos ou de calidade.

-Verbos copulativos con shi e a súa negación con bu.

-Verbos modais (optativos): neng, keyi e hui.

-Verbos de localización: zai.

② Expresións do tempo con partículas temporais.

② A duplicación do verbo.

② Os clasificadores verbais: ci, xia, bian.

② Complementos resultativos: liao, dao, qi, zhao, zai, zhu.

② Complemento direccional simple: qu, lai.

Partículas.

② A partícula verbal le.

② A partícula modal le.

② As partículas estruturais: de, di, de.

Adverbios.

-Expresións frecuentes para indicar lugar, tempo, modo e cantidade.

-Afirmación e negación (shi, bu, ye, ye bu).

② Colocación dos adverbios na frase Cai jiu, yi qian, yi hou.

Enlaces.

② Conxuncións e enlaces de uso máis frecuente: he, haishi, keshi, huo, huozhe, keshi, yin wei, suo yi.

② Co-verbo (preposición): usos máis frecuentes gei, ba, zai, dao, zuo, li.

2. Discurso.

-Marcadores conversacionais (dirixirse a alguén, empezar a falar, cooperar, reaccionar e interaccionar, tomar a palabra, pedir axuda, falar por teléfono).

-Recursos básicos para organizar o discurso.

② Recursos usuais de saúdo, despedida e interese nas mensaxes e cartas persoais.

-Recursos gráficos e de entoación para enfatizar un punto.

② Mantemento do tema: elipse, recursos de substitución sinxelos con referente claro: pronomes e adverbios ou expresións con valor anafórico (zher, zhe li, nar, na li).

② Conectores máis frecuentes: ye, ye bu, ke shi, yinwei, suo yi, jiu.

-A construción shi...de.

3. Léxico e semántica.

-Expoñentes frecuentes para as funcións que se traballan (ni chi le ma? Ni hao? ... zen me shuo?).

-Vocabulario usual das situacións e temas traballados.

-Familias de palabras e valor dos afixos máis frecuentes.

-Campos asociativos dos temas traballados.

-Sinónimos e antónimos usuais.

4. Fonoloxía e representación gráfica.

-Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos.

-Recoñecemento e produción dos tons.

-Orde da estrutura silábica chinesa.

-Cambio de ton: bu, yi, qi, ba.

-Ton Sandhi: a súa característica e uso.

-Entoación para as funcións comunicativas traballadas.

-Orde dos trazos dos caracteres chineses.

② Recoñecemento e uso duns catrocentos caracteres.

-Utilizar a ortografía correcta do vocabulario usual empregado, incidindo nas palabras frecuentes que ofrecen máis dificultade.

Español para estranxeiros:

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. Sux. en posición inicial.

1.1.1.2. CC en posición inicial.

1.1.1.3. OI / OD en posición inicial.

1.1.1.4. Se impersonal en posición inicial.

1.1.1.5. Posición da negación.

1.1.1.6. Formas elípticas.

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Oración declarativa con marcas interrogativas.

1.1.2.2. Elemento interrogativo en posición inicial.

1.1.3. Oración exclamativa.

1.1.3.1. Oración declarativa con marcas exclamativas.

1.1.3.2. Elemento exclamativo en posición inicial.

1.2. Fenómenos de concordancia: suxeito -predicado-atributo.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas. Oración composta por coordinación:

2.1.1. Copulativas: y / e.

2.1.2. Disxuntivas: o / u.

2.1.3. Adversativas: pero, pues.

2.2 Oración composta por subordinación:

2.2.1. Causa: porque.

2.2.2. Resultado: así que, por eso, entón.

2.2.3. Relacións temporais.

2.2.4. Simultaneidade no presente e no pasado: cuando, mentras.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Clases: comúns e propios.

3.1.1.2. Xénero: con e sen oposición.

3.1.1.3. Número: con e sen oposición.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: átonos e tónicos.

3.1.2.2. Reflexivos en construcións pronominais frecuentes.

3.1.2.3. Demostrativos: formas de proximidade e de distancia.

3.1.2.4. Indefinidos: con e sen oposición de xénero ou número.

3.1.2.5. Interrogativos / exclamativos: con e sen oposición de xénero ou número.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos: determinados e indeterminados.

3.2.1.2. Demostrativos: formas de proximidade e de distancia.

3.2.1.3. Posesivos: formas átonas.

3.2.1.4. Cuantificadores: numerais cardinais e outros cuantificadores.

3.2.2. Aposición.

3.2.3. Modificación mediante sintagma nominal, adxectivo, preposicional.

3.3. Posición dos elementos do sintagma.

3.3.1. (Det. +) N (+ SAdx.) (+ SPrep.).

3.4. Fenómenos de concordancia. Concordancia dos determinantes e modificadores co núcleo.

3.5. Funcións sintácticas do sintagma: sux., atrib., OD, OI e CC.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Xénero: con oposición xenérica (-o/-a; -Ø/-a) e invariables.

4.1.2. Número: regras xerais (Ø/-[e]s).

4.1.3. Grao: positivo.

4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv., SAdx. e SPrep.

4.3. Posición dos elementos do sintagma.

4.3.1. (SAdv. +) N (+ SAdx.) (+ SPrep.).

4.4. Funcións sintácticas do sintagma: atributo

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente: pres. do indic. dos verbos regulares e irregulares.

5.1.1.2. Expresión do pasado: pret. indefinido e pret. perfecto dos verbos regulares e dalgúns irregulares

5.1.1.3. Expresión do futuro: ir a + inf.; pres. do indic.

5.1.2. Aspecto.

5.1.2.1. Contraste durativo / habitual: estar + xer. / pres. do indic.

5.1.2.2. Contraste incoativo / terminativo: empezar, comenzar a + inf. / acabar, dejar, terminar de + inf.

5.1.3. Modalidade.

5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

5.1.3.2. Necesidade: tener que + inf.

5.1.3.3. Obriga: tener, haber que + inf.; deber + inf.

5.1.3.4. Capacidade: poder + inf.; saber + inf.

5.1.3.5. Permiso: poder + inf.

5.1.3.6. Posibilidade: poder + inf.

5.1.3.7. Prohibición: no poder + inf.

5.1.3.8. Intención: ir a + inf.; querer + inf.

5.1.3.9. Desexo: querer + inf.

5.1.4. Voz activa e pasiva reflexa.

5.2. Modificación do núcleo mediante negación.

5.3. Posición dos elementos do sintagma.

5.3.1. (Neg.+) N.

5.4. Funcións sintácticas do sintagma.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo: adverbio e locucións adverbiais máis usuais.

6.1.1. Clases: modo, cantidade e grao, espazo, tempo, interrogación e exclamación, negación e afirmación.

6.1.2. Grao: positivo.

6.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. e SPrep.

6.3. Posición dos elementos do sintagma.

6.3.1. (SAdv. +) N (+ SPrep.).

6.4. Funcións sintácticas do sintagma: CC.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Relacionantes: preposicións e locucións prepositivas máis usuais.

7.2. Modificación do sintagma mediante SAdv, SPrep.

7.3. Posición dos elementos do sintagma.

7.3.1. (Mod. +) Relac. + termo.

7.4. Funcións sintácticas do sintagma preposicional: Sux., Atrib., OD, OI e CC.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

2.1. Sistema de escritura: o alfabeto.

2.2. Representación gráfica de fonemas e sons: correspondencia entre fonemas e letras.

2.2.1. Correspondencias regulares.

2.2.2. Casos excepcionais.

2.3. Uso da maiúscula no principio de oración e nos nomes propios.

2.4. Signos ortográficos.

2.4.1. Acento en partículas interrogativas e exclamativas, en pron. tónicos e no vocabulario e formas verbais do nivel.

2.4.2. Signos interrogativos e exclamativos de apertura e peche.

2.4.3. Coma, punto, puntos suspensivos, paréntese, guión.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

1.1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1.1. Vogais.

1.1.2. Ditongos e tritongos.

1.1.3. Hiato.

1.2. Sons e fonemas consonánticos.

1.2.1. Sistema consonántico.

1.2.2. Secuencias en principio e interior de palabra.

1.3. Procesos fonolóxicos.

1.3.1. Contracción do artigo el ante as preposicións a e de.

1.3.2. Fricatización de /b/, /d/, /g/ en posición intervocálica.

1.3.3. Sonorización de /p/, /t/, /k/ en posición final de sílaba.

1.4. Acento dos elementos léxicos illados.

1.5. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

1.5.1. Art. / pos. + subst.; pron. pers. átono + verbo; prep. monosilábica + subst. / pron. tónico.

Español para estranxeiros:

Básico 2:

Ademais de todos os recollidos no nivel básico 1, as programacións do nivel básico 2 terán en conta os seguintes contidos.

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. OI / OD en posición inicial.

1.1.1.2. Se impersonal en posición inicial.

1.1.1.3. Posición da negación.

1.1.1.4. Formas elípticas.

1.1.2. Oración imperativa.

1.1.2.1. Verbo en posición inicial.

1.1.2.2. Neg. en posición inicial.

1.2. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas. Oracións compostas por subordinación.

2.1.1. Comparación: como, que.

2.1.2. Condición: si.

2.1.3. Causa: es que, que.

2.1.4. Finalidade: para (+ inf.).

2.1.5. Relacións temporais: anterioridade antes de + inf. posterioridade despois de + inf. simultaneidade no presente, no pasado e no futuro: cuando, mientras.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Grao: os diminutivos.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: átonos e tónicos.

3.1.2.2. Posesivos: para un só posuidor, para varios posuidores.

3.1.2.3. Reflexivos.

3.1.2.4. Indefinidos: con e sen oposición de xénero ou número.

3.1.2.5. Interrogativos / exclamativos: con e sen oposición de xénero ou número.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Posesivos: formas tónicas.

3.2.1.2. Cuantificadores: numerais ordinais e outros cuantificadores.

3.2.2. Aposición.

3.2.3. Modificación mediante SAdx., SPrep. e frase de relativo.

3.3. Posición dos elementos do sintagma.

3.3.1. (Det. +) (SAdx. +) N (+ SAdx.) (+ SPrep.) (+ frase de relativo).

3.4. Funcións sintácticas do sintagma: sux., atrib., OD, OI e CC.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Grao: comparativo e superlativo.

4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv., SAdx. e SPrep.

4.3. Posición dos elementos do sintagma.

4.3.1. (SAdv. +) N (+ SAdx.) (SPrep.).

4.4. Funcións sintácticas do sintagma: atrib.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente: pres. do indic. e do subx. dos verbos regulares e irregulares.

5.1.1.2. Expresión do pasado: pret. indefinido, perfecto e imperfecto do indic.

5.1.1.3. Expresión do futuro: ir a / estar a punto de + inf.; pres. do indic.; futuro simple e pres. do subx.

5.1.2. Aspecto.

5.1.2.1. Contraste durativo / habitual: estar + xer. / pres. do indic.; soler + inf.

5.1.2.2. Contraste iterativo / puntual: soler + inf. / pret. indefinido.

5.1.2.3. Contraste incoativo / terminativo: empezar, comenar a + inf. / acabar, deixar, terminar de + inf.

5.1.3. Modalidade.

5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

5.1.3.2. Obriga: imperativo.

5.1.3.3. Permiso: imperativo.

5.1.3.4. Posibilidade: a lo mejor + oración.

5.1.3.5. Prohibición: imperativo negativo.

5.1.3.6. Desexo: subordinada substantiva.

5.1.4. Voz activa e pasiva reflexa.

5.2. Modificación do núcleo mediante negación.

5.3. Posición dos elementos do sintagma.

5.3.1. (Neg. +) N.

5.4. Funcións sintácticas do sintagma: verbo, sux., atrib., OD e CC.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo: adverbio e locucións adverbais.

6.1.1. Clases: modo, cantidade e grao; espazo, tempo; interrogación e exclamación; negación, afirmación e dúbida.

6.1.2. Grao: comparativo e superlativo.

6.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. e SPrep.

6.3. Posición dos elementos do sintagma.

6.3.1. (SAdv. +) N (+ SPrep.).

6.4. Funcións sintácticas do sintagma: CC.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Relacionantes: preposicións e locucións prepositivas.

7.2. Modificación do sintagma mediante SAdv.

7.3. Posición dos elementos do sintagma.

7.3.1. (Mod. +) Relac. + termo.

7.4. Funcións sintácticas do sintagma preposicional: atrib., OD, OI, CC e suplemento.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

2.1. Representación gráfica de fonemas e sons.

2.1.1. Casos excepcionais.

2.2. Signos ortográficos.

2.2.1. Acento en partículas interrogativas e exclamativas, en pron. tónicos e no vocabulario e formas verbais do nivel.

2.2.2. Coma, punto, puntos suspensivos, paréntese, guión.

2.3. División de palabras no final da liña. Estrutura silábica.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

1.1. Procesos fonolóxicos.

1.1.1. Fricatización de /b/, /d/, /g/ en posición intervocálica.

1.1.2. Sonorización de /p/, /t/, /k/ en posición final de sílaba.

1.1.3. Epéntese de <r> en imperativo de 2ª pers. do plural + -os.

1.2. Acento dos elementos léxicos illados.

1.3. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

Francés:

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración simple.

3.2.1.2.1.1. Tipos de oración, elementos constituintes e a súa posición.

3.2.1.2.1.1.1. Oración declarativa.

3.2.1.2.1.1.1.1. Suxeito + (Negación) + Verbo + (Negación).

3.2.1.2.1.1.1.2. Oración interrogativa.

3.2.1.2.1.1.1.1.1. (Est-ce que) + Oración declarativa con marcas interrogativas.

3.2.1.2.1.1.1.2.2. Elemento interrogativo en posición inicial.

3.2.1.2.1.1.1.2.3. Oración interrogativa con inversión: Verbo + Suxeito.

3.2.1.2.1.1.3. Oración exclamativa.

3.2.1.2.1.1.3.1. Oración declarativa con marcas exclamativas.

3.2.1.2.1.1.4. Oración imperativa.

3.2.1.2.1.1.4.1. (Negación) + Verbo + (Negación) en posición inicial.

3.2.1.2.1.2. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.1.2.1. Suxeito↔Verbo.

3.2.1.2.1.2.2. Suxeito↔Atributo.

3.2.1.2.1.2.3. Suxeito↔Participio pasado (no passé composé).

3.2.1.2.1.2.4. A concordancia co pronome suxeito on.

3.2.1.2.2. A oración composta.

3.2.1.2.2.1. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.1.1. Conxunción: et.

3.2.1.2.2.1.2. Disxunción: ou.

3.2.1.2.2.1.3. Oposición: mais.

3.2.1.2.2.1.4. Comparación: comme.

3.2.1.2.2.1.5. Condición: si + presente do indicativo.

3.2.1.2.2.1.6. Causa: parce que.

3.2.1.2.2.1.7. Relacións temporais: quand.

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo.

3.2.1.2.3.1.1. Substantivo.

3.2.1.2.3.1.1.1. Clases: comúns e propios.

3.2.1.2.3.1.1.2. Xénero: con oposición (regular/irregular) e sen oposición.

3.2.1.2.3.1.1.3. Número: con oposición (regular/irregular) e sen oposición.

3.2.1.2.3.1.1.4. Graos: positivo; comparación de inferioridade (moins de + nome) e de superioridade (plus de + nome).

3.2.1.2.3.1.2. Pronomes.

3.2.1.2.3.1.2.1. Persoais: tónicos e átonos.

3.2.1.2.3.1.2.2. Reflexivos.

3.2.1.2.3.1.2.3. Interrogativos: invariables (qui?, que?) e variables (quel?).

3.2.1.2.3.1.2.4. Relativos: qui, que, où.

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Determinantes.

3.2.1.2.3.2.1.1. Artigos: determinados e indeterminados (xénero e número); partitivos.

3.2.1.2.3.2.1.2. Demostrativos: xénero e número das formas simples.

3.2.1.2.3.2.1.3. Posesivos: xénero e número.

3.2.1.2.3.2.1.4. Cuantificadores: numerais, ordinais e interrogativos (combien de?).

3.2.1.2.3.3. Posición dos elementos: (determinante) + (SAdx.) + Nome + (SAdx.).

3.2.1.2.3.4. Fenómenos de concordancia: xénero e número.

3.2.1.2.3.5. Funcións sintácticas do sintagma: Suxeito, Atributo, Obxecto Directo, Obxecto Indirecto e Complemento Circunstancial.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1. Xénero: con oposición (regular/irregular) e sen oposición.

3.2.1.2.4.1.2. Número: con oposición (regular/irregular) e sen oposición.

3.2.1.2.4.1.3. Graos: positivo e comparativo (plus/moins + adxecto).

3.2.1.2.4.2. Funcións sintácticas do sintagma: atributo.

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Clases: regulares e irregulares de uso máis frecuente.

3.2.1.2.5.1.2. Tempo.

3.2.1.2.5.1.2.1. Expresión do presente: presente do indicativo.

3.2.1.2.5.1.2.2. Expresión do pasado: presente e passé composé.

3.2.1.2.5.1.2.3. Expresión do futuro: presente do indicativo e aller + infinitivo (futur proche).

3.2.1.2.5.1.3. Modalidade.

3.2.1.2.5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

3.2.1.2.5.1.3.2. Necesidade: devoir/il faut + infinitivo.

3.2.1.2.5.1.3.3. Obriga: devoir/il faut + infinitivo; imperativo.

3.2.1.2.5.1.3.4. Capacidade: pouvoir/savoir + infinitivo.

3.2.1.2.5.1.3.5. Permiso: pouvoir + infinitivo; imperativo.

3.2.1.2.5.1.3.6. Posibilidade: pouvoir + infinitivo.

3.2.1.2.5.1.3.7. Prohibición: ne pas pouvoir/devoir e il ne faut pas + infinitivo; imperativo negativo.

3.2.1.2.5.1.3.8. Intención: vouloir + infinitivo; condicional de cortesía.

3.2.1.2.5.1.4. Voz activa.

3.2.1.2.5.2. Modificación do núcleo mediante negación.

3.2.1.2.5.2.1 Posición dos elementos.

3.2.1.2.5.2.1.1 (Negación) + Verbo + (Negación).

3.2.1.2.5.2.1.2. (Negación) + (Negación) + Infinitivo.

3.2.1.2.5.2.1.3. No passé composé: (Negación) + Auxiliar + (Negación) + Participio pasado.

3.2.1.2.5.3. Funcións sintácticas do sintagma: Verbo, Sujeito, Atributo, Obxecto Directo e Complemento Circunstancial.

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbios e locucións adverbiais.

3.2.1.2.6.1.1. Clases: cantidade, tempo, modo, lugar e causa (pourquoi?).

3.2.1.2.6.1.2. Graos: positivo, comparativo (plus/moins + adverbio) e superlativo (très + adverbio).

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.2.1. Posición dos elementos: (sintagma adverbial) + nome.

3.2.1.2.6.3. Funcións sintácticas do sintagma: Atributo e Complemento Circunstancial.

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.2. Modificación do sintagma mediante sintagma adverbial.

3.2.1.2.7.2.1. Posición dos elementos: (sintagma adverbial) + preposición + núcleo.

3.2.1.2.7.3. Funcións sintácticas do sintagma: Obxecto Indirecto e Complemento Circunstancial.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

3.2.1.3.2.1. Sistema de escritura: alfabeto.

3.2.1.3.2.2. Representación gráfica de fonemas e sons.

3.2.1.3.2.2.1. Correspondencias: simples, dobres e triplas; para un ou dous sons.

3.2.1.3.2.3. Ortografía das palabras estranxeiras de uso moi frecuente.

3.2.1.3.2.4. Uso básico das maiúsculas na organización textual e en nomes.

3.2.1.3.2.5. Signos ortográficos.

3.2.1.3.2.5.1. Signos de puntuación.

3.2.1.3.2.5.2. Acentos (agudo, grave e circunflexo), cedilla, diérese e apóstrofo.

3.2.1.3.2.6. División de palabras no final da liña segundo a estrutura silábica da palabra.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos.

3.2.1.4.1.1. Sistema vocálico: orais/nasais; e pechado/e caduco; e aberto/e pechado, etc.

3.2.1.4.1.2. Ditongos e tritongos.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos: oposicións ([b]/[v], etc.); consoantes finais pronunciadas e non pronunciadas.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos: nasalización e desnasalización, liaison, elisión e enchaînement.

3.2.1.4.4. Acento dos elementos léxicos illados.

3.2.1.4.5. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma e na oración.

Francés:

Básico 2:

Ademais de todos os recollidos no nivel básico 1, as programacións do nivel básico 2 terán en conta os seguintes contidos.

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración simple.

3.2.1.2.1.1. Tipos de oración, elementos constituintes e a súa posición.

3.2.1.2.1.1.1. Oración declarativa.

3.2.1.2.1.1.1.1. Sujeito + (Negación) + (pronome de Obxecto Directo/pronome de Obxecto Indirecto) + Verbo + (Negación).

3.2.1.2.1.1.2. Oración exclamativa.

3.2.1.2.1.1.2.1. Elemento exclamativo en posición inicial.

3.2.1.2.1.1.3. Oración imperativa.

3.2.1.2.1.1.3.1. (Negación) + (pronome de Obxecto Directo/pronome de Obxecto Indirecto)+Verbo+(Negación).

3.2.1.2.1.2. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.1.2.1. Concordancia Obxecto Directo↔Participio pasado (no passé composé).

3.2.1.2.2. A oración composta.

3.2.1.2.2.1. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.1.1. Oposición: pourtant, au contraire.

3.2.1.2.2.1.2. Consecuencia: alors, donc.

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo.

3.2.1.2.3.1.1. Substantivo.

3.2.1.2.3.1.1.2. Comparación de igualdade (autant de + nome).

3.2.1.2.3.1.2. Pronomes.

3.2.1.2.3.1.2.1. Recoñecemento dos usos máis habituais do pronome en (substituto de cantidades).

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Determinantes.

3.2.1.2.3.2.1.1. Cuantificadores: indefinidos.

3.2.1.2.3.2.2. Aposición.

3.2.1.2.3.2.3. Modificación mediante sintagma adxectivo, sintagma preposicional e frase de relativo.

3.2.1.2.3.2.3.1. Posición dos elementos: (determinante) + (sintagma adxectivo) + Nome + (sintagma adxectivo) + (sintagma adxectivo) + (sintagma preposicional) + (frase de relativo).

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1. Grao: comparativo de igualdade (ausi + adxectivo).

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial e sintagma preposicional.

3.2.1.2.4.2.1. Posición dos elementos: (sintagma adverbial) + Nome + (sintagma preposicional).

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Aspecto.

3.2.1.2.5.1.1.1. Contraste durativo/habitual: être en train de + infinitivo/presente e imperfecto do indicativo.

3.2.1.2.5.1.1.2. Contraste iterativo/puntual: o prefixo re- (dire/redire, commencer/recommencer, etc.).

3.2.1.2.5.1.1.3. Contraste incoativo/terminativo: se mettre à e commencer à + infinitivo/finir de e venir de + infinitivo; passé composé.

3.2.1.2.5.1.2. Tempo.

3.2.1.2.5.1.2.1. Expresión do pasado: imperfecto do indicativo; venir de + infinitivo.

3.2.1.2.5.1.2.2. Expresión do futuro: futuro simple do indicativo.

3.2.1.2.5.1.3. Modalidade.

3.2.1.2.5.1.3.1. Necesidade: avoir besoin de + infinitivo.

3.2.1.2.5.2. Modificación do núcleo mediante negación: ne... rien, ne... jamais, ne... personne, ne... plus.

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Grao: comparativo de igualdade (aussi + adverbio).

7. O sintagma preposicional.

Os mesmos contidos que para o nivel básico 1.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

Os mesmos contidos que para o nivel básico 1.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

Os mesmos contidos que para o nivel básico 1.

Galego:

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración composta.

3.2.1.2.1.1. Coordinación copulativa: e, mais, e mais, a mais, nin; adversativa: ou, ou... ou, nin... nin, pero.

3.2.1.2.1.2. Subordinación: de suxeito (Gústame estudar galego); de OD (Quero ir). Oracións de relativo (a amiga que vén comigo). Temporais: anterioridade: antes de + infinitivo; simultaneidade: cando, mentres + indicativo; posterioridade: ao, despois de + infinitivo.

3.2.1.2.2 A oración simple.

3.2.1.2.2.1 Oración declarativa afirmativa e negativa.

3.2.1.2.2.1.1. Formas elípticas: proformas oracionais: si, non; Sux. / V / OD / CC / CPrep. (Chegaches onte? –Cheguei; –Que tomas? –Un café; –Queredes pan? –Eu si).

3.2.1.2.2.2. Oración interrogativa. Total: oración declarativa con marcas interrogativas. Parcial: con elementos interrogativos en posición inicial / final. Formas elípticas.

3.2.1.2.2.2. Oración exclamativa. Oración declarativa con marcas exclamativas. Con elementos exclamativos en posición inicial. Formas elípticas.

3.2.1.2.2.3. Oración imperativa. (Negación +) V en posición inicial.

3.2.1.2.2.1. Elementos constituíntes e súa posición. Orde neutra. OD e OI pronominalizados: casos máis usuais.

3.2.1.2.2.2. Fenómenos de concordancia: casos máis xerais.

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo: substantivo e pronomes

3.2.1.2.3.1.1. Substantivo

3.2.1.2.3.1.1.1. Clases de substantivos e comportamento morfosintáctico. Formación regular e irregular do xénero e número. Comúns (contables e non contables) e propios.

3.2.1.2.3.1.1.1.1. Xénero. Substantivos con oposición: con oposición: -o / -a, -e / -a, -Ø / -a; con variación final no feminino: -án / -á (irmán / irmá), outros casos: -tor / -triz en palabras moi usuais (actor / actriz); sen flexión: xénero expresado mediante concordancia (o / a estudante). Lexemas diferentes, nas palabras máis usuais (home / muller, pai / nai, can / cadela). Substantivos sen oposición máis usuais: femininos en -a e masculinos en -o (mesa, libro).

Excepcións (día, foto). Outros (peixe, leite, equipaxe, costume).

3.2.1.2.3.1.1.2. Número. Substantivos con oposición. Flexión regular: Ø / -s (nena / nenas, pé / pés, chapéu / chapéus, man / mans); Ø / -es (país / países, rapaz / rapaces, gol / goles, cónsul / cónsules). Flexión irregular (con caída do -l final): Ø / -is, Ø / -s (papel / papeis, cadril / cadrís). Sen flexión (número expresado mediante a concordancia); acabados en -x ou consoante +-s (fax, luns); polisílabos non agudos acabados en vogal + -s (lapis).

3.2.1.2.3.1.1.3. Diminutivos en -iño / -iña.

3.2.1.2.3.1.2. Pronomes

3.2.1.2.3.1.2.1. Persoais. Tónicos: formas de tratamento de respecto; función de Sux. e de termo de preposición. Contraccións coas preposicións. Átonos: oposición che / te; oposición lle / lles; alomorfos da terceira persoa acusativo o/s, a/s, lo/s, la/s, no/s, na/s e contextos de ocorrencia. Reflexivos: formas átonas en función de OD. Posición habitual enclítica; casos máis frecuentes de posición proclítica.

3.2.1.2.3.1.2.2. Posesivos: formas para un e varios posuídores.

3.2.1.2.3.1.2.3. Demostrativos: formas variables e invariables; contraccións coas preposicións.

3.2.1.2.3.1.2.4. Indefinidos: formas variables e invariables máis usuais (algún/s, algunha/s, ningún/s, ningunha/s, todo/s, toda/s, canto/s, canta/s, varios, varias, pouco/s, pouca/s, bastante/s, moito/s, moita/s, alguén, ninguén, algo, nada, tanto/s, tanta/s, máis, menos); contraccións coas preposicións.

3.2.1.2.3.1.2.5. Interrogativos e exclamativos: formas variables e invariables. . Relativos (que).

3.2.1.2.3.1.2.6. Numerais

3.2.1.2.3.2 Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Mediante determinantes. Artigos: determinados e indeterminados. Contraccións coas preposicións. Casos máis básicos de uso / omisión do artigo (con posesivos e con vocativos). Demostrativos: formas variables e invariables. Contraccións coas preposicións. Posesivos. Cuantificadores numerais: cardinais; formas variables e invariables; uso dos cardinais con valor ordinal (o posto quince). Ordinais; formas (1º a 10º); posición (o terceiro posto, o posto terceiro). Outros cuantificadores moi usuais (medio, cuarto, par, parella). Indefinidos máis usuais. Interrogativos, exclamativos e relativos: formas variables e invariables máis usuais.

3.2.1.2.3.2.2. Mediante aposición.

3.2.1.2.3.2.3. Modificación mediante: SAdx., SPrep., SN e oración de relativo (muller nova, o tío Lois, a mestra que teño).

3.2.1.2.3.3. Posición dos elementos: (Det.) (+ Det.) N (+ SAdx.) (+ SPrep.).

3.2.1.2.3.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3.5. Funcións sintácticas do sintagma: Sux., Atrib., OD, OI, CC.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo:

3.2.1.2.4.1.1. Xénero. Con oposición (variables): -o / -a, -Ø / -a (caro / cara, americano / americana, bo / boa, charlatán / -charlatana). Con variación final no feminino: -án / -á (ourensán / ourensá). Adxectivos sen oposición (invariables), (alegre, amable, mellor, optimista).

3.2.1.2.4.1.2. Número. Con oposición (variables). Con flexión regular: -Ø / -s (branca / brancas, bo / bos); -Ø / -es (gris / grises, santiagués / santiagueses, fácil / fáciles, mol / moles). Flexión irregular (con caída do -l final): Ø / -is (azul / azuis, posíbel / posíbeis).

3.2.1.2.4.1.3. Grao: positivo. Diminutivos co sufixo -iño / -iña. Comparativo: iniciación. Comparativo analítico: menos... ca / que; tan... como / coma; máis... ca / que. Comparativos sintéticos: mellor, peor, maior, menor. Superlativo absoluto: sintético (adx. + -ísimo / -ísima); analítico (moi + adx.).

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. (pouco quente, moi bonito).

3.2.1.2.4.3. Posición dos elementos do sintagma. (SAdv.+) N (algo caro, moi bonita).

3.2.1.2.4.4. Funcións sintácticas do sintagma: Atrib.

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo

3.2.1.2.5.1.1. Conxugacións: formación das formas flexionadas do presente de indicativo e do pretérito perfecto de dos verbos regulares, semirregulares e irregulares máis usuais: regulares; con alternancia (pedir, durmir, subir, seguir); con epéntese ou con crase vocálica (saír, oír, ler, rir); irregulares (cabere, dar, dicir, estar, facer, haber, ir, poder, poñer, querer, saír, saber, ser, ter, traer, valer, ver, vir).

3.2.1.2.5.1.2. Modo indicativo. Expresión do presente: presente indicativo; perífrases verbais: estar a + inf., estar + xer. Expresión do pasado: pretérito perfecto do indicativo; perífrase verbal: acabar de + inf. Expresión do futuro: marcador temporal + presente do indicativo; perífrase verbal: ir + inf.; haber (de) + inf.; ir + inf.; estrutura: querer + inf.

3.2.1.2.5.1.3. Modo subxuntivo. Oracións imperativas negativas (Non vaias).

3.2.1.2.5.1.4. Imperativo e formas non persoais.

3.2.1.2.5.1.5. Perífrases verbais moi frecuentes: estar a + inf., estar + xer. (durativa); comezar a / empezar a + inf. (incoativa); acabar de + inf. (perfectiva); ter que + inf. (obriga, necesidade); haber (de) + inf. (posibilidade); ir + inf. (intención).

3.2.1.2.5.1.6. Valores aspectuais e modais máis xerais noutras construcións frecuentes: necesidade: facer falta, ter necesidade, ser preciso, ser necesario + inf.; obriga: imperativo, presente do subx. (tome, señora); permiso: estrutura: poder + inf.; prohibición: estrutura: non (se) poder + inf., (estar) prohibido + inf.; negación + presente do subx.

3.2.1.2.5.1.7. Voz activa.

3.2.1.2.5.2. Modificación do núcleo mediante negación: non / tampouco + N (+ ningún / ninguén / nada / nunca).

3.2.1.2.5.3. Posición dos elementos do sintagma: (Neg. +) N.

3.2.1.2.5.4. Funcións sintácticas do sintagma: verbo (N do predicado verbal) (Hoxe vou á escola); suxeito (Non me gusta fumar); OD (Quero bailar).

3.2.1.2.6 O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbios e locucións adverbiais máis usuais.

3.2.1.2.6.1.1. Clases. Tempo (hoxe, onte, mañá, agora, antes, despois, logo, entón, cedo, tarde, sempre, nunca, aínda, xa, cando). Lugar (aquí, aí, alí, acá, alá, acó, aló, encima, enriba, debaixo, arriba, abaixo, diante, detrás, adiante, atrás, dentro, fóra, lonxe, preto, cerca, á beira, acarón, onde). Cantidade (moito, moi, pouco, bastante, demasiado, nada, algo, máis, menos, case, tan, tanto, canto). Modo. Formas simples (así, ben, mal, regular, mellor, peor, amodo, como); adverbios en -mente. Exclusión (só, soamente). Afirmación (si, tamén). Negación (non, tampouco).

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo: mediante SAdv. (moi lonxe) e SPrep. (hoxe á noite).

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos do sintagma: (SAdv.+) N (+ SPrep.).

3.2.1.2.6.4. Funcións sintácticas do sintagma: CC (Aínda non chegou o tren); Sux. (Hoxe é mércores); Atrib. (É cedo; Iso está ben; El é así).

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.1.1. Preposicións máis usuais (a, ante, ata, até, baixo, con, de, deica, desde, durante, en, entre, para, por, sen, sobre, tras).

3.2.1.2.7.1.2. Locucións prepositivas máis usuais: xunto a, fronte a, cara a, no medio de; adverbios de lugar ou tempo + de (despois de, detrás de, encima de, debaixo de, diante de, á beira de, preto de, lonxe de).

3.2.1.2.7.2. Termo: SN, SAdv. (Son de Lugo, Non son de aquí, Está lonxe de aquí).

3.2.1.2.7.3. Posición dos elementos: prep. + termo.

3.2.1.2.7.4. Funcións sintácticas do sintagma: OD (Coñeces a Pedro?); OI (Escribinlle unha carta a Xoa-na); CC (Vivo en Ourense); Atrib. (Meus pais son de Ourense); CPrep. (Non falei diso).

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1. Alfabeto: nome das vogais e consoantes.

3.2.1.3.2. Representación gráfica de fonemas e sons. Correspondencia exacta entre grafema e fonema. Ausencia de correspondencia exacta entre grafema e fonema: un fonema para varios grafemas, un grafema para varios fonemas, un grafema sen correspondencia con ningún fonema, dígrafos.

3.2.1.3.3. Contraccións de preposición + artigo / demostrativo / indefinido / pronome persoal.

3.2.1.3.4. Uso dos caracteres nas súas diversas formas: maiúsculas na organización textual e nos nomes.

3.2.1.3.5. Signos ortográficos. Acento gráfico nas palabras agudas, graves e esdrúxulas.

3.2.1.3.6. Signos de puntuación. Iniciación.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos. Vogais. Ditongos crecentes, decrecentes e homoxéneos. Tritongos. Hiato. Semivogais.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos e as súas agrupacións. Sistema consonántico: lugar e modo de articulación; consoantes xordas e sonoras.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos. Vocálicos: contracción ou crase, en palabras moi usuais (contraccións con preposicións). Asimilación, en casos moi usuais (p.e. co segundo alomorfo do artigo e co pronome átono lo/s, la/s).

3.2.1.4.4. Acento fónico dos elementos léxicos illados.

3.2.1.4.5. Acento e atonicidade: patróns tonais do sintagma e da oración.

Galego:

Básico 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración composta.

3.2.1.2.1.1. Coordinación copulativa: e, mais, e mais, a mais, nin; adversativa: ou, ou... ou, nin... nin, pero, mais, e mais, senón, así e todo.

3.2.1.2.1.2. Subordinación. Subordinación: de suxeito (Gústame estudar galego); de OD (Quero ir). Oracións de relativo (a amiga que vén comigo). Comparación: como / coma; ca / que / do que. Condición: se. Causa: porque, pois, (xa) que, posto que; por, por causa de, a causa de, por culpa de + infinitivo. Finalidade: para + infinitivo. Temporais: anterioridade: antes de + infinitivo; simultaneidade: cando, mentres + indicativo, namentres, entrementes (que); posterioridade: ao, despois de + infinitivo.

3.2.1.2.2. A oración simple.

3.2.1.2.2.1. Oración declarativa afirmativa e negativa.

3.2.1.2.2.1.1. Formas elípticas: proformas oracionais: si, non; Sux. / V / OD / CC / CPrep. (Chegaches onte? –Cheguei; –Que tomas? –Un café; –Queredes pan? –Eu si).

3.2.1.2.2.2. Oración interrogativa. Total: oración declarativa con marcas interrogativas. Parcial: con elementos interrogativos en posición inicial / final. Formas elípticas.

3.2.1.2.2.3. Oración exclamativa. Oración declarativa con marcas exclamativas. Con elementos exclamativos en posición inicial. Formas elípticas.

3.2.1.2.2.4. Oración imperativa. (Negación +) V en posición inicial.

3.2.1.2.2.5. Oración impersonal con haber e con verbos que designan fenómenos meteorolóxicos (Hai moita xente, Hai unha semana; Chove; Vai frío).

3.2.1.2.2.6. Elementos constituintes e a súa posición. Orde neutra: variacións moi frecuentes na orde por focalización (-Quen é María? -Son eu; Aí vén o tren; Gústame a cidade; a min gústame o peixe). OD e OI pronominalizados: casos máis usuais.

3.2.1.2.2.7. Fenómenos de concordancia: casos máis xerais.

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo: substantivo e pronomes

3.2.1.2.3.1.1. Substantivo

3.2.1.2.3.1.1.1. Clases de substantivos e comportamento morfosintáctico. Formación regular e irregular do xénero e número. Comúns (contables e non contables) e propios.

3.2.1.2.3.1.1.1.1. Xénero. Substantivos con oposición: con oposición: -o / -a, -e / -a, -Ø / -a; con variación final no feminino: -án / -á (irmán / irmá), outros casos: -tor / -triz en palabras moi usuais (actor / actriz); sen flexión: xénero expresado mediante concordancia (o / a estudante). Lexemas diferentes, nas palabras máis usuais (home / muller, pai / nai, can / cadela). Substantivos usuais sen oposición: femininos en -a e masculinos en -o. Excepcións (día, foto). Outros (peixe, leite, equipaxe, costume, análise, apendicite...).

3.2.1.2.3.1.1.1.2. Número. Substantivos con oposición. Flexión regular: Ø / -s (nena / nenas, pé / pés, chapeu / chapeus, man / mans); Ø / -es (país / países, rapaz / rapaces, gol / goles, cónsul / cónsules). Flexión irregular (con caída do -l final): Ø / -is, Ø / -s (papel / papeis, cadril / cadrís); sen flexión (número expresado mediante concordancia): acabados en -x ou consoante +-s (fax, luns); polisílabos non agudos acabados en vogal + -s (lapis). Substantivos sen oposición moi usuais (olleiras, marzo, Leste, aceite).

3.2.1.2.3.1.1.3. Diminutivos en -iño / -iña.

3.2.1.2.3.1.2. Pronomes.

3.2.1.2.3.1.2.1. Persoais. Tónicos: formas de tratamento de respecto; función de Sux. e de termo de preposición. Contraccións coas preposicións. Átonos: oposición che / te; oposición lle / les; alomorfos da terceira persoa acusativo o/s, a/s, lo/s, la/s, no/s, na/s e contextos de ocorrencia. Amálgamas das formas de dativo e acusativo. Reflexivos: formas átonas en función de OD. Posición habitual enclítica; casos máis frecuentes de posición proclítica.

3.2.1.2.3.1.2.2. Posesivos: formas para un e varios posuidores.

3.2.1.2.3.1.2.3. Demostrativos: formas variables e invariables; contraccións coas preposicións.

3.2.1.2.3.1.2.4. Indefinidos: formas variables e invariables usuais (algún/s, algunha/s, ningún/s, ningunha/s, todo/s, toda/s, canto/s, canta/s, varios/as, pouco/s, pouca/s, bastante/s, moito/s, moita/s, alguén, ninguén, algo, nada, tanto/s, tanta/s, máis, menos, un/s pouco/s, unha/s pouca/s, calquera); contraccións coas preposicións.

3.2.1.2.3.1.2.5. Interrogativos e exclamativos: formas variables e invariables. Relativos (que, quen).

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Mediante determinantes. Artigos: determinados e indeterminados. Contraccións coas preposicións. Casos básicos de uso / omisión do artigo (con posesivos e vocativos, algúns topónimos, nomes propios de persoa, expresións temporais básicas: no verán, en xaneiro, o luns, con clase, casa, cama; outros: Non hai leite; Gústame o peixe); contextos de aparición do 2º alomorfo (-lo, -la);. Demostrativos: formas variables e invariables. Contraccións coas preposicións. Posesivos. Cuantificadores numerais: cardinais; formas variables e invariables; uso dos cardinais con valor ordinal (o posto quince). Ordinais; formas (1º a 10º); posición (o terceiro posto, o posto terceiro). Multiplicativos e partitivos usuais (dobro). Outros cuantificadores moi usuais (medio, cuarto, par, parella, ducia). Indefinidos máis usuais. Interrogativos, exclamativos e relativos: formas variables e invariables máis usuais.

3.2.1.2.3.2.2. Mediante aposición.

3.2.1.2.3.2.3. Modificación mediante SAdx., SPrep. e SN (muller nova, o tío Lois, a mestra que teño).

3.2.1.2.3.3. Posición dos elementos: (Det. +) (Det. +) (SAdx. +) N (+ Det.) (+ SAdx.) (+ SPrep.) (+ oración de relativo).

3.2.1.2.3.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3.5. Funcións sintácticas do sintagma: Sux., Atrib., OD, OI, CC.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo:

3.2.1.2.4.1.1. Xénero. Variables: -o / -a, -Ø / -a (caro / cara, americano / americana, bo / boa, charlatán / -charlatana); con variación final no feminino: -án

/ -á (ourensán / ourensá). Invariables (dúplex, unisex, chorómicas).

3.2.1.2.4.1.2. Número. Variables: con flexión regular: -Ø / -s (branca /brancas, bo / bos); -Ø / -es (gris / grises, santiagués / santiagueses, fácil / fáciles, mol / moles); con flexión irregular (con caída do -l final): Ø / -is (azul / azuis, posíbel / posíbeis).

3.2.1.2.4.1.3. Grao. Positivo: diminutivos co sufixo -iño / -iña. Comparativo: inferioridade: (menos... ca / que / do que); igualdade (tan... como / coma); superioridade (máis... ca / que / do que). Comparativos sintéticos: mellor, peor, maior, menor. Superlativo absoluto: sintético (adx. + -ísimo / -ísima); analítico (moi + adx.). Superlativo relativo (o máis novo da clase).

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo mediante: SAdv. (pouco quente, moi bonito); SPrep. (estreito de ombreiros, cheo de xente); SAdx. (azul escuro).

3.2.1.2.4.3. Posición dos elementos do sintagma: (SAdv. +) N (+ SAdx.) (+ SPrep.).

3.2.1.2.4.4. Funcións sintácticas do sintagma: Atrib.

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Conxugacións: formación de formas flexionadas do presente de indicativo e do pretérito perfecto e imperfecto de indicativo e imperativo dos verbos regulares, semirregulares e irregulares máis usuais: regulares; con alternancia vocálica (comer, beber; conseguir; descubrir, sufrir, cumprir), con epéntese ou con crase vocálica (saír, oír, ler, rir), irregulares (caber, dar, dicir, estar, facer, haber, ir, poder, poñer, querer, saír, saber, ser, ter, traer, valer, ver, vir).

3.2.1.2.5.1.2. Modo indicativo. Expresión do presente: presente indicativo; imperfecto de indicativo; imperfecto de indicativo de cortésia (Quería un pouco de pan); perífrases verbais: estar a + inf., estar + xer. Expresión do pasado: pretérito perfecto do indicativo. Perífrase verbal: acabar de + inf. Expresión do futuro: futuro de indicativo; marcador temporal + presente do indicativo; perífrase verbal: ir + inf.; haber (de) + inf.; estar a / para + inf.; estrutura: querer + inf.

3.2.1.2.5.1.3. Modo subxuntivo. Oracións imperativas negativas (non vaias).

3.2.1.2.5.1.4. Imperativo e formas non persoais.

3.2.1.2.5.1.5. Perífrases verbais moi frecuentes: estar a + inf., estar / seguir / continuar + xer. (durativa); comezar a / empezar a + inf. (incoativa); deber (de) + inf., haber que + inf.; (necesidade, obriga); haber (de) + inf.; (posibilidade) haber (de) + inf., ir + inf. (intención); ter + part., volver + inf. (reiterativa); acabar de + inf., vir de + inf., ter + part. (perfectiva); dar + part. (capacidade); non deber + inf. (prohibición).

3.2.1.2.5.1.6. Valores aspectuais e modais máis xerais noutras construcións frecuentes: habitual: ter o costume de + inf.; necesidade: cumprir + inf., ser

necesario + inf.; obriga: presente de indicativo: Vas á tenda e mercas o peixe; permiso: estrutura: poder + inf.; prohibición: estrutura: non (se) poder + inf., (estar) prohibido + inf.; negación + presente do subx., non ser posible + inf.; iterativo: estrutura: ter o costume de + inf.; capacidade: estruturas: ser capaz de / ser quen de + inf.; intención: estrutura: pensar + inf.

3.2.1.2.5.1.7. Voz activa.

3.2.1.2.5.2. Modificación do núcleo mediante negación: non / tampouco + N (+ ningún / ninguén / nada / nunca).

3.2.1.2.5.3. Posición dos elementos do sintagma: (Neg. +) N.

3.2.1.2.5.4. Funcións sintácticas do sintagma: N do predicado verbal (Hoxe vou á escola); Suxeito (Non me gusta fumar); OD (Quero bailar); Atrib. (o meu desexo era volver).

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbios e locucións adverbiais de uso frecuente.

3.2.1.2.6.1.1. Clases. Tempo (agora, antes, despois, logo, entón, sempre, nunca, aínda, xa, cando, antonte, entón, mentres, logo, axiña, decote, ás veces, de vez en cando...). Lugar (encima, enriba, debaixo, arriba, abaixo, diante, detrás, adiante, atrás, dentro, fóra, lonxe, preto, cerca, á beira, onde, en fronte, arredor...). Cántidade (demasiado, máis, menos, case, tan, tanto, canto...). Modo (ás prásas, de súpeto, á vez, gratis, así, ben, mal, regular, mellor, peor, amodo, como); adverbios en -mente. Inclusión (ata, até, mesmo, incluso). Exclusión (só, soamente). Afirmación (si, tamén, de verdade, (si,) claro). Negación (non, tampouco).

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo: mediante SAdv. (moi lonxe, máis tarde, aquí preto); SPrep. (hoxe á noite, aí na rúa); SN (un ano antes, 20 km máis adiante).

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos do sintagma: (SAdv.+) N (+ SPrep.).

3.2.1.2.6.4. Funcións sintácticas do sintagma: CC (Aínda non chegou o tren); Sux. (Hoxe é mércores); Atrib. (É cedo; Iso está ben; El é así).

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.1.1. Preposicións de uso frecuente (a, ante, ata, até, baixo, con, de, deica, desde, durante, en, entre, para, por, sen, sobre, tras, contra, xunta, menos).

3.2.1.2.7.1.2. Locucións prepositivas de uso frecuente: ademais de, por riba de, a punto de, grazas a, por medio de, por causa de, en vez de, en lugar de, xunto a, fronte a, cara a, no medio de; adverbios de lugar ou tempo + de (despois de, detrás de, encima de, debaixo de, diante de, á beira de, preto de, lonxe de).

3.2.1.2.7.2. Modificación do sintagma mediante SAdv. (Xusto no medio da praza).

3.2.1.2.7.3. Posición dos elementos: (SAdv. +) prep. + termo.

3.2.1.2.7.4. Funcións sintácticas do sintagma: OD (Coñeces a Pedro?); OI (Escribinlle unha carta a Xoana); CC (Vivo en Ourense); Atrib. (Meus pais son de Lugo); CPrep. (Non falei diso).

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1. Alfabeto: nome das vogais e consoantes.

3.2.1.3.2. Representación gráfica de fonemas e sons. Correspondencia exacta entre grafema e fonema. Ausencia de correspondencia exacta entre grafema e fonema: un fonema para varios grafemas, un grafema para varios fonemas, un grafema sen correspondencia con ningún fonema, dígrafos.

3.2.1.3.3. Contraccións de preposición + artigo / demostrativo / indefinido / pronome persoal.

3.2.1.3.4. Representación gráfica das asimilacións consonánticas co 2º alomorfo do artigo determinado lo/s, la/s.

3.2.1.3.5. Ortografía das palabras estranxeiras máis usuais. Nome e uso dos grafemas j, k, w, y.

3.2.1.3.6. Uso dos caracteres nas súas diversas formas: maiúsculas na organización textual e nos nomes.

3.2.1.3.7. Signos ortográficos. Acento gráfico nas palabras agudas, graves e esdrúxulas. Acento diacrítico. Acento gráfico das palabras estranxeiras máis usuais. Outras convencións gráficas (guión, diérese, paréntese).

3.2.1.3.8. Signos de puntuación. Iniciación.

3.2.1.3.9. A división de palabras no final da liña. Estrutura silábica.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos. Oposición entre as vogais de grao medio en pares mínimos e no presente e imperativo dos verbos. Ditongos crecentes, decrecentes e homoxéneos. Tritongos. Hiatos. Semi-vogais.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos. Sistema consonántico: lugar e modo de articulación; consoantes xordas e sonoras; Pronuncia do grafema <x> (palatal / ks / alveolar); pronunciación da nasal velar / alveolar.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos. Vocálicos: elisión e síncope en casos moi usuais (na preposición para); contracción ou crase, en palabras moi usuais (contraccións con preposicións). Asimilación, en casos moi usuais (co segundo alomorfo do artigo e co pronome átono lo/s, la/s).

3.2.1.4.4. Acento fónico dos elementos léxicos illados.

3.2.1.4.5. Acento e atonicidade: patróns tonais do sintagma e da oración.

Inglés:

Básico I:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. Afirmativa: suxeito (+ CC) + V (OD / OI / OD + OI / OI + OD)(+ CC).

1.1.1.2. Afirmativa: Sux. + V + Atrib.

1.1.1.2. Negativa: Sux. + VAux. (+ Neg.) (+ V).

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Total: VAux. + Sux. + V.

1.1.2.2. Parcial: elemento interrogativo + VAux. + Sux. + V.

1.1.3. Oración imperativa.

1.1.3.1. (Don't) + V.

1.1.3.2. Oración exclamativa: What + SN

1.2. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Conxunción: and.

2.1.2. Disxunción: or.

2.1.3. Oposición: but.

3. O sintagma nominal (SN)

3.1. Núcleo.

3.1.1. Substantivo: contables e non contables.

3.1.1.1. Xénero.

3.1.1.2. Número: singular e plural.

3.1.1.3. Caso: xenitivo s' e 's.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais de suxeito e de obxecto.

3.1.2.2. Posesivos.

3.1.2.3. Demostrativos.

3.1.2.4. Indefinidos: some.

3.1.2.5. Interrogativos.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos.

3.2.1.2. Demostrativos.

3.2.134. Posesivos.

3.2.1.4. Cuantificadores: some, any, much, many, a lot of, a glass/cup/bottle of; números cardinais e ordinais (first, second, third).

3.2.2. Modificación mediante SAdx: a big tree.

4. O sintagma adxectivo (SAdx.).

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Grao: positivo.

4.2. Modificación mediante negación (not...) e SAdv. (very).

4.3. Posición dos elementos: (Neg. +) (SAdv. +).

5. O sintagma verbal (SV).

5.1. Núcleo: verbo (to be, to have (got), there (be), auxiliares, modais).

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente: presente simple.

5.1.1.2. Expresión do futuro: will.

5.1.1.3. Expresión do pasado: pasado simple.

5.1.3. Modalidade.

5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

5.1.3.2. Necesidade: need, want.

5.1.3.3. Obriga: must, can't.

5.1.3.4. Capacidade: can, can't.

5.1.3.5. Permiso: can.

5.1.3.6. Posibilidade: can.

5.1.3.7. Prohibición: don't.

5.1.4. Voz: activa: todos os tempos estudados.

5.2. Modificación do verbo mediante negación.

5.3. Posición dos elementos:

5.3.1. Oración declarativa: V; VAux. + not + V.

5.3.2. Oración interrogativa: VAux. + SN + V.

5.3.3. Oración imperativa: (don't) + V.

5.4. Funcións sintácticas do sintagma.

6. O sintagma adverbial (SAdv.).

6.1. Núcleo.

6.1.1. Adverbio.

6.1.1.1. Clases: tempo (now, yesterday), lugar (here, there), dirección (to), frecuencia (often, never), interrogativos (when, where).

6.1.1.2. Grao: positivo.

6.1.2. Locucións adverbiais.

6.2. Modificación do adverbio mediante un SAdv (very fast).

6.3. Posición dos elementos: (SAdv. +) Adv.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma.

7. O sintagma preposicional (SPrep.).

7.1. Núcleo.

7.1.1. Preposicións: tempo (at, on), duración (for), lugar (on, in, next to), dirección (to).

7.1.2. Locucións prepositivas.

7.2. Posición dos elementos: prep.+ termo.

7.3. Funcións sintácticas do sintagma.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

2.1. Representación gráfica de fonemas e sons.

2.1.2. Cambios ortográficos ante inflexións.

2.3. Uso de maiúsculas en nomes propios (días da semana, meses do ano) e adxectivos derivados.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

1.1. Sons e fonemas vocálicos. Introducción.

1.2. Sons e fonemas consonánticos. Introducción.

1.3. Procesos fonolóxicos.

1.3.1. Alternancias morfofonolóxicas.

1.3.1.1. Asimilación e epéntese nos sufixos /-(e)s/ /-ed/ só cando teña valor semántico.

1.3.2. Enlace.

1.4. Entoación e acentuación.

1.4.1. Pautas básicas de entoación en distintos tipos de estruturas oracionais: oracións declarativas, interrogativas e exclamativas.

1.4.2. O acento en palabras básicas de uso cotián.

Inglés:

Básico 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. Afirmativa: Sux. (+ CC) + V + (OD / OI / OD + OI / OI + OD) (+ CC).

1.1.1.2. Afirmativa: Sux.+ V + Atrib.

1.1.1.2. Negativa: Sux. + VAux. (+ Neg.) (+ V).

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Total: VAux. + Sux. + V.

1.1.2.2. Parcial: elemento interrogativo + VAux. + Sux. + V.

1.1.3. Oración imperativa.

1.1.3.1. (Don't) + V.

1.1.3.2. Let's + V.

1.1.4. Oración exclamativa.

1.1.4.1. What + SN.

1.1.4.2. How + SAdx.

1.2. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Conxunción: and.

2.1.2. Disxunción: or.

2.1.3. Oposición: but.

2.1.4. Causa: because (principal + subordinada).

2.1.5. Condición: if.

2.1.6. Finalidade: to.

2.1.7. Resultado: so.

2.1.8. Relacións temporais.

2.1.8.1. Anterioridade: before.

2.1.8.2. Posterioridade: after.

2.1.8.3. Simultaneidade: when.

3. O sintagma nominal (SN)

3.1. Núcleo.

3.1.1. Substantivo: contables e non contables.

3.1.1.1. Xénero.

3.1.1.2. Número: singular e plural.

3.1.1.3. Caso: xenitivo s' e 's.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais de suxeito e de obxecto.

3.1.2.2. Posesivos.

3.1.2.3. Demostrativos.

3.1.2.4. Indefinidos.

3.1.2.5. Interrogativos.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos.

3.2.1.2. Demostrativos.

3.2.1.3. Posesivos.

3.2.1.4. Cuantificadores: some, any, much, many, a lot of, a glass/cup/bottle of, a piece of; números cardinais e ordinais.

3.2.2. Modificación mediante SN: toothbrush.

3.2.3. Modificación mediante SAdx.: a big tree.

3.2.4. Modificación mediante SPrep.: the man next to my sister.

4. O sintagma adxectivo (SAdx.).

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Grao: positivo, comparativo (inferioridade, igualdade e superioridade) e superlativo (formas regulares e irregulares).

4.2. Modificación mediante negación (not ...), SAdv. (very).

4.3. Posición dos elementos: (Neg. +) (SAdv. +) adx.

4.4. Funcións sintácticas do sintagma.

5. O sintagma verbal (SV).

5.1. Núcleo: verbo (to be, to have (got), there (be), auxiliares, modais).

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente: presente simple, presente continuo (How are you doing?).

5.1.1.2. Expresión do futuro: going to, will.

5.1.1.3. Expresión do pasado: pasado simple.

5.1.2. Modalidade.

5.1.2.1. Factualidade: indicativo.

5.1.2.2. Necesidade: I'd like, need, want, could, should.

5.1.2.3. Obriga: must, can't, have (got) to, needn't

5.1.2.4. Capacidade: can, can't, could.

5.1.2.5. Permiso: can, may, could, would.

5.1.2.6. Posibilidade: can, may.

5.1.2.7. Prohibición: don't.

5.1.2.8. Intención: want, I'd like (+ SN) (+ ing), be going to.

5.1.2.9. Deseo e suxestións: Shall...?, How about...?

5.1.3. Voz: activa (todos os tempos estudados).

5.1.4. Pasiva: be born, eggs sold, English spoken.

5.2. Modificación do verbo mediante negación.

5.3. Posición dos elementos.

5.3.1. Oración declarativa: V; VAux. + not + V.

5.3.2. Oración interrogativa: VAux.+ SN + V.

5.3.3. Oración imperativa: (don't) + V.

5.4. Funcións sintácticas do sintagma.

6. O sintagma adverbial (SAdv.)

6.1. Núcleo.

6.1.1. Adverbio.

6.1.1.1. Clases: tempo (now, last week, already), lugar (here, there), dirección (to), frecuencia (often, never), grao (very, too), interrogativos.

6.1.1.2. Grao: positivo, comparativo, superlativo.

6.1.2. Locucións adverbiais.

6.2. Modificación do adverbio mediante un SAdv.

6.3. Posición dos elementos: (SAdv. +) adv.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma.

7. O sintagma preposicional (SPrep.).

7.1. Núcleo.

7.1.1. Preposicións: tempo (at, on), duración (for), lugar (to, on), dirección (to, into).

7.1.2. Locucións prepositivas.

7.2. Posición dos elementos: prep.+ termo.

7.3. Funcións sintácticas do sintagma: CC e OI.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

2.1. Representación gráfica de fonemas e sons.

2.2. Cambios ortográficos ante inflexións.

2.3. Uso de maiúsculas en nomes propios (días da semana, meses do ano e adxectivos derivados).

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

1.1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1.1. Sistema vocálico. Revisión.

1.2. Sons e fonemas consonánticos. Revisión.

1.3. Procesos fonolóxicos.

1.3.1. Alternancias morfofonolóxicas.

1.3.1.1. Asimilación e epéntese nos sufixos /-(e)s/ /-ed/ cando teña valor semántico.

1.3.1.2. Sonorización en plural cando teña valor semántico.

1.3.2. Enlace.

1.3.2.1. -r- en acentos non róticos.

1.3.2.2. /j, w/ en fronteira de sílaba.

1.3.2.3. Redución en sílabas átonas.

1.4. Entoación e acentuación.

1.4.1. Acento e tonicidade: patróns tonais no sintagma.

Italiano:

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. Sux. en posición inicial. Sux. elíptico.

1.1.1.2. V en posición inicial.

1.1.1.3. CC en posición inicial.

1.1.1.4. Declarativa negativa. Posición da negación.

1.1.1.5. Proformas oracionais: sì, anche, no, neanche (con e sen Sux.).

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Oración declarativa con marcas interrogativas.

1.1.2.2. Elemento interrogativo en posición inicial.

1.1.3. Oración exclamativa.

1.1.3.1. Oración declarativa con marcas exclamativas.

1.1.3.2. Elemento exclamativo en posición inicial.

1.1.3.3. Proformas oracionais exclamativas: interxeccións, che / quanto + adx. / subst.!

1.1.4. Oración imperativa: proformas para chamar a atención do interlocutor.

1.2. Fenómenos de concordancia.

1.2.1. Sux. ↔ V (número e persoa).

1.2.2. Sux. ↔ Atrib. (xénero e número).

1.2.3. Sux. ↔ participio pasado en tempos compostos (xénero e número).

1.2.4. OD (pronomes clíticos de 3ª persoa) ↔ participio pasado dos tempos compostos (xénero e número).

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Conxunción: e.

2.1.2. Disxunción: o.

2.1.3. Oposición: ma, però.

2.1.4. Causa: perché.

2.1.5. Finalidade: per.

2.1.6. Condición: se.

2.1.7. Relacións temporais.

2.1.7.1. Simultaneidade: quando, mentre.

2.1.7.2. Anterioridade: dopo; dopo + sintagma; poi.

2.1.7.3. Posterioridade: prima.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo do sintagma.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Clases: comúns (contables e non contables) e propios.

3.1.1.2. Xénero: con oposición (-o / -a, -o / -essa, -tore / -trice, lexemas diferentes), sen oposición (-e / -a).

3.1.1.3. Número: con oposición (-o / -i, -a / -e, -e / -i, -a / -i), sen oposición (estranxeirismos e palabras abreviadas de uso moi común, nomes que rematan con vogal tónica, nomes defectivos).

3.1.1.4. Grao: positivo.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: tónicos (suxeito e complemento) e átonos. Ci locativo. Reflexivos.

3.1.2.2. Posesivos: formas para un e varios posuídores.

3.1.2.3. Demostrativos: xénero e número; proximidade e distancia.

3.1.2.4. Indefinidos: variables en xénero e número (molto, poco, tutto, troppo, tanto); variables en número nessuno / nessuna; invariables: niente, nulla.

3.1.2.4. Interrogativos e exclamativos: variables en xénero e número e invariables.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos. Determinados, indeterminados e partitivos.

3.2.1.2. Demostrativos: formas de proximidade e de distancia.

3.2.1.3. Posesivos: formas para un e varios posuídores.

3.2.1.4. Cuantificadores: numerais (cardinais, ordinais básicos); indefinidos (variables en xénero: molto, poco, tutto, troppo, tanto; variables en número: nessuno / -a, alcuni / -e; invariables: qualche, ogni) e interrogativos / exclamativos.

3.2.2. Modificación mediante SAdx. e SPrep.

3.3. Posición dos elementos do sintagma.

3.3.1. (Det.+) N (+ SAdx.) (+ SPrep.).

3.4. Fenómenos de concordancia.

3.4.1. Concordancia. Det.↔subst.↔adx.

3.5. Funcións sintácticas do sintagma: Sux., Atrib., OD, OI e CC.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Xénero: con oposición (-o / -a), sen oposición (-e e -a).

4.1.2. Número: con oposición (-o / -i; -a / -e / -i; -e / -i) e sen oposición (nomes de cores e adxectivos de orixe estranxeira de uso máis habitual).

4.1.3. Grao: positivo.

4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv.

4.3. Posición dos elementos do sintagma.

4.3.1. (SAdv. +) N (+ SPrep.).

4.4. Funcións sintácticas do sintagma: Atrib.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente: pres. do indic.

5.1.1.2. Expresión do pasado: pret. perf. composto e imperf. do indic.

5.1.1.3. Expresión do futuro: pres. do indic.

5.1.2. Aspecto.

5.1.2.1. Contraste durativo / habitual: stare + xer.; pres. e imperf. do indic.

5.1.2.2. Contraste incoativo / terminativo: cominciare a / finire di; pret. perf. do indic.

5.1.3. Modalidade.

5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

5.1.3.2. Necesidade: dovere + inf.

5.1.3.3. Obriga: dovere + inf.

5.1.3.4. Capacidade: potere, essere capace di, sapere + inf.

5.1.3.5. Permiso: potere + inf. Posibilidade: sono sicuro + indic.; potere, dovere + inf.

5.1.3.6. Intención: avere intenzione / voglia di, pensare / andare di + inf.

5.1.4. Voz activa.

5.2. Modificación do núcleo mediante negación.

5.3. Posición dos elementos do sintagma.

5.3.1. (Neg. +) (Neg. +) NV.

5.4. Funcións sintácticas do sintagma: V, Sux., OD, CC.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo.

6.1.1. Adverbio: os adverbios de predicado de uso máis común: de cantidade, tempo, lugar, modo, restrición, interrogativos.

6.1.2. Grao: positivo.

6.2. Modificación do adverbio mediante SAdv.

6.3. Posición dos elementos do sintagma.

6.3.1. (SAdv. +) N.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma: CC e Atrib.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo.

7.1.1. Preposicións: simples; artigos contractos. Preposicións propias e improprias e algunhas locucións prepositivas moi sinxelas.

7.2. Modificación do sintagma mediante SAdv.

7.3. Posición dos elementos do sintagma.

7.3.1. (SAdv. +) prep. + termo.

7.4. Funcións sintácticas do SPrep.: OD, OI, Atrib., CR, CC.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

2.1. Sistema de escritura: o alfabeto.

2.2. Representación gráfica de fonemas e sons.

2.2.1. Correspondencias unívocas. Dígrafos e trígrafos.

2.3. Ortografía das palabras estranxeiras.

2.4. Uso das maiúsculas no inicio da oración e nos nomes propios.

2.5. Signos ortográficos.

2.5.1. Acento (grave e agudo) e apóstrofo.

2.6. División de vogais e consoantes individuais e das súas combinacións máis elementais.

2.7. División silábica de palabras.

2.7.1. Sílabas abertas e cerradas; sílabas que rematan en vogal ou en consoante.

2.7.2. División de palabras no final da liña. Estrutura silábica.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

1.1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1.1. Monotongos anteriores, centrais e posteriores.

1.1.2. Semivogais anteriores e posteriores.

1.1.3. Ditongos, tritongos e hiatos.

1.2. Sons e fonemas consonánticos.

1.2.1. Sistema consonántico.

1.2.2. Secuencias de dúas e tres consoantes. Intensas ou xeminadas.

1.3. Acento dos elementos léxicos illados.

1.4. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

Italiano:

Básico 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. OD / OI en posición inicial.

1.1.2. Oración imperativa.

1.1.2.1. (Neg. +) V (+ Atrib. / OD) (+ CC).

1.1.2.2. Proformas oracionais.

1.2. Fenómenos de concordancia.

1.2.1. Pronomes combinados↔participio pasado de tempos compostos (xénero e número).

1.2.2. Ne↔participio pasado de tempos compostos (xénero e número).

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1 Causa: siccome.

2.1.2. Concesión: anche se.

2.1.3. Comparación: come.

2.1.4 Condición: se.

2.1.5. Relacións temporais.

2.1.5.1 Simultaneidade: quando, mentre.

2.1.5.2. Anterioridade: dopo che + indic.; dopo di + inf. comp.

2.5.1.3. Posterioridade: prima di + inf. comp.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo do sintagma.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Número: con e sen oposición (ampliación).

3.1.1.2. Xénero: con e sen oposición (ampliación).

3.1.1.2. Os diminutivos: -ino, -etto.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: combinación pronominal. Ne partitivo. Ne complemento de especificación. Ci complemento de especificación.

3.1.2.2. Indefinidos: variables en xénero e invariables: revisión e ampliación.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Cuantificadores. Indefinidos: variables en xénero e invariables (revisión e ampliación). Numerais fraccionarios e multiplicativos.

3.2.2. Aposición.

3.2.3. Modificación mediante frase de relativo.

3.3. Posición dos elementos no sintagma.

3.3.1. (Det. +) N (+ SAdx.) (+ SPrep.) (+ frase relativo).

3.4. Fenómenos de concordancia: Det. + subst. + adx. / aposición.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Xénero: con oposición e sen oposición.

4.1.2. Número: con oposición e sen oposición.

4.1.3. Grao: comparativo e superlativo.

4.2. Modificación do núcleo mediante SAdx.

4.3. Funcións sintácticas do sintagma: Sux. e Atrib.

5. O sintagma verbal.

5.1 Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do pasado: inf. composto e pluscuamperfecto.

5.1.1.2 Expresión do futuro: futuro.

5.1.2. Aspecto.

5.1.2.1. Contraste durativo / habitual: continuare a + inf. / avere l'abitudine di + inf.

5.1.3. Modalidade.

5.1.3.1. Necesidade: avere bisogno di + nom. / inf.; bisognare, essere necessario / importante + inf. / pres. do subx.

5.1.3.2. Permiso: essere permesso, non essere vietato + Inf; imperativo.

5.1.3.3. Posibilidade: V de opinión + pres. do subx.

5.1.3.4. Intención: V volitivos + pres. do indic. cond. simple.

5.2. Funcións sintácticas do sintagma: Sux., V., OD, CC.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo.

6.1.1. Adverbios de predicado: ampliación.

6.1.2. Adverbios que modifican a frase: de opinión (purtroppo...), delimitación de validez (generalmente...); de modalidade (forse, magari...).

6.1.3. Locucións adverbiais: lugar, modo, delimitación de validez.

6.1.4. Grao: comparativo e superlativo.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo.

7.1.1. Locucións prepositivas.

7.2. Funcións sintácticas do sintagma: Sux., OD, ID, Atrib., CR, CC.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

1.1. Procesos fonolóxicos.

1.1.1. Elisión.

1.1.2. Apócope vocálica e consonántica.

1.1.3. Intensificación consonántica.

Portugués:

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oracións.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. Oración declarativa afirmativa: Sou francês.

1.1.1.2. Oración declarativa negativa: Não tenho sede.

1.1.1.3. Oración impersonal con haver e con verbos que designan fenómenos meteorolóxicos: Há muita gente; Foi há muito tempo; Está a chover.

1.1.1.4. Proformas oracionais: sim, não, é, resposta en eco, pois, pois é, com certeza, faz favor, etc.

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Interrogativas totais: oración declarativa con marcas interrogativas: És francesa?.

1.1.2.2. Interrogativas parciais con elementos interrogativos en posición inicial / final: De onde és? / És de onde?

1.1.2.2.1. Con elementos interrogativos + é que: o que é que..., quando é que..., etc.

1.1.3. Oración exclamativa: vocativos, interxeccións e fórmulas de exclamación en posición inicial / final.

1.1.4. Oración imperativa: Espere um momento.

1.2. Elementos constituíntes (suxeito, verbo, complementos) e a súa posición.

1.3. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Conxunción: e, nem, e também, e também não.

2.1.2. Disxunción: ou, ou... ou..., nem... nem.

2.1.3. Oposición: mas, porém, no entanto.

2.1.4. Comparación: como, menos (do) que, mais (do) que, tão / tanto como.

2.1.5. Consecuencia: tão / tanto... que + indicativo; (e) então; por isso.

2.1.6. Causa: porque, pois; por causa de + inf./SN.

2.1.7. Finalidade: para + infinitivo.

2.1.8. Relacións temporais.

2.1.8.1. Anterioridade: antes de + infinitivo.

2.1.8.2. Simultaneidade: quando + indicativo; enquanto.

2.1.8.3. Posterioridade: depois de + infinitivo.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo. Substantivo e pronome.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Clases: comúns e propios; contables e non contables.

3.1.1.2. Xénero: regra xeral (aluno/aluna) e outros casos en palabras de uso frecuente (pai/mãe).

3.1.1.3. Número: regra xeral (aluna/alunas) e outros casos en palabras de uso frecuente (cão/cães).

3.1.1.4. Grao: diminutivos e aumentativos simples en -inho / -ão (p.e., carrinho, carrão).

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: tónicos e átonos.

3.1.2.1.1. Formas de tratamento e pronomes correspondentes: tu, você, o senhor (Doutor) / a senhora (Doutora).

3.1.2.1.2. Colocación habitual enclítica dos pronomes átonos e casos máis frecuentes de colocación proclítica: interrogativos, que, para, de.

3.1.2.1.3. Alomorfos dos pronomes átonos 3ª persoa CD en posición enclítica.

3.1.2.2. Posesivos: para un posuidor e para varios.

3.1.2.3. Reflexivos: átonos e tónicos.

3.1.2.4. Demostrativos: variables e invariables. Formas de proximidade e distancia. Contraccións coas preposicións.

3.1.2.5. Indefinidos máis usuais: variables e invariables.

3.1.2.6. Interrogativos e exclamativos: variables e invariables.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos: definidos, indefinidos e contraccións coas preposicións.

3.2.1.1.1. Uso do artigo cos nomes propios de persoa e de cidades / países / continentes.

3.2.1.1.2. O substantivo sen artigo, casos máis usuais: gostar de peixe, jogar xadrez, tocar piano, ver televisión, ficar em casa, etc.

3.2.1.2. Demostrativos: variables e invariables. Formas de proximidade e distancia. Contraccións coas preposicións.

3.2.1.3. Posesivos: para un posuidor e para varios.

3.2.1.4. Cuantificadores: numerais e outros cuantificadores.

3.2.1.5. Interrogativos e exclamativos: variables e invariables.

3.2.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adxectivo, sintagma preposicional e frase de relativo.

3.2.2.1. Os pronomes relativos invariables que e onde.

3.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.4. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito, CD, etc.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Xénero: con oposición: regra xeral e outros casos en palabras de uso frecuente (bom / boa). Sen oposición: contente.

4.1.2. Número: regra xeral e outros casos en palabras de uso frecuente.

4.1.3. Grao.

4.1.3.1. Grao comparativo de superioridade, inferioridade e igualdade: mais / menos... (do) que... e tão...como...

4.1.3.2. Comparativos irregulares: maior, melhor, pior.

4.1.3.3. Superlativos regulares (muito alto, altíssimo) e irregulares máis frecuentes (ótimo).

4.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial.

4.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

4.4. Funcións sintácticas do sintagma (predicativo do suxeito: o libro é novo, etc.)

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente: presente do indicativo.

5.1.1.1.1. Formas regulares e irregulares máis frecuentes.

5.1.1.1.2. Pretérito imperfecto do indicativo (de cortesía).

5.1.1.2. Expresión do pasado.

5.1.1.2.1. Pretérito perfecto simple do indicativo: formas dos verbos máis usuais.

5.1.1.2.2. Pretérito imperfecto do indicativo: formas regulares e irregulares das tres conxugacións.

5.1.1.3. Expresión do futuro.

5.1.1.3.1. Presente do indicativo con valor de futuro.

5.1.1.3.2. Ir+inf.

5.1.2. Aspecto.

5.1.2.1. Contraste durativo/habitual: imperfecto do indicativo; estar a+inf., andar a+inf. / presente do indicativo, costumar + inf.

5.1.2.2. Contraste incoativo/terminativo: comezar a + inf. / pretérito perfecto simple do indicativo; acabar de + inf.

5.1.2.3. Contraste durativo / puntual: imperfecto do indicativo / pretérito perfecto simple do indicativo.

5.1.3. Modalidade.

5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

5.1.3.2. Necesidade: ter de/que + inf.

5.1.3.3. Obriga: ter de/que + inf.

5.1.3.4. Capacidade: poder/saber + inf.

5.1.3.5. Permiso: poder + inf.; imperativo afirmativo formal e informal (formas regulares e formas irregulares máis usuais).

5.1.3.6. Posibilidade: poder+inf.; deber + inf.; se calhar + indicativo.

5.1.3.7. Prohibición: imperativo negativo formal e informal (formas regulares e formas irregulares máis usuais); não poder + inf.

5.1.3.8. Ordes e instrucións: imperativo afirmativo e negativo formal e informal (formas regulares e formas irregulares máis usuais).

5.1.3.9. Intención: querer/ter que/ter de/pensar+inf.; ir+inf.

5.1.4. O infinitivo persoal: formas e algúns usos frecuentes (cf. 2.1.8.).

5.2. Modificación do núcleo mediante negación.

5.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

5.4. Funcións sintácticas no sintagma (verbo, suxeito, etc.).

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo: adverbios de uso máis frecuente (clases, grao).

6.2. Modificación do sintagma mediante sintagma adverbial.

6.3. Posición dos elementos.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma: CC.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo: preposicións simples de uso máis frecuente e principais locucións prepositivas.

7.1.2. Preposicións + artigos (crases / contraccións).

7.2. Posición dos elementos.

7.3. Funcións sintácticas do sintagma.

8. Conxuncións.

8.1. Conxuncións de uso máis frecuente: e, nem, ou, mas, porque.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

1. Sistema de escritura: o alfabeto.

2. Representación gráfica de fonemas e sons. Correspondencia letras-fonemas.

2.1. Dígrafos: ch, lh, nh; rr, ss.

2.2. Algunhas correspondencias da letra x: palabras como caixa, exame, sexta-feira, táxi.

2.3. Grupos consonánticos máis frecuentes (pt, ct, cc, cg, pc) en palabras usuais (p.e., óptimo, recepcionista, actor). Correspondencia escritura-pronuncia.

3. Uso dos caracteres: maiúsculas e minúsculas.

4. Sinais ortográficos: acentos grave, agudo e circunflexo, til nasal.

4.1. Acento diacrítico: pôr/por. Palabras de uso frecuente diferenciadas polo acento: a/à, e/é, esta/está, etc.

4.2. Uso do guión.

5. Sinais de puntuación.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1. Vogais e ditongos orais: tónicas/átonas; abertas/fechadas.

1.1.1. Introducción ao contraste entre as vogais a, e, o abertas/fechadas. Casos máis usuais de oposición fonolóxica con rendemento funcional (p.e., a/à, avô/avó).

1.1.2. Redución vocálica: regra xeral e excepcións máis usuais (p.e., son o inicial de palabra).

1.1.3. A vogal e en posición átona: pronuncia e caída.

1.2. Vogais e ditongos nasais.

1.2.1. Casos particulares de nasalidade: muito.

1.3. Vocalismo da conjugación verbal, casos máis usuais: presente e pretérito perfecto do indicativo.

2. Sons e fonemas consonánticos.

2.1. Oposición xordas/sonoras. Especial atención a /v/.

2.1.1. Oposicións entre sibilantes xordas/sonoras. Especial atención a /s/~/z/, /ʃ/~/ʒ/.

2.2. O fonema /ʎ/.

2.3. As realizacións [L] e [R].

3. Procesos fonéticos.

3.1. Caídas habituais: para [prα], está? [ta], espera aí [péraf].

3.2. Fenómenos frecuentes de simplificación fonética por aglutinación: senhor Doutor -> setor [stor], sôtor [sôtor].

4. Curvas de entoación habituais e pautas básicas de entoación.

Portugués:

Básico 2:

3.2.1.2 Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Fenómenos de concordancia.

1.1.1. Algúns casos especiais de concordancia: a maioría, a maior parte.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Conxunción: e aínda, e mesmo.

2.1.2. Disxunción: quer... quer..., ou entón.

2.1.3. Concesión: apesar de + infinitivo

2.1.4. Comparación: conforme, segundo

2.1.5. Relacións temporais.

2.1.5.1. Simultaneidade: ao + infinitivo

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo. Substantivo e pronome.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Xénero: outros casos. -ão / -oa e -ão / -ona en palabras usuais (p.e., patrão/patroa; solteirão/solteirona)

3.1.1.2. Número: outros casos. Palabras máis usuais con alteración de timbre da vogal tónica «o» (p.e., olho, ovo, almoço)

3.1.1.3. Grao: diminutivos máis usuais en -zinho (p.e., cãozinho, papelzinho, mãezinha); diminutivos de plurais (p.e., cãesinhos).

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: átonos e tónicos.

3.1.2.1.1. Casos frecuentes de colocación proclítica: tudo, todos, aínda.

3.1.2.2. Reflexivos: átonos e tónicos.

3.1.2.2.1. Si como reflexivo tónico/como pronome correspondente ao tratamento de respecto.

3.1.2.3. Indefinidos: variables e invariables.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Modificación do núcleo mediante sintagma adxectivo, sintagma preposicional e frase de relativo.

3.2.1.1. O pronome relativo variable o qual.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Xénero.

4.1.1.1. Outros casos: -ão / -ona en palabras usuais (p.e., aldrabão/aldrabona).

4.1.1.2. Outros casos: palabras máis usuais con alteración de timbre da vogal tónica «o» (p.e. gulo-so/gulosa).

4.1.2. Número.

4.1.2.1. Outros casos: palabras máis usuais con alteración de timbre da vogal tónica o (p.e. gulo-so/gulosos).

4.1.3. Grao.

4.1.3.1. Superlativos irregulares en -imo máis usuais: fácilmo, difícilmo.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente: presente do indicativo.

5.1.1.1.1. Formas regulares e irregulares das tres conxugacións.

5.1.1.2. Expresión do pasado.

5.1.1.2.1. Pretérito perfecto simple do indicativo.

5.1.1.2.1.1. Formas regulares das tres conxugacións.

5.1.1.2.1.2. Formas irregulares dos verbos máis usuais.

5.1.1.2.2. Pretérito perfecto composto do indicativo.

5.1.1.2.2.1. Formas regulares do participio das tres conxugacións.

5.1.1.2.2.2. Formas irregulares máis usuais do participio.

5.1.1.3. Expresión do futuro.

5.1.1.3.1. Haver de+inf.

5.1.2. Aspecto.

5.1.2.1. Contraste iterativo e durativo/puntual: pretérito perfecto composto do indicativo/preterito perfeito simples do indicativo.

5.1.3. Modalidade.

5.1.3.1. Necesidade: precisar de/necesitar de+inf.; ser preciso/necessário+inf.

5.1.3.2. Obriga: ser obrigatório+inf.

5.1.3.3. Capacidade: ser capaz de+inf.

5.1.3.4. Permiso: ser possível/permitido+inf. Imperativo afirmativo formal e informal (formas regulares e irregulares).

5.1.3.5. Prohibición: imperativo negativo formal e informal (formas regulares e irregulares); não ser possível / ser impossível / ser proibido+inf.

5.1.3.6. Ordes e instrucións: imperativo afirmativo e negativo formal e informal (formas regulares e irregulares).

5.1.3.7. Intención: haver de+Inf.

5.1.4. O infinitivo persoal: formas e algúns usos frecuentes (cf. 2.1.3. e 2.1.5.).

5.1.5. Voz activa e formas máis usuais da voz pasiva (p.e., ontem fui assaltada).

5.1.5.1. Formas regulares e irregulares máis usuais do participio usadas na voz pasiva.

6. O sintagma preposicional.

6.1. Núcleo: preposicións simples de uso máis frecuente e principais locucións prepositivas.

6.2. Modificación do sintagma mediante adverbios restritivos: Estacionei mesmo em frente de casa.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

1. Sistema de escritura: o alfabeto.

2. Representación gráfica de fonemas e sons. Correspondencia letras-fonemas.

2.1. Algunhas correspondencias da letra x: palabras como próximo, trouxe.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1. Vogais e ditongos orais: tónicas/átonas; abertas/fechadas.

1.1.1. Contraste entre as vogais a, e, o abertas/fechadas. Oposición fonolóxica con rendemento funcional (p.e., cantamos/cantámos) e algúns casos frecuentes de oposición con rendemento funcional redundante con outras marcas (ovo/ovos, guloso/gulosa, gulosos, muito gosto/eu gosto, vocalismo da conxugación verbal).

1.1.2. Redución vocálica: regra xeral e algunhas excepcións frecuentes (p.e., normal, procurar e derivados).

2. Sons e fonemas consonánticos.

2.1. Realizacións fonéticas do -s final de palabra.

Ruso:

Básico 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. Suxeito en posición inicial.

1.1.1.2. CC en posición inicial.

1.1.1.3. Oración negativa.

1.1.1.3.1. Posición da negación.

1.1.1.4. Oracións elípticas.

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Interrogativa total.

1.1.2.2. Interrogativa parcial con elemento interrogativo e elíptica.

1.1.2.3. Interrogativa disxuntiva con или.

1.1.3. Oración exclamativa.

1.1.3.1. Oracións declarativas con marca exclamativa.

1.1.4. Oración imperativa.

1.1.4.1. (Neg. +) V en posición inicial.

1.2. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Conxunción: и.

2.1.2. Disxunción: или.

2.1.3. Oposición: а, но.

2.1.4. Causa: потому что.

2.1.5. Relacións temporais.

2.1.5.1. Simultaneidade no presente, no pasado e no futuro: когда.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Clases: comúns e propios; animados e inanimados.

3.1.1.2. Xénero: masculino, feminino, neutro; regra xeral e excepcións máis usuais.

3.1.1.3. Número: regra xeral, formas invariables e outros casos; excepcións máis usuais.

3.1.1.4. Caso: nominativo, xenitivo, dativo, acusativo, instrumental e prepositivo. Declinación dos substantivos en todos os casos do singular.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais en todos os casos.

3.1.2.2. Posesivos.

3.1.2.3. Demostrativo этот.

3.1.2.4. Interrogativos/exclamativos.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Posesivos: xénero, número e caso; declinación en todos os casos do singular.

3.2.1.2. Demostrativo этот: xénero, número e caso; declinación en todos os casos do singular.

3.2.1.3. Determinativos каждый, весь (con substantivos que denotan tempo).

3.2.1.4. Cuantificadores.

3.2.1.4.1. Numerais cardinais de 0 a 1000.

3.2.1.4.2. Numerais ordinais de 0 a 20.

3.3. Fenómenos de concordancia.

3.4. Funcións sintácticas do sintagma nominal: Sux., Atrib., CD, CI, CC e CNNC.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Grao: positivo.

4.1.2. Xénero: masculino, feminino e neutro; flexión regular; forma longa.

4.1.3. Número: formación do plural; forma longa.

4.1.4. Caso: declinación en todos os casos do singular (desinencias dura, branda e mixta).

4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv.

4.3. Posición dos elementos do sintagma: (SAdv. +) N.

4.4. Fenómenos de concordancia.

4.5. Funcións sintácticas: atrib. e sux.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Clases e grupos: 1) читать – читаю; 2) уметь – умею; 3) рисовать – рисую; 4) встретить – встречу; 5) отдохнуть – отдохну; 6) вставить – вставлю; 7) ждать – жду; 8) писать – пишу; 9) петь – пою; 10) мочь – могут; 11) идти – идут; 12) ехать – едут; 13) хотеть – хотят; 14) брать – берут; 15) жить – живут; 16) пить – пьют; 17) есть – едят.

5.1.2. Tempo.

5.1.2.1. Expresión do presente.

5.1.2.2. Expresión do pasado.

5.1.2.3. Expresión do futuro: futuro simple e futuro composto.

5.1.3. Aspecto.

5.1.3.1. Aspecto imperfectivo: durativo, habitual, incoativo (начинать + inf. / SN) e terminativo (кончать + inf. / SN).

5.1.3.2. Aspecto perfectivo: puntual, incoativo resultativo (начать + inf. / SN), terminativo resultativo (кончить + inf. / SN) e acción finalizada (сделать, прочитать).

5.1.4. Modalidade.

5.1.4.1. Factualidade: verbos factuais e tempos verbais de presente, pasado e futuro.

5.1.4.2. Necesidade: надо/нужно + inf.

5.1.4.3. Obriga: должен + inf.; imperativo.

5.1.4.4. Capacidade: мочь/уметь + inf.

5.1.4.5. Permiso: можно/мочь + inf.

5.1.4.6. Intención: хотеть + inf.

5.1.4.7. Posibilidade: можно + inf.;

5.1.4.8. Prohibición: imperativo negativo.

5.1.5. Voz activa.

5.2. Modificación do núcleo mediante preposición fixa e neg.

5.3. Posición dos elementos do sintagma: (neg. +) (neg. +) V.

5.4. Funcións sintácticas do sintagma verbal: V.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo: adverbio.

6.1.1. Clases: modo, lugar, tempo, cantidade e grao. Os adverbios máis usuais, por ex.: хорошо, быстро, домой, далеко, теперь, давно, много, чуть-чуть.

6.1.2. Grao: positivo.

6.2. Modificación do núcleo mediante SAdv.

6.3. Posición dos elementos do sintagma: (SAdv. +) N.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma adverbial: CC.

7. Sintagma preposicional.

7.1. Núcleo.

7.1.1. Preposicións locativas (в, на, у...), temporais (в, до, через, после), comitativa (с), posesiva (у), preposición (о).

7.2. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito comitativo, CD, CC e atrib.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

2.1. Sistema de escritura: alfabeto ruso.

2.2. Representación gráfica de fonemas e sons.

2.2.1. Correspondencias segundo a súa posición relativa.

2.3. Uso das maiúsculas.

2.4. Signos ortográficos.

2.5. Signos de puntuación.

2.6. Estrutura silábica. División de palabras no final da liña.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

1.1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1.1. Monotongos: anteriores, centrais, posteriores.

1.1.2. Combinacións.

1.2. Sons e fonemas consonánticos.

1.2.1. Clasificación: consonadores, soantes, semi-consoantes.

1.3. Procesos fonolóxicos.

1.3.1. Enxordecemento de consoantes sonoras en posición final absoluta.

1.3.2. Asimilacións.

1.3.3. Redución vocálica.

1.3.4. Alternancias vocálicas e consonánticas.

1.4. Acento dos elementos léxicos illados.

1.4.1. Sílabas tónicas e átonas.

1.4.2. Monosílabos inacentuados.

1.5. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

Ruso:

Básico 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración, elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. CD e CI en posición inicial.

1.1.1.2. Verbo en posición inicial.

1.2. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Resultado: поэтому.

2.1.2. Finalidade: чтобы.

2.1.3. Condición: если + indicativo.

2.1.4. Relacións temporais.

2.1.4.1. Expresión das relacións temporais mediante formas verbais de aspecto imperfectivo e perfectivo.

2.1.4.2. Anterioridade e posterioridade: до того как, после того как.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo:

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Clases: contables e non contables; Pluralia tantum e Singularia tantum.

3.1.1.2. Caso: nominativo, xenitivo, dativo, acusativo, instrumental e prepositivo. Declinación dos substantivos en todos os casos do plural.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Posesivos: declinación en todos os casos do plural. Pronome свой.

3.1.2.2. Demostrativos.

3.1.2.3. Negativos. Iniciación.

3.1.2.4. Reflexivo себя. Os usos máis frecuentes, por ex.: купить себе, чувствовать себя.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Cuantificadores.

3.2.1.1. Numerais cardinais a partir de 1000.

3.2.1.2. Numerais ordinais a partir de 20.

3.2.1.3. Outros cuantificadores: мало, несколько...

3.2.2. Aposición.

3.2.3. Modificación mediante SAdx., SPrep. e frase de relativo.

3.2.3.1. Os pronomes relativos который e где.

3.3. Posición dos elementos do sintagma: (Det. +) (SAdx. +) N (+ SPrep.) (+ frase de relativo).

3.4. Fenómenos de concordancia.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Caso: declinación en todos os casos do plural.

4.1.2. Adxectivos en forma breve. Xénero e número. Función sintáctica. Os adxectivos breves máis frecuentes, por ex.: согласен, рад, болен, свободен.

4.1.3. Grao: positivo, comparativo e superlativo.

4.1.3.1. Comparativo simple. Iniciación.

4.1.3.2. Superlativo composto con самый.

4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. e SPrep.

4.2.1. Posición dos elementos: (SAdv. +) N (+ SPrep.).

4.3. Fenómenos de concordancia.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Modalidade.

5.1.1.1. Necesidade: нужен/нужна/нужно/нужны + SN en nom.; необходимо + inf.

5.1.1.2. Obriga: обязан + inf.

5.1.1.3. Permiso: разрешить/позволить en imperativo + inf.

5.1.1.4. Posibilidade: можно + inf.; возможен/возможна/возможно/возможны + SN; может быть/могут быть + SN.

5.1.1.5. Prohibición: нельзя /запрещается /запрещено + inf.

5.4. Funcións sintácticas do sintagma verbal: V, Sux., CD, Atrib. e CC.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo: adverbio.

6.1.1. Clases: modo, lugar, tempo, cantidade e grao, interrogación e exclamación, negación e afirmación, causa, finalidade, orde.

6.1.2. Adverbios predicativos.

6.1.3. Grao: positivo, comparativo e superlativo. Iniciación.

6.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. e SPrep.

6.2.1. Posición dos elementos do sintagma: (SAdv. +) N (+ SPrep.)

6.3. Fenómenos de concordancia.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo.

7.1.1. Preposicións locativas (из, с, от, около, напротив...), temporais (на, перед...), causais (из-за), finais (для).

7.1.2. Locucións prepositivas: далеко от + хен., во время + хен.

7.2. Modificación do núcleo mediante SAdv.

7.3. Posición dos elementos do sintagma: (SAdv. +) prep. + termo.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

1. Ortografía das palabras estranxeiras segundo a súa orixe.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

1. Fonética e fonoloxía.

1.1. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

Xaponés:

Básico 1:

Uso contextualizado dos recursos lingüísticos básicos para levar a cabo as actividades comunicativas que se describen na parte I do currículo, especialmente os que se indican a seguir:

1. Gramática.

Oración.

-Estrutura e orde dos elementos na oración: (Watashi wa Tanaka desu; Yamada san wa; Nihonjin desu. Hana wa kirei desu. Kuruma wa takai desu).

-Oracións declarativas afirmativas e negativas.

-Oracións interrogativas. Características. Partícula ka.

-Oracións exclamativas e as súas partículas (ne/yo).

-Oracións imperativas.

Nomes e adxectivos

-Nomes: tipoloxía e características. O nome: como suxeito (Ano hito wa sensei desu); como predicado (Doyoubi wa tsuitachi desu) e acompañado de modificador (Natsu ni Nihon e ikimasu).

-Nomes e sufixos numerais de orixe xaponés: hitotsu, futatsu, mittsu. Sufixos numerais de orixe chinés: ichi mai, sanbon, go satsu.

-Adxectivos: peculiaridades e conxugación. Cualificativos: en i (i-keiyoushi); en na (na doushi).

-Colocación dos adxectivos respecto aos nomes e aos verbos.

-Gradación das calidades con totemo, taihen, takusan, sukoshi, amari, Zenzen.

Determinantes.

-Partículas e posición en relación cos outros elementos.

-Demostrativos (kono-sono-ano-dono: Kono hon wa watashino desu. Dono hon demo nihongo no tekisuto desu).

-Interrogativos con ka (Dono hon desu ka?).

-Posesivos e a partícula no (Nihon no kuruma desu).

-Numerais illados.

-O sistema cuantificador en xaponés: peculiaridades e sufixos contadores máis elementais (hitotsu, futatsu...; ichi mai; sanbon; ni satsu; go dai).

Pronomes.

-Pronomes persoais. Tratamento persoal con nome propio + san.

-Pronomes demostrativos: kore, sore, are. Posesivos, uso de no (Sono hon wa?-Watashi no desu).

-Pronomes indefinidos: -ka, mo, dare mo, nani mo; doko(ni) mo; dore mo.

-Pronomes interrogativos. Usos de nan (i) / dore / dochira + desuka. Usos de dare + ga + verbo. Uso de nan + sufixo contador (Nan nin desu ka?).

Verbos.

-Clasificación dos verbos. Formas verbais e as súas peculiaridades -masu e forma dicionario.

-Formas afirmativas e negativas dos verbos.

-Formas do pasado: arimashita; imashita; deshita.

-Imperativo de uso corrente para pedir, dar instrucións, permisos, consellos (Koko ni kaite kudasai; Douzo, yasunde kudasai. Yoku kangaete kudasai).

-Imperativo para desexar algo: sorte, boa saúde (Ganbatte kudasai, ki o tsukete kudasai). En negativo para advertir ou previr: naide kudasai (Sore wo tabe-naide kudasai, nigai desu kara).

-Xeneralización absoluta (interrogativos con mo) e indefinida (interrogativos con demo: dare mo imasen; nani mo tabemasen deshita).

-Formas concesivas -te mo / de mo (Raishuu kite mo ii desu).

-Formas para accións en progreso te imasu (Hon wo yonde imasu).

-Formas te imasu para expresar situación ou estado (Toukyou ni sunde imasu).

Adverbios.

-Peculiaridades. Formas koko, soko, asoko.

-Colocación dos adverbios na oración.

-Formas adverbiais de lugar: ko, so, a; interrogativa: do. A partícula ni marcando lugar (Koko ni hon ga arimasu).

-Formas que expresan tempo: nome + no mae e nome + no ato.

Enlaces.

-Partículas e o seu uso: wa; o; ni; ga; de; e; de; to; mo; ya, ka, ne, o, kara, made; kurai / gurai; goro; hai, iie.

-Conxuncións e enlaces frecuentes soshite, ga, (desu) kara.

-Enlaces de oposición, con ga; de consecución con Soredewa / Dewa / Mata e de causa (...doyoubi desu-kara).

2. Discurso.

-Marcadores conversacionais: dirixirse a alguén, empezar a falar (Moshi moshi; Anou...; Sumimasen..., Chotto sumimasen...); colaborar na comunicación (Wakarimashita; Ee / Hai; Sou desuka...Sou desune / Sou desu yo); reaccionar e interaccionar, tomar a palabra, pedir axuda (...onegai shimasu).

-Marcadores para contextualizar no espazo e no tempo (7 ji goro ikimasu; Kono mae wa doumo arigatou gozaimashita).

-Marcadores para ordenar o discurso.

-Conectores máis frecuentes. (Ver Enlaces).

-Entoación e puntuación discursiva básica.

3. Léxico e semántica.

-Expoñentes frecuentes para as funcións traballadas (Dou yatte..., Zannen desu ga..., Saa wakarimasen...).

-Vocabulario usual das situacións e temas traballados.

-Expresións tópicas. Fórmulas fixas. (Douzo; Yoku irasshiaimashita; Irasshiaimase; Doumo sumimasen; Itadakimasu; Gochisousama; Okaerinasai; Tadaima).

-Sinónimos e antónimos usuais.

4. Fonoloxía e ortografía.

-Recoñecemento e produción dos silabarios hiragana e katakana: a súa pronuncia.

-Sílabas longas, breves e dobres.

-O acento tónico en xaponés.

-Recoñecemento e produción de 107 ideogramas básicos, tanto sós como en palabras compostas.

-Forma de empregar o genkou youshi, papel dividido en cadrados para escribir en xaponés.

-Utilizar a ortografía do vocabulario usual empregado, incidindo nas palabras frecuentes que ofrecen máis dificultade.

Básico 2:

Uso contextualizado dos recursos lingüísticos básicos para levar a cabo as actividades comunicativas que se describen na parte I do currículo, especialmente as que se indican a seguir (no segundo curso recóllense e amplíanse os contidos de primeiro e destacanse con un ② os puntos con aspectos novos).

1. Gramática.

Oración.

-Estrutura da oración.

-Orde dos elementos na oración (Watashi wa Tanaka desu; Yamada san wa; Nihonjin desu. Hana wa kirei desu. Kuruma wa takai desu).

-Oracións declarativas afirmativas e negativas.

-Oracións interrogativas: características, partícula ka.

-Oracións exclamativas e as súas partículas (ne / yo).

-Oracións exhortativas e imperativas (ji-o kaite kudasai).

-Oracións dubitativas: uso de + ka mo shireremansen; ka dooka.

② Oracións de relativo (Kinou kita hito wa Sensei desu).

② Oracións temporais (Nihon ni sunde ita koro wa mada kodomo deshita).

② Oracións condicionais: -eba, -tara, -nara, to.

② Oracións comparativas.

Nomes e adxectivos

-Nomes: tipoloxía e características. Función gramatical do nome: como suxeito (Ano hito wa sensei desu); como predicado (Doyoobi wa tsuitachi desu) e acompañado de modificador (Natsu ni Nihon e ikimasu).

-Nomes e sufixos numerais de orixe xaponesa: hitotsu, futatsu, mittsu. Sufixos numerais de orixe chinesa: ichi mai, sanbon, go satsu.

-Adxectivos: peculiaridades e conxugación. Cualificativos: en i (i-keiyoushi); en na (na doushi).

-Colocación dos adxectivos.

-Gradación das calidades con totemo, taihen, takusan, sukoshi, amari, zenzen.

② Uso dos adxectivos coas formas -tara, -nara e -ba (Takakattara... / Kireidattara) e ba (Takakereba... / Kireinaraba).

② Uso da forma adxectival -tai para expresar desexo (Nihon e ikitai desu).

② Uso de adxectivos en forma adverbial ni / ku. Unión ao verbo naru.

Determinantes.

-Partículas e a súa posición.

-Demostrativos: kono-sono-ano-dono (Kono hon wa watashino desu. Dono hon ga nihongo no tekisuto desuka).

-Interrogativos con ka (Dono hon desu ka?).

-Posesivos e a partícula no (Nihon no kuruma desu).

-Numerais illados.

-O sistema cuantificador no xaponés: peculiaridades e tipos de sufixos contadores máis elementais (hitotsu, futatsu...; sanbon; ni satsu; go dai).

② Uso e construción da forma conxuntiva dos adxectivos -kute.

Pronomes.

-Pronomes persoais. Tratamento persoal con nome propio + san.

-Pronomes demostrativos: kore, sore, are.

-Pronomes posesivos, uso de no: (Sono hon wa? - Watashi no desu).

-Pronomes indefinidos: -ka, mo, dare mo, nani mo; doko (ni) mo; dore mo.

-Pronomes interrogativos. Usos de nan (i) / dore / dochira + desuka. Usos de dare + ga + verbo. Uso de nan + sufixo contador (Nan nin desu ka?).

② Uso de ichiban + adxectivo (Minna no naka de wa dore ga ichiban ôkî desuka?).

Verbos.

-Clasificación dos verbos. Formas verbais -masu e forma dicionario.

-Formas afirmativas e negativas dos verbos.

-Formas de pasado: arimashita; imashita; deshita.

-Imperativo corrente para pedir, dar instrucións, permisos, consellos (Koko ni kaite kudasai; Doozo, yasunde kudasai. Yoku kangaete kudasai).

-Imperativo para desexar algo, sorte, boa saúde (Ganbatte kudasai, ki o tsukete kudasai). En negativo para advertir ou previr: -naide kudasai (Sore wo tabe-naide kudasai, nigai desu kara).

-Xeneralización absoluta (interrogativos con mo) e indefinida (interrogativos con demo), (dare mo imasen; nani mo tabemasen deshita).

② Forma substantivo + no atode / no mae ni (shokuji no mae ni/shiken no ato de). Forma verbal de pasado + ato de (mita ato de) / forma verbal presente + mae ni (kuru mae ni). Forma te kara (tsuite kara).

-Formas concesivas -te mo / de mo (Raishuu kite mo ii desu).

-Formas para accións en progreso te imasu (Hon wo yonde imasu).

-Formas te imasu para expresar situación ou estado (Madoriddo ni sunde imasu; Kekkono shite imasu).

② Formas de obriga e de concesión: uso de forma verbal + nakereba narimasen / nakutemo iidesu / te wa ikemasen / demo ii desu e interrogativas: te mo ii deshouka.

② Formas volitivas: ga + hosshii desu / tai desu.

② Formas chás ou familiares e estruturas conxuntivas coa forma te: (tabete, shite; taberu, suru; tabenai, shinai; tabeta, shitta).

② Formas condicionais: uso de forma verbal + tara (Kyoto made kuruma de ittara, 10 jikan kakarimashita); uso de forma verbal + eba (sakana wa atarashikereba atarashii hodo iidesu).

② Formas para expresar experiencia ou a súa ausencia no pasado: uso de raíz de verbo forma curta de pasado + koto ga / wa arimasu / koto wa arimasen (Hokkaidoo ni itta koto ga arimasu; Shashin o mita koto wa arimasu ga, itta koto wa arimasen).

② Formas potenciais: 1) uso de koto ga dekimasu (nen juu oyogu koto ga dekimasu); 2) raíz de verbo + eru / rareru (Dare de mo hairemasu / Toshokan de hon o kariraremasu).

② Formas de suposición: nome + deshou (Ashita wa ame deshou).

② Verbo forma curta pasado ou negativo + hou ga ii desu (Kuruma no houga ii desu / Yasui hou ga ii desu / Osaka ni itta hou ga ii desu).

② Formas verbais de cortesía e de respecto: formas humildes e formas honoríficas (Itsu hana wo o todoke deshouka?; Hai, gozaimasu; Kashi komarimashita).

② Verbos yarimorai: o seu uso con substantivos; partículas que os acompañan.

② Forma te do verbo para sinalar razón, modo de realizar unha acción (Suwatte tabemashoo, nyuusu o kiite odorokimashita).

Adverbios

-Peculiaridades. Formas koko, soko, asoko.

-Colocación dos adverbios na oración.

-Formas adverbiais de lugar. Formas ko, so, a e interrogativa do. A partícula ni marcando lugar (Koko ni hon ga arimasu).

② Adverbios que modifican o nome: motto, daibu, hotondo, chotto.

② Adverbio de negación amari + v. en negativo (Amari benkyou shimasen).

-Adverbio condicional moshi (Moshi ano hito ga konakattara tegami de shirasete kudasai).

② Estructuras modificadoras dos adverbios: kirei ni / takakute (kirei ni kakimashita; takakute taihen desu).

② Uso da inflexión -no you + ni para indicar similitude ou maneira (Kono youni 40 nichu kakatte...).

② Uso de moo e mada (Moo kimashita ka. Iie, mada desu).

Enlaces

-Partículas e o seu uso: wa; o; ni; ga; de; e; de; to; mo; ya, ka, ne, o, kara, made; kurai / gurai; goro;

-Conxuncións e enlaces frecuentes soshite, ga, (desu) kara. Conxunción: Soshite / Sorekara / Sorede / Sore ni; forma -te verbo / forma -kute y de do adxectivo / forma -naide do verbo.

② Enlaces de oposición con Shikashi / ga; concesión con -temo / demo; consecución: Soredewa / Dewa / Mata; causa: desukara. Verbo + kara.

② Formas temporais: sorekara.

② Comparación: uso de yori...houga (Kore yori sore no houga ii desu).

② Uso das partículas conxuntivas shi (Are wa yasui shi kirei desu), tari...tari, -kutemo (Takakutemo kaimasu), to en anotación ou cita (iku to itte imashita); verbo + nagara (Tabenagara hon o yonde imasu); causal -node (kinou yasunda node sono koto ga wakarimasen).

② Uso da conxunción to para expresar unha consecuencia natural, inmediata (Yasumanai to byooki ni narimasu).

2. Discurso.

-Marcadores conversacionais: dirixirse a alguén, empezar a falar (Moshi moshi; Anou...; Sumimasen..., Chotto sumimasen...); colaborar na comunicación, (Wakarimashita; Ee / Hai; Sou desuka... Sou desu ne / Sou desu yo); reaccionar e interaccionar, tomar a palabra, pedir axuda (...onegai shimasu).

-Marcadores para contextualizar o espazo e o tempo (7 ji goro ikimasu; Kono mae wa doumo arigatou gozaimashita).

-Marcadores para ordenar o discurso.

② Conectores máis frecuentes: soshite, desukara, sorede, sorekara; uso de mo... mo.

-Entoación e puntuación discursiva.

3. Léxico e semántica.

-Expoñentes frecuentes para as funcións traballadas (Dou yatte..., Zannen desu ga..., Saa wakarimasen,...).

② Expresións tópicas. Fórmulas fixas. (Douzo; Yoku irasshiaimashita; Irasshiaimase; Doomo sumimasen; Itadakimasu; Gochisousama; Okaerinasai; Ta-daima). Expresións novas e fórmulas fixas.

-Vocabulario usual das situacións e temas traballados. (ver II, 1).

-Sinónimos e antónimos usuais.

4. Fonoloxía e ortografía.

-Recoñecemento e produción dos silabarios hiragana e katakana: a súa pronuncia.

-Sílabas longas, breves e dobres.

-O acento tónico en xaponés.

② Recoñecemento e produción de 178 ideogramas novos, con lecturas on e kun, e en combinacións diferentes.

② Forma de empregar o genkou yooshi, papel dividido en cadrados para escribir en xaponés.

-Ortografía do vocabulario usual empregado, incidindo nas palabras frecuentes que ofrecen máis dificultade.

ANEXO II (Nivel intermedio)

Introdución.

O currículo do nivel intermedio das ensinanzas de idiomas de réxime especial, obxecto deste decreto, ten a finalidade de darlles resposta ás necesidades dunha comunicación eficaz na sociedade actual, plurilingüe e pluricultural.

O proceso de ensino e aprendizaxe de idiomas parte dun modelo de lingua entendida como vehículo de comunicación, tal e como se define no Marco europeo común de referencia para as linguas: aprendizaxe, ensino, avaliación (MECR) e na Lei orgánica de educación (LOE), do 3 de maio de 2006 (BOE do 4 de maio). O nivel básico das ensinanzas de idiomas ten como referencia o nivel de competencia A2 do MECR: os obxectivos xerais e específicos para cada unha das destrezas, a selección de contidos e os criterios xerais de avaliación son coherentes co establecido para este nivel e co enfoque orientado á acción polo que se pronuncia o MECR.

Este modelo do ensino-aprendizaxe baséase na concepción da competencia comunicativa entendida como a capacidade de uso do idioma, que abrangue tanto as competencias lingüísticas, sociolingüísticas e pragmáticas como a competencia intercultural e a competencia estratéxica.

O aprendiz de linguas ponas en uso activando as citadas competencias para levar a cabo actividades comunicativas sobre diferentes temas, en ámbitos e contextos específicos, botando man das estratexias adecuadas para este fin. O usuario ou usuaria da lingua procesa e produce textos orais e escritos, que constitúen as unidades básicas de comunicación atra-

vés de actividades de expresión, comprensión, interacción ou dunha combinación delas. Para iso as alumnas e os alumnos terán que adquirir, através de experiencias de aprendizaxe, unha serie de habilidades básicas incardinadas en actividades concibidas para facilitar esta adquisición. O docente é o deseñador, presentador, impulsor e avaliador das actividades comunicativas. A súa función será a de orientar, estimular, prestar a súa experiencia e aconsellar, pero serán as alumnas e os alumnos os que deberán asumir a responsabilidade da súa aprendizaxe, colaborando cos demais membros do grupo e co docente para atinxir os obxectivos propostos e desenvolver a súa capacidade de aprendizaxe autónoma.

En definitiva, a actividade do aprendiz é o factor máis importante para que a aprendizaxe se produza, polo que, en último termo, o éxito ou o fracaso das aprendizaxes recaen sobre a persoa que aprende. Non obstante, a aprendizaxe dáse con maior facilidade cando o proceso de ensinanza do profesorado crea as condicións adecuadas para que esta se produza. Por iso, o ensinante debe propor tarefas e experiencias de aprendizaxe significativas que estimulen o interese na utilización da lingua dentro e fóra da aula e a sensibilidade cara ás culturas asociadas ao idioma. O deseño axeitado das tarefas será esencial, pois tamén deben contribuír a fomentar a confianza en si propios, a motivación para aprender e a capacidade para planificaren, autoavaliaren e aprenderen de xeito autónomo e independente. Estas tarefas serán deseñadas a partir dos criterios de avaliación, que indican o grao de dominio lingüístico que os estudantes deben acadar, e serán esencialmente comunicativas, para lles ofrecer a oportunidade de utilizar o idioma tal e como o farían en situacións reais de comunicación; de aí a importancia de que os materiais empregados nas devanditas tarefas sexan preferentemente auténticos, de xeito que o alumnado perciba a lingua no seu contexto real, como instrumento de comunicación.

Para levar a cabo eficazmente as tarefas correspondentes, as alumnas e alumnos deben ser orientados no uso de estratexias de planificación, execución, control e reparación, así como nunha serie de procedementos discursivos xerais e específicos para cada destreza, e deberánlles proporcionar coñecementos que lles permitan comprender e producir textos axeitados ás necesidades das situacións de comunicación en que participen ou poidan participar.

En canto á avaliación, esta debe ser entendida como un instrumento para verificar e valorar o grao de competencia comunicativa do alumnado, como unha ferramenta que ofrece información e permite reflexionar sobre todo o proceso de ensinanza-aprendizaxe. Así, este proceso é susceptible de ser permanentemente revisado, concretado e reinterpretado

1. Definición do nivel.

O nivel intermedio presentará as características do nivel de competencia B1, segundo se define este no Marco europeo común de referencia para as linguas.

O nivel intermedio ten a finalidade de capacitar, fóra das etapas ordinarias do sistema educativo, para a utilización do idioma oralmente e por escrito de maneira eficaz, apropiada e flexible, en situacións comunicativas diversas, relativas a temas coñecidos ou de interese persoal, que requiran comprender e producir textos en lingua estándar, nun rexistro neutro, formal ou informal, que conteñan variedade de expresións, estruturas e locucións idiomáticas frecuentes e termos habituais e cultos de uso común non especializados. Este nivel de uso do idioma permitirá igualmente actuar mediando entre falantes de distintas linguas que non poidan comprenderse de forma directa, e garantir a relación fluída entre falantes e culturas.

2. Os elementos do currículo.

O currículo do nivel intermedio está organizado atribuíndolle obxectivos xerais e obxectivos específicos a cada destreza. Eles serán os referentes de todo o proceso de ensino-aprendizaxe. O seu grao de adquisición está definido e acoutado nos criterios de avaliación. Pola súa parte, os contidos responden a aquilo que se debe ensinar e aprender para lograr os obxectivos comunicativos propostos para este nivel. Carecen de entidade propia, pois unicamente deben ser considerados na medida en que son os instrumentos necesarios para acadar o grao de dominio lingüístico establecido nos criterios de avaliación e, xa que logo, os obxectivos deste nivel intermedio.

Para lograr as aprendizaxes establecidas para este nivel, realízanse actividades da lingua que impliquen procesos para producir e recibir textos relacionados con temas incardinados en ámbitos específicos, poñendo en xogo as estratexias máis axeitadas para levar a cabo as tarefas que se deban realizar. Así pois, os departamentos didácticos deberán considerar os obxectivos e os criterios de avaliación como o punto de partida e o centro das súas programacións: as tarefas, os contidos, as actividades e instrumentos de avaliación, os materiais e o enfoque metodolóxico polo que se opte deberán estar en todo caso supeditados a eles.

2.1 Obxectivos xerais.

2.1.1. Comprensión oral.

Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais e os detalles máis relevantes de textos orais claramente estruturados e en lingua estándar, articulados a velocidade lenta ou media e transmitidos de viva voz ou por medios técnicos, sempre que as condicións acústicas sexan boas e se poida volver escoitar o que se dixo.

2.1.2. Expresión e interacción oral.

Producir textos orais ben organizados e adecuados ao interlocutor e ao propósito comunicativo e desenvolverse cunha corrección, fluidez e espontaneidade que permitan manter a interacción, aínda que ás veces resulten evidentes o acento estranxeiro, as pausas para planificar o discurso ou corrixir erros e sexa

necesaria certa cooperación por parte dos interlocutores.

2.1.3. Comprensión de lectura.

Comprender o sentido xeral, a información esencial, os puntos principais e os detalles máis relevantes de textos escritos claros e ben organizados, en lingua estándar e sobre temas xerais, actuais ou relacionados coa propia especialidade.

2.1.4. Expresión e interacción escrita.

Escribir textos sinxelos e cohesionados, sobre temas cotiáns ou polos que se ten un interese persoal, nos que se pide ou transmite información, se narran historias, se describen experiencias, acontecementos reais ou imaxinados, sentimentos, reaccións, desexos e aspiracións, se xustifican brevemente opinións e se explican plans.

2.2 Obxectivos específicos.

2.2.1. Intermedio 1.

2.2.1.1. Comprensión oral.

Comprender as principais ideas de interaccións prolongadas articuladas con claridade, ben estruturadas e en lingua estándar, nas que se traten temas cotiáns relacionados cos ámbitos persoal e profesional.

Comprender en liñas xerais conferencias e presentacións ben organizadas e expostas con claridade, sobre temas coñecidos e emitidas cunha pronuncia estándar e clara.

Captar as ideas principais e detalles específicos de textos audiovisuais e doutro material gravado sinxelo que traten temas coñecidos ou de interese persoal, articulados con relativa lentitude e claridade.

Comprender información técnica sinxela o suficiente para poder seguir as instrucións de funcionamento de aparellos de uso frecuente.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión, recorrendo a claves lingüísticas e non lingüísticas.

2.2.1.2. Expresión e interacción oral.

Establecer, manter e cerrar adecuadamente contactos sociais e interaccións sinxelas, á cara, sobre temas habituais, de interese persoal e profesional, con eficacia no logro do propósito de comunicación.

Interaccionar con corrección sociolingüística, certa naturalidade e relativa fluidez, en lingua estándar, expresando de forma básica reaccións, actitudes e sentimentos, e dando instrucións ou solucións sobre temas cotiáns dos ámbitos persoal e profesional.

Participar espontaneamente en conversas informais sinxelas e habituais, para realizar xestións e transaccións relativas a necesidades inmediatas en situacións de comunicación comúns, con obxectivos concretos.

Intercambiar e contrastar opinións e explicar proxectos sinxelos ou plans, utilizando expresións fixas e estruturas idiomáticas moi frecuentes e un repertorio léxico básico propio do tema da interacción.

Realizar breves exposicións preparadas, con certa fluidez, mantendo o tema con coherencia e cohesión.

Solicitar a cooperación do interlocutor para verificar o logro do propósito comunicativo.

2.2.1.3. Comprensión de lectura.

Identificar e comprender información relevante en material escrito de uso cotián en lingua estándar e ben estruturado, que non presente excesiva complexidade se non está relacionado co seu campo de especialización.

Comprender textos sinxelos sobre acontecementos, sentimentos, argumentos e opinións que traten temas relacionados co seu campo de interese.

Identificar as partes relevantes dun texto ou de varios en busca de información para realizar unha tarefa específica.

Comprender instrucións técnicas sinxelas escritas con claridade e presentadas coa axuda de soporte visual.

Comprender a información xeral e específica de textos auténticos, de extensión variada, sobre temas diversos, coñecidos e sen complexidade, que vehiculen aspectos socioculturais dos países nos que se fala a lingua obxecto de estudo.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión mediante claves lingüísticas e non lingüísticas.

2.2.1.4. Expresión e interacción escrita.

Redactar textos sinxelos, coherentes e cohesionados, coidando os aspectos formais e a corrección ortográfica e de puntuación para que sexan comprensibles para o lector.

Escribir textos breves solicitando información e responder transmitindo información sinxela de carácter inmediato ou sobre temas habituais do ámbito profesional.

Escribir textos sinxelos –correspondencia, narracións e descripcións–, que conteñan experiencias, sentimentos e acontecementos expresados con detalle.

Escribir informes e resumos breves en formato convencional para describir cuestións coñecidas do ámbito profesional, dando razóns e expoñendo de forma básica opinións, plans e accións.

2.2.2. Intermedio 2.

2.2.2.1. Comprensión oral.

Comprender información concreta en conversas informais relativas a temas cotiáns ou relacionadas co traballo, realizadas cun discurso articulado con claridade, en lingua estándar e a unha velocidade media.

Seguir as ideas principais dun debate longo que trate de temas coñecidos e previsibles, articulado con claridade e nun nivel de lingua estándar que poida conter expresións fixas, locucións e estruturas idiomáticas moi frecuentes.

Comprender suficientemente o contido de conversas formais e reunións de traballo, que versen sobre a súa especialidade e se desenvolvan a unha velocidade normal, estruturadas con claridade e sen moitos usos idiomáticos.

Comprender a maior parte das películas e representacións teatrais, programas de TV, textos audiovisuais ou material gravado, nos que se fale articulando con claridade, cun nivel de lingua estándar e unha trama sinxela e predicible, e nos que existan, se é o caso, apoios visuais de carácter redundante.

Comprender información técnica sinxela e seguir indicacións detalladas expostas ordenadamente e a velocidade media.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión mediante o uso de claves lingüísticas e non lingüísticas.

2.2.2.2. Expresión e interacción oral.

Establecer con certa fluidez contactos sociais sobre temas de interese persoal ou relacionados coa súa especialidade, utilizando e recoñecendo fórmulas habituais de cortesía, de inicio, mantemento e peche da interacción e expresións fixas e frecuentes, cunha ampla diversidade de funcións lingüísticas.

Desenvolverse en transaccións da vida cotiá, enfrontándose con relativa naturalidade e fluidez a situacións variadas, e dar nelas argumentos ou explicacións de forma básica, eficaz e comprensible.

Expresar puntos de vista con claridade en discusións formais e reunións de traballo, ofrecendo breves razoamentos e expresando opinións de forma básica, eficaz e comprensible.

Realizar con razoable fluidez narracións e descrições sinxelas seguindo unha secuencia lineal de elementos, expoñendo experiencias, feitos, esperanzas, aspiracións e crenzas.

Facer unha presentación breve e preparada sobre un tema do seu interese, coa suficiente claridade como para poder seguilo sen dificultade –aínda que fagan falla aclaracións ou repeticións–, explicando as ideas principais cunha precisión razoable e respondendo adecuadamente a preguntas.

Seguir unha entrevista sinxela estruturada, cun guiño establecido con anterioridade, e confirmar nela información, realizar preguntas complementarias ou responder a elas, se son predicibles, tomar a iniciativa de cambio temático ou formularlle comentarios ao interlocutor.

Empregar estratexias de cooperación para contribuír a manter a interacción e asegurar a comprensión.

2.2.2.3. Comprensión de lectura.

Seguir a liña argumental xeral dun texto narrativo ou literario contemporáneo de estrutura sinxela e amplo repertorio léxico, sen usos idiomáticos rexionais ou sociais, aínda que non se entenda na súa totalidade.

Localizar a información necesaria nun texto extenso ou en varios co fin de realizar unha tarefa específica.

Distinguir, en textos informativos, narrativos, argumentativos e descritivos redactados en lingua estándar, as ideas e conclusións principais e recoñecer información específica se o asunto é coñecido.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión, mediante claves lingüísticas e non lingüísticas

2.2.2.4. Expresión e interacción escrita.

Redactar textos sinxelos, coherentes e cohesionados, coidando os aspectos formais e a corrección ortográfica e de puntuación para que sexan comprensibles para o lector.

Transmitir e solicitar información e ideas sobre temas tanto abstractos como concretos, explicándose ou preguntando con razoable precisión.

Resumir información de diversas fontes e realizar paráfrases sinxelas de pasaxes breves escritas, empregando as palabras e a ordenación do texto orixinal.

Escribir descrições, narracións, presentacións e cartas persoais sobre experiencias, sentimentos e reaccións, acontecementos e contidos diversos, en textos sinxelos, en lingua estándar, organizados con orde e claridade, cohesionados e con amplitude de vocabulario suficiente para expresarse con eficacia nos temas pertinentes.

Conseguir comunicar as ideas principais que se queren transmitir empregando calquera recurso dispoñible e logrando a comunicación cos medios de que se dispón para expresarse.

3. Contidos xerais básicos.

3.1. Competencias xerais.

Coa finalidade de realizar as tarefas e as actividades que se requiren para abordar as situacións comunicativas en que participan, os alumnos utilizan varias competencias desenvolvidas no curso da súa experiencia previa. Por outra parte, a participación en acontecementos comunicativos, incluída a aprendizaxe de linguas, dá como resultado un maior desenvolvemento destas competencias. Todas as competencias humanas contribúen dunha forma ou doutra á capacidade comunicativa do alumno e poden considerarse aspectos da competencia comunicativa. No entanto, pode resultar útil distinguir entre as competencias lingüísticas propiamente ditas e as competencias xerais, menos relacionadas coa lingua; é destas últimas das que nos imos ocupar neste punto.

Estas competencias serán desenvolvidas ao longo de todo o nivel intermedio.

3.1.1. Contidos nocionais.

A seguinte listaxe inclúe os conceptos básicos dos que se desglosarán as subcategorías correspondentes cos seus expoñentes lingüísticos en cada idioma para os cursos intermedio 1 e intermedio 2.

Entidades: expresión das entidades e referencia a elas (persoas, obxectos ou accións).

Propiedades:

Existencia: ser / non ser, acontecer / non acontecer, presenza / ausencia, dispoñibilidade / non dispoñibilidade.

Cantidade: números, cantidades e medidas. Gradação da cantidade.

Calidade: propiedades físicas (forma, temperatura, cor, material, peso, tamaño, sabor, olor, idade...) e propiedades psíquicas (pensamentos, sentimentos, vontade...).

Valoración: prezo, valor, calidade...

Relacións:

Espaciais: localización absoluta e relativa no espazo (posición, movemento e dirección).

Temporais: situación absoluta e relativa no tempo (momento puntual, espazo de tempo e relacións temporais: anterioridade, simultaneidade, posterioridade).

Lóxicas (entre estados, procesos e actividades): conxunción, disxunción, oposición; comparación; condición, causa, finalidade, resultado; relacións temporais (anterioridade, simultaneidade, posterioridade).

Estados, procesos e actividades (aspecto, modalidade, participantes e as súas relacións: axente, obxecto, etc.).

3.1.2. Competencia sociocultural.

O alumnado deberá adquirir un coñecemento da sociedade e da cultura propias dos países e territorios en que se fala o idioma estudado, xa que esta circunstancia mellora a competencia comunicativa e, alén diso, a ausencia dunha competencia sociocultural pode distorsionar a comunicación.

O desenvolvemento destes contidos enmarcarase nunha perspectiva intercultural. Terán que ser adaptados ás circunstancias socioculturais específicas de cada lingua, e o léxico e as estruturas utilizados para os desenvolver adecuaranse aos obxectivos do nivel intermedio.

Estes contidos deberán considerarse ao elaborar os materiais didácticos, mais non terán que aparecer necesariamente nun punto específico da programación, xa que a maioría deles pode presentarse forman-

do parte das diferentes áreas temáticas, coas que están estreitamente relacionados.

Teranse en conta as seguintes áreas:

A vida cotiá: alimentación (pratos e produtos típicos, costumes alimentarios, tabús, convencións sociais e comportamento na mesa, horarios e servizos dos distintos establecementos, etc.); actividades de lecer: deporte e espectáculos, actividades en días festivos e non laborables (excursións, visitas aos lugares de interese cultural, monumentos, museos, etc.).

Os servizos públicos: uso do transporte público (horarios, planos de transportes urbanos, estacións de trens, aeroportos, convencións e normas de uso de autobuses, taxis...).

As condicións de vida: condicións da vivenda (tipos, prezos, alugueiro, convencións relacionadas coa súa procura, etc.); niveis de vida (con variacións rexionais, sociais e culturais); comunicación (por vía telefónica, postal, informática, etc.); saúde (sistema de asistencia médica); o sistema educativo.

O contorno xeográfico: paisaxes, condicións climáticas, medio rural e medio urbano.

As relacións persoais: cos familiares (costumes familiares), cos amigos, cos veciños, con descoñecidos, no ámbito laboral, no administrativo, no educativo e nas actividades de lecer.

Valores, crenzas e actitudes: valores e crenzas fundamentais, tradicións importantes, características básicas do sentido do humor, referentes artístico-culturais significativos (historia: feitos históricos e personaxes relevantes; artes: literatura, música, teatro, pintura...; relixión: tradicións e supersticións máis comúns); tradición e cambio social.

As convencións sociais: tradicións sociais no ámbito familiar, aspectos relevantes do comportamento en contextos informais e formais (presentacións, saúdos, despedidas, puntualidade, hospitalidade, visitas, regalos, etc.), convencións relativas ao vestiario en diferentes situacións, tabús e costumes nos comportamentos e nas conversas.

O comportamento ritual: acontecementos de ámbito privado (nacementos, vodas, funerais, etc.), festas relixiosas e tradicionais, espectáculos e acontecementos públicos.

A linguaxe corporal e sons paralingüísticos: linguaxe xestual (expresións faciais, acenos, posturas, contacto visual, etc.), contacto corporal e proximidade física; calidade de voz, ton e volume.

Lingua e sociedade: extensión xeográfica, estatus e contacto con outras linguas.

3.1.3 Competencia estratéxica.

O proceso de ensinanza-aprendizaxe inclúe necesariamente o uso dos diferentes tipos de estratexias, tanto de aprendizaxe como comunicativas. Por iso é importante facerlles comprender aos alumnos a

importancia de establecelas como base para o desenvolvemento da competencia comunicativa e para que poidan dirixir a súa aprendizaxe de forma consciente.

Dependendo da tarefa, activaranse as correspondentes estratexias, tendo en conta que o maior ou menor grao de aplicación destas redundará na consecución dos obxectivos.

As estratexias que cómpre ter en conta para lle axudar ao alumno a comprender, aprender, lembrar e utilizar a nova información son:

3.1.3.1 Estratexias de aprendizaxe.

3.1.3.1.1. Estratexias metacognitivas.

Tomar consciencia do proceso de aprendizaxe.

Coñecer os propios estilos de aprendizaxe.

Saber planificar a aprendizaxe, responsabilizarse do proceso de aprendizaxe, adoptar unha postura activa.

Saber utilizar recursos de autoaprendizaxe fóra da aula, autoavaliarse, tratar de ser autónomo no proceso de aprendizaxe.

Incentivar a confianza na propia capacidade e fomentar posturas positivas, evitando o medo ao erro, superando o sentido do ridículo e desenvolvendo o espírito crítico.

Desenvolver o interese e a cooperación.

Argallar técnicas para memorizar.

Crear relacións mentais dentro dos textos, frases, grupos semánticos, rimas, etc.

Relacionar o que se viu co que se escoitou.

Empregar certas técnicas como repasos frecuentes, listaxes, clasificación, etc.

3.1.3.1.2. Estratexias cognitivas.

Relacionar a información nova coa anteriormente adquirida.

Observar os feitos e formular hipóteses.

Desenvolver razoamentos dedutivos.

Reflexionar sobre a relación entre a comunicación e a lingua (o feito comunicativo e os elementos da situación de comunicación).

Acadar a comprensión indutiva e global mediante a dedución dos sistemas e regras de uso da lingua obxecto de estudo, a partir de textos contextualizados ou por analoxías coa propia lingua.

Xeneralizar as regras observadas.

Comparar as características da lingua obxecto de estudo coas da lingua materna.

Tomar notas persoais, facer resumos e organizar unha gramática propia.

Utilizar técnicas de pronuncia e entoación: imitar de forma intencionada os falantes nativos ou memori-

zar textos representativos (cancións, poemas, refráns, frases difíciles, etc.) e repetilos con frecuencia.

3.1.3.2. Estratexias de comunicación.

3.1.3.2.1 Planificación.

Activar ou procurar coñecementos previos sobre a lingua, a situación, os contidos e as persoas. Tomar notas sobre os intereses e os coñecementos previos dos destinatarios. Elaborar unha relación de vocabulario e estruturas. Reunir os propios coñecementos e pensamentos. Informarse de se hai axudas visuais: diagramas, imaxes, modelos.

Tomar consciencia do propio interese e do interese do interlocutor: tomar consciencia de que e canto se quere comprender (só o contido principal, informacións específicas ou informacións polo miúdo); do que se quere dicir ou escribir, e de con canto detalle; do que o interlocutor xa pode saber ou do que podería non saber; do que lle podería interesar ou non interesar ao interlocutor; do que podería ser coñecido por todos.

Dispor informacións e recursos de apoio, e dotar os contidos dunha estrutura previa. Ordenar os contidos. Preparar listas de vocabulario propias relacionadas cun tema específico (especialidade) ou dicionarios especializados. Revisar e completar notas. Marcar palabras clave e estruturas gramaticais relacionadas cun tema nunha mostra textual.

Adaptar a tarefa ás competencias lingüísticas e persoais e mais á situación. Decidir utilizar outro xénero textual (por exemplo, escribir unha postal en vez dunha carta). Decidir que xénero textual é o axeitado. Decidir utilizar outro medio de comunicación (por exemplo, escribir un correo electrónico en lugar de deixar unha mensaxe no contestador). Limitar un tema a dúas ou tres ideas centrais. Planificar como se poden expresar os contidos principais cos medios lingüísticos dispoñibles. Aumentar a dificultade dunha tarefa cando existen suficientes informacións e recursos.

Activar esquemas textuais / elaborar un borrador de estrutura textual. Introducir palabras clave nun cadro (introdución, desenvolvemento, final). Preparar un texto de referencia (por exemplo, un currículo sacado de internet). Tomar consciencia da distancia entre a lingua oral e a escrita. Lembrar posibles tipos de textos. Seleccionar fórmulas lingüísticas (por exemplo, a cabeceira nunha carta).

Repetición e práctica. Practicar e experimentar con novas expresións e combinacións de expresións e solicitar información sobre a súa idoneidade. Marcar fragmentos de textos difíciles. Practicar os posibles comezos dunha conversa e as posibles transicións entre textos.

Recoñecer as posibles dificultades de comprensión. Pensar en que factores de distorsión se poderían dar. Informarse sobre a velocidade que cabería esperar dun narrador e sobre a densidade informativa que

cabería esperar dun texto. Pensar na propia lingua qué vocabulario podería ser importante.

3.1.3.2.2. Execución, control, reparación.

Construír a partir do coñecemento existente. Utilizar regras lingüísticas, expresións e xiros coñecidos. Procurar palabras e xiros coñecidos. Desenvolver un tema cando este é coñecido polo interlocutor. Comparar cos propios coñecementos e coas propias experiencias.

Utilizar os recursos de apoio dispoñibles. Consultar a ortografía correcta nun dicionario. Consultar regras de gramática. Utilizar modelos (por exemplo, unha carta ou unha acta). Utilizar programas de ordenador. Recorrer ás notas propias. Utilizar formas e/ou estruturas en textos semellantes.

Estruturar contidos / textos. Organizar cronoloxicamente elementos. Ilustrar enunciados complexos con exemplos. Marcar parágrafos. Parafrasear ou resumir puntos importantes de determinados parágrafos ou fragmentos de textos. Ter en conta signos de puntuación e outros signos de división e cohesión textual. Utilizar signos de puntuación e outros signos de división e cohesión textual. Marcar pasaxes importantes. Dividir textos en diferentes partes. Ter en conta palabras clave para un tema. Concentrarse en determinadas fórmulas utilizadas nas situacións concretas. Ter en conta as pausas e deducir delas unidades informativas. Concentrarse en unidades de sentido. Reproducir unidades de sentido.

Estruturar conversas. Dirixirse a alguén: tomar a palabra mediante avisos oportunos.

Manterse no uso da palabra mediante o recheo de pausas ou a utilización de recursos explícitos. Evitar redundancias. Formular enunciados como preguntas e viceversa. Acabar a conversa.

Cooperación. Aterse ás convencións en materia de cortesía. Ceder a palabra. Relacionar o expresado por un co expresado por outro. Remitirse ao expresado por outros. Focalizar o tema. Manter o contacto visual. Sinalar que se comprendeu. Introducir outra persoa na conversa.

Compensación e evitación. Parafrasear palabras descoñecidas con palabras coñecidas máis sinxelas. Utilizar un concepto xenérico ou unha palabra semanticamente emparentada. Inventar palabras ou botar man de palabras baleiras, como por exemplo «cousa». Explicar un concepto: por exemplo, o que se pode facer con el ou como é. Sinalar. Utilizar a linguaxe corporal. Evitar palabras difíciles. Apoiarse nas palabras coñecidas para deducir as descoñecidas. Utilizar estruturas sinxelas (por exemplo: unha oración simple en vez dunha oración composta). Citar en lugar de expoñer. Dirixir a conversa a un tema coñecido.

Identificar / deducir indicacións. Comprobar indicacións no contexto. Prestar atención aos puntos centrais. Deducir do contexto palabras descoñecidas. Deducir palabras descoñecidas coa axuda dos coñe-

cementos doutras linguas. Deducir palabras descoñecidas coa axuda das súas regras de composición. Prestar atención aos elementos non verbais en películas e vídeos para comprender.

Sacar conclusións e facer predicións. Facer hipóteses utilizando imaxes, gráficos e fotografías. Establecer hipóteses sobre o contido utilizando informacións paratextuais e paralingüísticas. Deducir e anticipar posicións, intencións e estados de ánimo en relación co que segue no texto, utilizando o contexto e signos gramaticais e léxicos. Sacar conclusións sobre a actitude do falante e sobre o contido baseándose na entoación e a velocidade. Deducir intencións baseándose no volume da voz do falante. Anticipar o que segue (palabra, frase, resposta...). Adiviñar o que non se comprende e o que non se coñece utilizando os propios coñecementos e experiencias.

Asegurar a comprensión. Repetir o comprendido. Preguntar se se di do xeito que un pensa. Prestar atención ás reaccións mímicas e xestuais do interlocutor. Ter en conta as reaccións lingüísticas do interlocutor. Informarse sobre se o comprenderon. Volver a outras partes do texto (por exemplo, ler unha vez máis o parágrafo anterior).

Pedir aclaración/aclarar: pedirllas a outros que expliquen algo con maior precisión. Solicitar repetición. Pedir que expliquen unha palabra clave. Dicar que non se entendeu algo. Verbalizar hipóteses non articuladas. Preguntar.

Solicitar axuda. Pedir confirmación sobre se unha forma utilizada é correcta. Pedirlle unha explicación a alguén. Pedirlle a alguén unha tradución.

Controlar. Prestar atención ás reaccións mímicas e xestuais do interlocutor. Ter en conta as reaccións lingüísticas do interlocutor. Verificar as propias hipóteses. Observar a actitude do interlocutor. Volver ler ou escoitar un texto tendo en conta determinados aspectos. Escoitarse a si mesmo.

Experimentar. Utilizar unha palabra ou estrutura nova. Utilizar outra canle, por exemplo escribir un correo electrónico en lugar de facer unha chamada telefónica.

Reparar: comezar de novo a frase. Formular outra vez a frase con locucións como “en realidade quería dicir...”. Repetir unha palabra correctamente. Pedir desculpas. Pedir que repitan. Aclarar malentendidos. Revisar hipóteses. Volver ler ou escoitar un texto.

3.2 Competencias comunicativas.

3.2.1 Competencias lingüísticas.

Considéranse incluídos no nivel intermedio 2 todos os contidos consignados para o nivel intermedio 1 segundo a súa pertinencia para acadar os obxectivos dese nivel.

3.2.1.1 Contidos léxico-semánticos.

Sínálanse os aspectos que o alumno debe ser capaz de comprender ou producir dos temas xerais que se

indican. O léxico e as estruturas lingüísticas utilizados para desenvolver estes aspectos adecuaranse aos obxectivos dos cursos intermedio 1 e intermedio 2.

Os contidos léxico-semánticos deberán adaptarse ás realidades socioculturais dos países das linguas obxecto de estudo.

Estes contidos, presentados nunha listaxe única, serán desenvolvidos ao longo de todo o nivel intermedio.

Identificación persoal:

Información sobre o traballo

Linguas estranxeiras

Relixión

Vivenda, fogar e contorno:

Tipos de vivenda

Descrición da vivenda

Localización da casa (periferia, barrio, medio rural, etc.)

Traballo e profesión:

Actividade profesional

Organización do traballo (lugar, cargo, horario, etc.)

Condicións de traballo

Tempo libre e actualidade:

Descrición das actividades de lecer e culturais (localidades e instrumentos usados para actividades deportivas, xéneros cinematográficos, etc.)

Acontecementos do momento

Viaxes e transportes:

Entrada e saída dun país

Comunicación con empregados de locais para o aloxamento

Planificación das vacacións

Viaxes ligadas ao turismo (axencia de viaxes, monumentos, etc.)

Relacións humanas e sociais:

Tipos e formas de relación social (levarse ben, mal, conflitos, etc.)

Formas de tratamento

Asociacións

Saúde e coidados físicos:

Posición do corpo e movementos, sensacións e percepcións físicas

Especialidades médicas

Servizos de saúde

Accidentes e lesións

Síntomas de enfermidades

Adiccións e drogas

Educación:

Actividades escolares

Nomes de materias

Títulos e diplomas

Servizos de educación (matrícula, inscrición, bolsa, etc.)

Exames

Compras e actividades comerciais:

Relacións co persoal comercial

Compra de alimentos

Alimentación:

Convites e brindes

Comer fóra

Características de comidas e de bebidas

Relacións co persoal de hostalaría

Preparación de comidas e de bebidas

Produtos alimentarios

Bens e servizos:

Policía

Automóbil (reparación, asistencia na estrada, etc.)

Gasolineira e aluguer de coches

Clima, condicións atmosféricas e ambiente:

Cualificativos para o ambiente

Partes da cidade

Flora e fauna

Problemas ambientais

Ciencia e tecnoloxía:

Instrucións de aparellos de uso cotián

Tecnoloxías da información e da comunicación

3.2.1.2 Contidos gramaticais (ver anexo B).

3.2.1.3 Contidos ortográficos (ver anexo B).

3.2.1.4. Contidos fonéticos (ver anexo B).

Os recursos lingüísticos que se recollen por idiomas no anexo B son os que se consideran suficientes para acadar os obxectivos previstos para cada un dos cursos do nivel intermedio, e non se deben entender nin programar illadamente senón en función deses obxectivos. Sen excluír as conceptualizacións propias do proceso de aprendizaxe, non se trata de levar os alumnos a unha reflexión metalingüística ou a unha aprendizaxe formal, senón a un uso contextualizado e integrado deses recursos. A nomenclatura gramatical que

se utilice na clase será a imprescindible e o máis clarificadora posible.

A organización por cursos dos contidos gramaticais, ortográficos e fonéticos ten por obxectivo servirles de orientación aos departamentos didácticos na elaboración das programacións. Cómpre lembrar que estes contidos non serán avaliados separadamente e que o criterio na súa introdución e no seu grao de utilización será en calquera caso a súa pertinencia para acadar os obxectivos xerais e específicos de cada destreza.

3.2.2 Competencia sociolingüística.

Un enfoque centrado no uso do idioma supón necesariamente a súa dimensión social. Para que a comunicación sexa eficaz, o usuario da lingua non só ten que coñecer os recursos dispoñibles, senón tamén saber utilizalos axeitadamente en cada contexto. Neste sentido, enténdese que a competencia sociolingüística consiste na capacidade do usuario de interpretar e comportarse de forma axeitada en diferentes situacións.

As alumnas e os alumnos deben adquirir as competencias sociolingüísticas que lles permitan comunicarse con efectividade ao nivel especificado. Entre estas encóntranse o coñecemento, o discernimento e o uso de marcadores lingüísticos de relacións sociais, fórmulas de tratamento, saúdos, normas de cortesía, diferenzas de rexistro (formal e informal) e expresións idiomáticas moi frecuentes.

Por outra parte, cada lingua é reflexo da súa realidade social. Polo tanto, os contidos que se enumeran a seguir teñen que ser adaptados á realidade específica de cada lingua. Desenvolveranse ao longo dos cursos intermedio 1 e intermedio 2 de acordo cos obxectivos propios de cada un deles.

Convencións sociais: establecemento de contacto (saúdo, expresión do interese por alguén), presentacións, dirixirse a alguén, solicitar e conceder permiso, comunicación telefónica e telemática.

Finalización do contacto: despedida, envío de saúdos, finalización de conversa telefónica, formas de saúdo en despedida en cartas.

Mantemento do contacto: desculpa, agradecementos, cumprimentos, felicitación, condolencia, desexo, brindes.

Expresión axeitada de sentimentos: alegría, entusiasmo, sorpresa, gabanza, etc.; utilización axeitada das exclamacións.

3.2.3 Competencias pragmáticas.

As competencias pragmáticas refírense ao coñecemento que posúe o alumnado dos principios segundo os cales as mensaxes se organizan, se estruturan e se ordenan para realizar funcións comunicativas.

3.2.3.1 Contidos funcionais.

Os contidos funcionais preséntanse nunha listaxe única que retoma as funcións previstas para o nivel

básico, utilizándoas agora nun abano máis amplo de situacións e recursos e engadindo outras novas propias dun maior contacto coa lingua e cultura obxecto de estudo.

Os contidos funcionais responden aos obxectivos e fórmulanse en termos de expresión, pero considérase que inclúen tamén a comprensión e a interacción respectivas.

Desenvolveranse ao longo dos cursos intermedio 1 e intermedio 2 de acordo cos obxectivos propios de cada un deles.

Usos sociais da lingua:

En situacións formais e informais, dirixirse a alguén, saudar e despedirse, usar as formas de tratamento adecuadas, desculparse, agradecer, presentarse e presentar outras persoas, felicitar, eloxiar, invitar.

Reaccionar ante unha información con expresións que amosen o sentimento adecuado á situación.

Control da comunicación:

Manifestar comprensión e incompreensión.

Pedirle ao interlocutor confirmación da comprensión.

Solicitar a axuda ao interlocutor para facilitar a comprensión: por exemplo, falar devagar, deletrear, repetir, preguntar o significado dunha palabra ou expresión.

Reformular, parafrasear, repetir, corrixir, explicar, sinalar, etc.

Encher con pausas ou expresións de dúbida mentres se busca o elemento que falta.

Información xeral:

Pedir e dar información sobre datos persoais.

Pedir e dar información sobre lugares, horarios, datas, prezos, cantidades e actividades.

Responder a preguntas ofrecendo información, confirmando, refutando, dubidando, expresando descoñecemento, etc.

Identificar e solicitar información mediante preguntas.

Resumir, repetir e transmitir información.

Intercambiar información sobre asuntos cotiáns: actividades, normas, costumes, sucesos.

Indicar posesión.

Relacionar datos (causa, consecuencia, finalidade, condicións, etc.).

Indicar onde e cando ocorre algo.

Referirse a accións cotiás no presente, no pasado e no futuro.

Coñecemento, opinións e valoracións:

Expresar intereses, preferencias e gustos (e contrarios).

Afirmar e negar algo.

Mostrar acordo total ou parcial, satisfacción confor-
midade (e contrarios).

Preguntar e expresar coñecemento e descoñece-
mento, seguridade e inseguridade.

Expresar reticencias, obxeccións.

Expresar aprobación e satisfacción ou os seus con-
trarios.

Expresar e contrastar opinións.

Desexos, estados de saúde, sensacións e sentimen-
tos:

Vontade, intencións.

Desexos para si e para outros.

Estados de saúde, síntomas e sensacións físicas.

Estados de ánimo, emocións e sentimentos: sorpre-
sa, ledicia, mágoa, enfado, esperanza, etc.

Sentimientos cara a outras persoas: agradecemento,
afecto, admiración, etc.

Desculpar(se) e aceptar desculpas.

Compartir sentimentos e reaccionar adecuadamente
ante eles: acougar, dar azos, expresar condolencia,
etc.

Expresar unha queixa ou unha reclamación.

Eloxiar, facer cumprimentos e os seus contrarios.

Peticións, instrucións e suxestións.

Pedir e ofrecer obxectos, servizos e axuda.

Acceder ou rexeitar agradecendo ou xustificando;
acceder con reservas ou condicións.

Expresar imposibilidade, posibilidade, obriga ou
prohibición de facer algo.

Pedir, conceder e denegar permiso (con ou sen
obxeccións).

Dar instrucións, avisos e ordes.

Aconsellar, recomendar e animar a facer algo.

Previr, advertir.

Transmitir unha petición.

Suxerir actividades, aceptar ou rexeitar e reaccionar
ante suxestións.

Planificar unha actividade.

Invitar. Concertar unha cita.

Organización do discurso:

Dirixirse a alguén.

Iniciar a intervención en situacións formais e infor-
mais.

Pedir, tomar e ceder a palabra.

Reaccionar e cooperar na interacción.

Recoñecer e adecuarse ao esquema usual da inte-
racción.

Introducir un tema en situacións formais e infor-
mais.

Introducir unha secuencia, unha anécdota ou unha
opinión.

Enumerar, opoñer, exemplificar, aclarar aspectos,
cambiar de tema, resumir.

Anunciar o peche do discurso e pechalo.

Relacionar e cohesionar o discurso.

Ao teléfono: inicio, presentación, espera, recado,
despedida. Control da comunicación.

Recoñecer e axustarse á estrutura das cartas e dos
tipos de mensaxe utilizados.

Utilizar as convencións propias dos textos ou dis-
cursos que se manexan.

3.2.3.2 Contidos discursivos.

3.2.3.2.1. Coherencia e cohesión.

Un enfoque centrado no uso do idioma supón consi-
derar o texto como a unidade mínima de comunica-
ción. Para que un texto teña validez desde o punto de
vista comunicativo, debe ser coherente con respecto
ao contexto en que se produce e debe presentar unha
cohesión interna que facilite a súa comprensión. O
alumnado deberá adquirir, daquela, as competencias
discursivas que lle permitan producir e comprender
textos atendendo á súa coherencia e cohesión.

Estes recursos entenderanse tanto para a expresión
como para a comprensión.

Intermedio 1:

Coherencia:

Ofrecer información suficiente e relevante para
cumprir o propósito comunicativo.

Utilizar a variedade de lingua estándar.

Utilizar o rexistro formal ou informal segundo o
requira a situación de comunicación.

Seleccionar con certa precisión o léxico e as estru-
turas sintácticas pertinentes para acadar o propósito
comunicativo segundo o tema que se trate.

Adaptarse ás características, á organización básica
e ao formato dos textos orais e escritos a que se
enfrenta ou que produce, recollidos na epígrafe Tipo-
loxía de textos.

Utilizar recursos lingüísticos adecuados para garan-
tir a coherencia espazo-temporal.

Cohesión:

Iniciar, desenvolver e rematar textos en diferentes
situacións de interacción escrita.

Iniciar, manter e rematar conversas en diferentes situacións de interacción oral.

Tomar, manter e ceder a quenda de palabra en diferentes situacións de interacción oral respectando as regras e as convencións.

Usar os conectores básicos discursivos para iniciar, continuar, engadir, exemplificar e concluír.

Intentar manter a cohesión temática do texto utilizando recursos tales como a correferencia (por exemplo o uso de artigos, pronomes, demostrativos, concordancias), a elipse, as repeticións, etc.

Organizar de xeito sinxelo o discurso de maneira que se distinga o tema principal dos temas secundarios.

Utilizar conectores básicos para expresar relacións lóxicas tales como causa, consecuencia, finalidade, etc.

Recoñecer ou utilizar a reformulación como recurso para intentar garantir a comprensión nunha situación de comunicación.

Utilizar os patróns de entoación adecuándoos á situación comunicativa.

Utilizar con certa precisión os recursos básicos de puntuación adecuándoos ás regras e convencións propias dos textos recollidos na epígrafe Tipoloxía de textos.

Intermedio 2:

Coherencia:

Ofrecer información suficiente e relevante para cumprir o propósito comunicativo.

Utilizar a variedade de lingua estándar.

Utilizar o rexistro formal ou informal segundo o requira a situación de comunicación.

Seleccionar o léxico e as estruturas sintácticas suficientes para acadar o propósito comunicativo segundo o tema que se trate.

Adaptarse ás características, organización básica e formato dos textos orais e escritos aos que se enfronta ou que produce, recollidos na epígrafe Tipoloxía de textos.

Utilizar recursos lingüísticos adecuados para garantir a coherencia espazo-temporal.

Cohesión:

Iniciar, desenvolver e rematar textos en diferentes situacións de interacción escrita.

Iniciar, manter e rematar conversas en diferentes situacións de interacción oral.

Tomar, manter e ceder a quenda de palabra en diferentes situacións de interacción oral respectando as regras e as convencións.

Usar unha certa variedade de conectores discursivos para iniciar, continuar, engadir, exemplificar e concluír.

Manter a cohesión temática do texto utilizando recursos tales como a correferencia, (por exemplo o uso de artigos, pronomes, demostrativos, concordancia de tempos verbais...), a elipse, as repeticións, etc.

Organizar o discurso de maneira que se distinga con claridade o tema principal dos temas secundarios.

Utilizar unha certa variedade de conectores básicos para expresar relacións lóxicas tales como causa, consecuencia, finalidade, etc.

Recoñecer e utilizar a reformulación como recurso para garantir a comprensión nunha situación de comunicación.

Utilizar os patróns de entoación adecuándoos á situación comunicativa.

Utilizar con corrección os recursos básicos de puntuación adecuándoos ás regras e convencións propias dos textos recollidos na epígrafe Tipoloxía de textos.

3.2.3.2.2 Tipoloxía de textos.

A palabra texto está empregada neste currículo no sentido amplo e coas características que lle outorga o MEQR: “O texto é calquera secuencia de discurso (falado ou escrito) relacionada cun ámbito específico e que durante a realización dunha tarefa constitúe o eixe dunha actividade de lingua, ben como apoio ou meta, ben como produto ou como proceso».

Este punto inclúe un repertorio único de textos orais e escritos. A complexidade de cada un deles deberá ser adaptada aos obxectivos propios do nivel.

Oral:

Anuncios publicitarios na radio e televisión e anuncios por megafonía.

Instrucións e indicacións detalladas

Conversas cara a cara e en grupo

Reunións de traballo

Debates

Discusións formais

Entrevistas: de traballo, académicas, médicas...

Enquisas

Textos audiovisuais: películas, programas de TV ou de radio, telexornais, documentais, material gravado

Conferencias, presentacións e declaracións públicas

Cancións

Representacións teatrais

Conversas telefónicas e mensaxes en contestadores automáticos

Escrito

Anuncios publicitarios (en paneis, na prensa, etc.) e anuncios por palabras

Correspondencia persoal e formal (cartas comerciais, reclamacións, pedidos, telefax, notas, mensaxes, invitacións, felicitacións, etc.)

Textos xornalísticos (noticias, reportaxes, crónicas, cartas ao director, artigos de opinión, entrevistas)

Informes

Resumos e esquemas

Apuntamentos

Textos literarios (contos, relatos breves, poemas, diálogos teatrais)

Bandas deseñadas e tiras cómicas

Documentos oficiais (formularios, impresos, instancias)

Documentos comerciais (contratos, facturas, albarás, cartas comerciais, extractos bancarios)

Catálogos

Manuais de instrucións

Guións

Currículo

Dicionarios e thesaurus

Prospectos

Receitas de cociña

Adiviñas

Biografías

4. Criterios de avaliación por destrezas.

4.1. Acceso de intermedio 1 a intermedio 2.

Para poder acceder ao nivel intermedio 2 as alumnas e os alumnos demostrarán, nas condicións que determine a Administración, que posúen o grao de competencia comunicativa que se describe a seguir:

Comprensión oral.

Comprender a información esencial de conversas ou discusións articuladas con claridade, pausadamente e en lingua estándar, en que se traten temas cotiáns (necesidades materiais, sensacións físicas e sentimentos, opinións e experiencias persoais) relacionados co traballo, os estudos e o tempo de lecer.

Con este criterio preténdese avaliar a capacidade de identificar as principais ideas en interaccións mantidas sobre un ámbito que resulte próximo, sempre que as conversas ou discusións presenten unha pronuncia clara, se desenvolvan en lingua estándar e se poida volver escoitar o dito.

Comprender, sen entrar en detalles, monólogos en conferencias e presentacións, sinxelos e non moi lon-

gos, sobre temas coñecidos, sempre que se desenvolvan en lingua estándar, cunha pronuncia clara e se fale amodo.

Este criterio avalía a capacidade de comprender o esencial de exposicións públicas sinxelas e breves, emitidas en lingua estándar, sobre temas cotiáns de contidos previsibles (por exemplo, saúde, educación, gastronomía, actualidade, etc.), que permiten usar os coñecementos previos para facilitar a comprensión.

Captar as ideas principais e algún detalle específico de textos audiovisuais ou doutro material gravado sinxelo que traten temas coñecidos, cando se articulen con relativa lentitude e claridade, e identificar opinións e actitudes expresadas nunha linguaxe sen connotacións rexionais ou sociais.

Mediante este criterio preténdese avaliar a comprensión do esencial de conversas ou debates entre varios interlocutores, descrições e narracións breves reproducidas por medio de dispositivos multimedia (radio, televisión, vídeo, internet, etc.), expresadas nunha linguaxe sen sentidos implícitos nin usos idiomáticos. Valorarase igualmente a capacidade de extraer información específica aínda que non se comprenda a totalidade dos textos.

Seguir as instrucións de funcionamento de aparellos de uso frecuente sempre que a información técnica sexa sinxela e ordenada e se poida escoitar máis dunha vez.

Con este criterio avalíase a capacidade de reaccionar de forma adecuada, lingüísticamente ou coas accións pertinentes, ante instrucións sinxelas para a utilización de instrumentos ou aparellos coñecidos de uso cotián (por exemplo, unha cafeteira, unha cámara de vídeo, etc.), identificando as accións e a súa secuencia, e os obxectos esenciais para realizar a tarefa.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión, extrapolando do contexto lingüístico e non lingüístico o significado de termos descoñecidos e deducindo o significado das oracións.

Con este criterio preténdese avaliar, en todas as tarefas de comprensión oral, a capacidade do alumnado para utilizar estratexias que faciliten a comprensión e permitan superar eventuais dificultades, deducindo do contexto o significado probable de termos ou enunciados descoñecidos, especialmente cando se trata de temas relacionados cos seus intereses ou coa súa especialización ou actividade profesional, e axudándose dos acenos, da entoación e de elementos non lingüísticos (imaxes, música, etc.), así como do coñecemento doutras linguas.

Expresión e interacción oral.

Iniciar, manter e finalizar, espontaneamente e con certa seguridade, conversas e discusións cara a cara, sobre temas cotiáns de interese persoal ou pertinentes para a vida diaria, comunicándose cun repertorio lin-

güístico sinxelo aínda que ás veces precise facer pausas para pensar o que se quere dicir.

Trátase de verificar mediante este criterio a capacidade de participar en interaccións sinxelas sen preparación previa, intercambiando información e opinións persoais sobre os temas que se traten, comprendendo o que se di se se articula con claridade, aínda que ás veces teña que pedir que lle repitan frases. Valorárase a capacidade de expresar sentimentos como a sorpresa, a felicidade, a tristeza, o interese e a indiferenza e responder a eles.

Manifestar puntos de vista e opinións persoais expresando con amabilidade crenzas, opinións, acordos e desacordos sobre temas do seu interese persoal e profesional, así como explicar proxectos sinxelos e solicitar as opinións e puntos de vista doutros, interaccionando con relativa fluidez e espontaneidade.

Con este criterio trátase de verificar a capacidade de comprender as ideas principais dunha discusión informal, facendo comentarios breves sobre os puntos de vista doutras persoas e sendo quen de facer comprender así mesmo tanto as súas opinións respecto de cuestións prácticas como as súas ideas sobre temas concretos ou abstractos, sempre que o discurso estea articulado con claridade en lingua estándar. Valorárase a utilización de expresións e estruturas idiomáticas moi habituais e un repertorio léxico adecuado ao tema abordado.

Desenvolverse nas transaccións e xestións máis comúns da vida cotiá intercambiando e confirmando información con certo detalle e dando instrucións ou solucións para problemas prácticos, sempre que os seus interlocutores falen con claridade e se empregue unha lingua estándar.

Trátase con este criterio de verificar se se é quen de solicitar e comunicar información concreta e sinxela, así como de pedir e seguir indicacións detalladas en situacións comúns da vida cotiá –como dirixirse a un lugar dunha cidade descoñecida, comprar un billete de transporte ou ir ao médico–. Valorárase tamén a capacidade de describir a forma de realizar algo dando instrucións polo miúdo.

Intercambiar información detallada de forma sinxela sobre persoas, obxectos, lugares e acontecementos e sobre unha variedade de asuntos que lle son familiares, dentro do seu campo de interese, cun repertorio léxico adecuado.

Trátase con este criterio de valorar a capacidade de describirse con precisión a si mesmo e describir outras persoas con trazos físicos e psicolóxicos; de describir un obxecto detallando a forma, o tamaño, a impresión que causa, usando termos específicos sinxelos; de describir un lugar, partindo dunha visión xeral e localizando nel os distintos elementos e usando os termos e os conectores que indican situación no espazo; e, finalmente, de describir un proceso, presentándoo, indicando a finalidade, os elementos e explicando as fases en que se desenvolve mediante os

termos e os conectores que indican a orde das operacións.

Facer exposicións breves e ensaiadas con relativa fluidez e responder a preguntas sinxelas, en lingua estándar, que soliciten aclaracións ou ampliación da información.

Con este criterio avalíase a capacidade de producir monólogos sostidos de carácter moi sinxelo preparados de antemán, sen pausas excesivas e reaccionando lingüisticamente ás preguntas dos interlocutores, aínda que se teña que solicitar repetición.

Seguir unha entrevista cun patrón estruturado de preguntas establecido con anterioridade, realizando preguntas complementarias ou respondendo a elas, sempre que se manteñan dentro do ámbito predicible da interacción.

Con este criterio avalíase a capacidade que ten o alumno para empregar un cuestionario previamente elaborado coa finalidade de facer unha entrevista estruturada. Valorárase tamén que sexa capaz de reaccionar ante unha resposta que non entenda ou tan longa que non a poida lembrar, interactuando para pedir repeticións e confirmar a comprensión mutua.

Interactuar de maneira cooperativa, cunha relativa fluidez, con corrección suficiente e pronuncia claramente intelixible para poder ser comprendido, malia un forte acento estranxeiro.

Con este criterio valorárase, en todas as tarefas de expresión e interacción oral, a capacidade de chamar a atención do interlocutor, pedir repeticións para comprender mellor, repetir para focalizar a atención do interlocutor, etc. Valórase igualmente a expresión razoablemente fluída, malia que existan dúbidas e circunloquios, e a corrección nos elementos de coordinación e subordinación básicos para crear unha secuencia cohesionada e lineal. Trátase de valorar tamén o uso de recursos lingüísticos básicos e habituais e a súa adecuación sociolingüística e, así mesmo, o emprego de frases feitas e locucións idiomáticas sinxelas e habituais da comunidade en cuestión. Os intercambios comunicativos poderán presentar algunhas incorreccións sempre que non dificulten a eficacia da comunicación.

Comprensión de lectura.

Localizar e comprender información relevante en textos sinxelos de uso cotián, redactados en lingua estándar e referidos a necesidades inmediatas tanto do ámbito persoal como do profesional ou público.

Con este criterio de avaliación preténdese verificar a capacidade de localizar informacións concretas en textos do seu interese ou que necesite cun fin particular, como poden ser cartas, catálogos e documentos oficiais breves, sexa no contexto da vida doméstica, do traballo, do estudo ou do lecer.

Comprender textos sinxelos con descrições de persoas, obxectos, lugares ou dos procesos máis comúns, que traten sobre temas relacionados co seu campo de

interese, sempre que o léxico utilizado non sexa especializado.

Trátase de verificar a capacidade de identificar tanto trazos característicos físicos e psicolóxicos, como fases e elementos dun proceso, e de situarse no espazo e na secuencia temporal, podendo escoller en función de necesidades, propostas ou proxectos.

Comprender o contido de correspondencia persoal usual que relate acontecementos ou describa sentimentos e desexos, en papel ou soporte dixital, en lingua estándar e nun rexistro informal.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade de comprender un relato de acontecementos na súa dimensión temporal e espacial, recoñecendo os marcadores lingüísticos correspondentes, e identificar a expresión dun amplo abano de sentimentos (sorpresa, alegría, decepción, dor, etc.), desexos ou reaccións expresadas polo remitente.

Comprender instrucións técnicas sinxelas relativas a aparellos de uso habitual, escritas con claridade e presentadas coa axuda de soporte visual.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumno para seguir instrucións técnicas de aparellos de uso cotián (cámaras fotográficas, lavadoras...), instrucións de instalación ou uso de software do seu interese, sempre que conte con tutoriais baseados fundamentalmente en esquemas visuais, etc. Valorarase tamén a capacidade para seleccionar a información relevante discriminándoa da secundaria.

Recoñecer información xeral e detalles relevantes de artigos xornalísticos sinxelos en lingua estándar, como noticias, entrevistas, cartas ao director, reportaxes, etc., que traten temas coñecidos e ligados á cultura do idioma en cuestión e que estean ben estruturados, identificando o esquema narrativo e argumentativo malia que non comprenda todos os detalles.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade de comprender, nas noticias dun xornal, un suceso, as persoas implicadas, a súa localización temporal e espacial e os motivos e as consecuencias; de comprender o tema de debate e a postura a favor ou en contra nunha carta ao director ou nun artigo de opinión, etc., sen que as diferenzas socioculturais impidan a comprensión, e sempre que se poida facer un uso razoable do dicionario.

Comprender o sentido global dos textos, mediante claves lingüísticas e non lingüísticas.

Trátase con este criterio de verificar, en todas as tarefas de comprensión de lectura, que se ten a capacidade de identificar palabras e ideas clave proporcionadas tanto polo texto como polas imaxes que o ilustran, inferindo o significado de termos a partir do contexto lingüístico e paralingüístico, e dos coñecementos que se poidan ter do tema, doutras linguas e das carac-

terísticas do medio en que aparece a información (revistas, carteis, xornais, folletos, internet, etc.).

Expresión e interacción escrita.

Escribir notas solicitando ou dando información de carácter inmediato e salientando os aspectos que lle resultan importantes.

Mediante este criterio avalíase a capacidade de escribir correctamente textos moi breves e sinxelos sobre asuntos do seu interese (Non hai pan Chama a María. Está enfadada) a interlocutores coñecidos para informar, contactar, invitar, agradecer e pedir desculpas.

Escribir textos narrativos e descritivos, sinxelos, coherentes e ben estruturados, sobre feitos e acontecementos concretos relativos a asuntos cotiáns ou sobre temas do seu campo de interese.

Mediante este criterio avalíase a capacidade de narrar elaborando textos sinxelos coherentes e cohesiónados, mediante marcadores de cohesión temática como a correferencia, a elipse, as repeticións, os signos de puntuación e outros signos de división e cohesión textual; valorarase igualmente o emprego de conectores que expresan relacións lóxicas tales como causa, consecuencia, finalidade, etc.

Escribir informes moi breves e sinxelos en formato convencional con información sobre feitos habituais.

Con estes criterios preténdese avaliar a capacidade de elaborar informes respectando as características deste tipo de textos (introdución, desenvolvemento e conclusión; identificación do asunto e do destinatario, etc.), expoñendo o asunto de xeito sinxelo e con claridade e empregando un repertorio lingüístico adecuado ao tema.

Tomar notas, facendo unha listaxe dos aspectos importantes, durante unha conferencia breve en lingua estándar, sempre que o tema sexa coñecido e o discurso se formule dun modo sinxelo e se articule con claridade.

Mediante este criterio preténdese avaliar a capacidade de reformular brevemente as ideas principais extraídas dunha exposición oral ben estruturada e sinxela, así como algún detalle básico, cando aborden temas dos que se poida predicir o desenvolvemento.

Resumir breves fragmentos de información de diversas fontes redactados en lingua estándar.

Con este criterio téntase avaliar a capacidade de reducir un texto a termos breves e precisos, creando con eles un pequeno texto sinxelo, de carácter narrativo, sen apreciacións persoais, repetindo abreviadamente o esencial do texto orixinal, e mantendo o fío condutor e a orde de exposición que aparece neste.

Comunicar con eficacia as ideas principais que se queren transmitir limitando a mensaxe aos coñecementos que se posúen ou, se é o caso, aos medios dispoñibles.

Con este criterio preténdese avaliar, en todas as tarefas de expresión escrita, a capacidade de utilizar estratexias que faciliten un estilo de escritura sinxelo e fluído, evitando o uso de palabras ou estruturas das que non se está seguro, e seguindo adecuadamente o proceso de escritura: a planificación do texto, a selección das ideas pertinentes ao propósito comunicativo, a presentación das ideas segundo o tipo de texto, a organización adecuada en parágrafos e a revisión da ortografía, a puntuación e as concordancias.

Valorarase igualmente o uso eficaz de materiais de consulta e de autoaprendizaxe (dicionarios, gramáticas, libros de exercicios, recursos dixitais e on-line, etc.).

4.2. Intermedio 2.

Ao final do nivel intermedio 2, as alumnas e os alumnos deberán demostrar, nas condicións que determine a Administración, que posúen o grao de competencia comunicativa que se describe a seguir:

Comprensión oral.

Identificar o sentido xeral e os detalles específicos de conversas e discusións informais sobre temas cotiáns ou relacionados co traballo, desenvolvidas cunha pronuncia clara, en lingua estándar e a velocidade media.

Con este criterio de avaliación preténdese verificar que o alumnado é quen de comprender o que se fala respecto dos temas máis habituais dun ámbito próximo, nos que se dean opinións e se fale de experiencias persoais, sempre que as conversas ou discusións presenten unha pronuncia clara e se desenvolvan sen modismos ou expresións pouco frecuentes, e cunha velocidade normal.

Comprender o necesario en conversas formais e reunións de traballo que versen sobre a súa especialidade, sempre que o tema lle resulte familiar e estea estruturado con claridade, se fale a unha velocidade normal e se eviten moitos usos idiomáticos.

Con este criterio preténdese avaliar a capacidade do alumnado para identificar e comprender a maior parte do contido de conversas que xorden habitualmente na súa práctica profesional, nas que se aborden temas relacionados co seu traballo, sempre que lle sexan coñecidos e que a conversa sexa clara e ben estruturada. Valorarase a capacidade de recapitular para informar a outras persoas oralmente ou por escrito sobre os aspectos tratados nesas conversas.

Seguir as instrucións de funcionamento de aparellos de uso frecuente sempre que se poidan escoitar máis dunha vez.

Con este criterio avalíase a capacidade de reaccionar de forma axeitada, lingüisticamente ou coas accións pertinentes, ante instrucións para a utilización de instrumentos ou aparellos cotiáns (por exemplo, un ordenador), identificando as accións e a súa secuencia, e os obxectos esenciais para realizar a tarefa.

Seguir a información esencial dun debate longo, sempre que o discurso estea articulado con claridade e a velocidade media, en lingua estándar, nun rexistro formal que pode conter termos cultos de uso común e non especializados.

Con este criterio preténdese avaliar a capacidade do alumnado para identificar e comprender o sentido xeral e a información esencial en monólogos sostidos nun rexistro formal que aborden temas coñecidos ou relacionados co seu traballo, sempre que a exposición sexa clara e estea ben estruturada.

Comprender o contido da información da maioría dos textos audiovisuais ou material gravado que trate temas coñecidos ou de carácter previsible, articulados de forma relativamente lenta e clara.

Con este criterio preténdese avaliar a capacidade do alumno para comprender as ideas principais e detalles específicos de tipo informativo ou factual en textos orais audiovisuais de natureza informativa –reportaxes, entrevistas, noticiarios, documentais, etc. –, que estean articulados con certa lentitude e claridade e nos que se traten temas coñecidos, aínda que non se comprendan algunhas opinións, hipóteses ou aspectos de natureza non informativa ou factual.

Comprender películas e representacións teatrais, sempre que os elementos visuais e a acción conduzan gran parte do argumento e que se articulen con claridade e cun nivel de lingua sinxelo.

Con este criterio preténdese avaliar a capacidade do alumnado para comprender e seguir a trama de textos teatrais e documentos audiovisuais de natureza narrativa (películas, series, etc.) nos que o nivel de lingua sexa sinxelo e estándar, e as axudas visuais permitan, malia a perda dunha parte da mensaxe, reconstruír o seu contido.

Utilizar estratexias que faciliten a comprensión, utilizando claves lingüísticas e non lingüísticas.

Con este criterio preténdese avaliar, en todas as tarefas de comprensión oral, a capacidade de utilizar estratexias que faciliten a comprensión e permitan superar eventuais dificultades, deducindo do contexto o significado probable de termos ou enunciados descoñecidos, axudándose dos acenos, da entoación e de elementos non lingüísticos (imaxes, música, etc.), así como do coñecemento doutras linguas.

Expresión e interacción oral.

Iniciar, manter e rematar espontaneamente conversas e discusións sobre temas de interese persoal ou relacionados coa súa especialidade, valéndose dun repertorio lingüístico sinxelo pero eficaz, amosando unha certa seguridade, e comprendendoas sen dificultade, se se fala en lingua estándar e cunha velocidade media.

Trátase de verificar con este criterio que o alumno é capaz de intercambiar e confirmar información, e expresar opinións persoais; comprendendo o que se di se se articula con claridade, aínda que ás veces teña

que pedir que lle repitan frases. Valorarase a capacidade de expresarse sobre temas algo abstractos como películas, música, libros, etc.

Desenvolverse con relativa seguridade e fluidez en transaccións da vida cotiá, enfrontándose a situacións menos correntes, argumentando ou explicando o motivo dun problema se se ten a cooperación do interlocutor.

Trátase de verificar a capacidade de obter e comunicar información concreta e sinxela; así como de pedir e seguir indicacións detalladas expresadas en lingua estándar en situacións da vida cotiá nas que se realizan transaccións menos habituais, como abrir una conta nun banco.

Intercambiar, en discusións formais e reunións de traballo, puntos de vista con precisión e relativa fluidez, ofrecendo breves razoamentos e explicacións nunha lingua estándar e en rexistro formal e con estruturas e léxico sinxelos pero adecuados á situación de comunicación.

Con este criterio téntase verificar a capacidade de tomar parte con certa confianza e fluidez en discusións formais habituais sobre temas que supoñen un intercambio de información a respecto de feitos concretos, ou nas que se dan instrucións ou solucións a problemas prácticos. Verifícase igualmente a capacidade de comprender gran parte do que se di relacionado coa súa especialidade en reunións de traballo, sempre que os interlocutores pronuncien con claridade e eviten un uso moi idiomático; así como a capacidade de expresar tamén con claridade o punto de vista propio, aínda que lle resulte algo custoso participar no debate.

Realizar, con facilidade e en lingua estándar, narracións, descripcións e presentacións de experiencias, sentimentos e reaccións, acontecementos e contidos diversos, e expresar con razoable fluidez ideas e opinións sobre temas que excedan a vida cotiá.

Trátase de avaliar a capacidade de expresarse sen apenas dificultade nos temas pertinentes para a súa vida diaria nos distintos ámbitos de interacción social e tamén sobre feitos de actualidade, seguindo unha secuencia lineal de elementos, presentándoos ordenadamente e con vocabulario suficiente para expresarse con eficacia.

Facer unha presentación breve e preparada sobre un tema coñecido ou do seu interese, en lingua estándar, clara e ben estruturada, salientando as ideas principais cunha precisión suficiente e respondendo a preguntas aclaratorias ou complementarias aínda que necesite repeticións.

Avalíase con este criterio a capacidade de facer unha exposición en público preparada previamente, sinxela e articulada e estruturada de tal xeito que se poida seguir sen dificultade. Valorarase tamén a capacidade de utilizar expresións para salientar aspectos da intervención e de reaccionar lingüisticamente ante

as posibles preguntas, se son previsibles, aínda que necesite repeticións.

Seguir unha entrevista cun patrón estruturado de preguntas establecido con anterioridade, confirmando a información, realizando preguntas complementarias ou respondendo a elas, tomando a iniciativa de cambio temático e tamén facéndolle comentarios ao interlocutor.

Con este criterio avalíase a capacidade de interactuar para informarse e dar información, e propoñer un novo tema cando aparece unha vía interesante para a finalidade da interacción, facendo uso das estratexias de que dispón –como focalizar a atención do interlocutor ou usar frases incompletas-. Valorarase tamén a capacidade de reaccionar ante unha resposta que non entenda ou tan longa que non a poida lembrar, interactuando para pedir repeticións e confirmar a comprensión mutua.

Interactuar de maneira cooperativa, cunha relativa fluidez, con corrección suficiente e pronuncia claramente intelixible para poder ser comprendido, malia o acento estranxeiro.

Con este criterio valorarase, en todas as tarefas de expresión e interacción oral, a capacidade de chamar a atención do interlocutor, pedir repeticións para comprender mellor, repetir para focalizar a atención do interlocutor, etc. Valórase igualmente a expresión razoabelmente fluída malia que existan pausas breves e circunloquios, e a corrección lingüística. Trátase de valorar tamén a adecuación sociolingüística na interacción e a utilización de frases feitas e locucións idiomáticas habituais da comunidade en cuestión. Os intercambios comunicativos poderán presentar incorreccións pouco significativas que non distorsionen a comunicación.

Comprensión de lectura.

Localizar e comprender información específica en textos usuais de uso cotián, tanto do ámbito persoal como profesional ou público.

Con este criterio de avaliación preténdese verificar a capacidade de localizar informacións concretas en textos do seu interese ou que necesite cun fin particular, como poden ser cartas, catálogos e documentos oficiais breves.

Recoñecer a liña argumental xeral de textos literarios contemporáneos breves e sinxelos e comprender textos dialogados breves en sketches teatrais ou guións, sempre que estean escritos en lingua estándar e que o léxico, amplo, non conteña demasiados usos idiomáticos.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade de ler, cun nivel de comprensión global suficiente, textos narrativos –orixinais ou adaptados– que non presenten excesiva dificultade para o seu nivel, coa axuda ocasional do dicionario.

Localizar e identificar información relevante para unha tarefa específica en diferentes textos extensos

–en papel ou soporte dixital–, redactados en lingua estándar, que poden conter termos cultos usuais e non especializados.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumno para buscar, identificar e seleccionar información concreta nun texto extenso e complexo –textos xornalísticos, informes, catálogos, folletos– que verse sobre un tema do seu interese ou ámbito profesional, coa finalidade de preparar, por exemplo, unha exposición ou un informe.

Comprender instrucións sinxelas relativas a un aparello escritas con claridade en papel ou soporte dixital.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumno para seguir instrucións que lle permitan poñer en marcha, manexar ou instalar aparellos relacionando o texto cos diagramas ou imaxes que faciliten a súa comprensión.

Identificar información relevante e as conclusións principais de textos informativos, narrativos e argumentativos, en papel ou soporte dixital, escritos con claridade en lingua estándar e que traten temas coñecidos ou de actualidade.

Con este criterio preténdese valorar a capacidade do alumno para identificar as opinións, puntos de vista, valoracións e preferencias expresadas en textos de tipoloxía diversa.

Comprender a información relevante dos textos, mediante claves lingüísticas e non-lingüísticas.

Trátase con este criterio de verificar, en todas as tarefas de comprensión de lectura, que se ten a capacidade de identificar palabras e ideas clave proporcionadas tanto polo texto coma polas imaxes que o ilustran, e de concentrarse nas unidades de sentido, inferindo o significado de termos a partir do contexto lingüístico e paralingüístico, e dos coñecementos que se poidan ter do tema, doutras linguas e das características do medio no que aparece a información (revistas, carteis, xornais, folletos, internet, etc.).

Expresión e interacción escrita.

Escribir correspondencia persoal sinxela e breve na que se solicite información, se expresen sentimentos, reaccións, desexos e aspiracións e se expliquen problemas con razoable precisión, utilizando un repertorio léxico e un rexistro axeitados á situación de comunicación.

Mediante este criterio preténdese avaliar a capacidade de escribir cartas formais e informais a persoas ligadas ao seu ámbito persoal e profesional nas que pide ou transmite información sinxela de carácter inmediato, salientando os aspectos que se consideran importantes, empregando a estrutura e características propias deste tipo de texto (cabeceira, despedida, sinatura, marxes...) e usando con razoable corrección un repertorio de expresións fixas, estruturas e locucións idiomáticas habituais.

Resumir información de diversas fontes, así como parafrasear breves pasaxes utilizando a ordenación do texto orixinal.

Mediante este criterio preténdese avaliar a capacidade de reescribir moi brevemente un texto en lingua estándar, incluíndo unicamente a información importante ou relevante. Tamén se verifica a capacidade de reescribir o texto orixinal para reconstruír a información contida nel, expresándose coas súas propias palabras, usando vocabulario, frases ou oracións distintas das do devandito texto pero equivalentes en significado, e organizando o material mediante o establecemento das relacións presentes no texto ou textos que se resumen.

Escribir textos narrativos e descritivos coherentes e ben estruturados en lingua estándar, sobre temas tanto concretos como abstractos do seu campo de interese.

Mediante este criterio avalíase a capacidade de narrar e describir elaborando textos cohesionados e coherentes, mediante marcadores de cohesión temática como a correferencia, a elipse, as repeticións, os signos de puntuación e outros signos de división e cohesión textual; valórase así mesmo o emprego de conectores que expresan relacións lóxicas tales como a enumeración, clasificación, oposición, causa, consecuencia, finalidade, etc.

Escribir informes breves e sinxelos en formato convencional con información sobre feitos comúns, dando o fundamento de determinadas accións.

Con este criterio preténdese avaliar a capacidade de elaborar informes respectando as súas características (introdución, desenvolvemento e conclusión; identificación do asunto e do destinatario, etc.), explicando as causas que motivaron certas accións e expoñendo o tema de xeito sinxelo e con claridade, nun rexistro formal e cun repertorio lingüístico adecuado ao tema.

Comunicar con eficacia as ideas principais que se queren transmitir limitando a mensaxe aos coñecementos que se posúen ou, se é o caso, aos medios de que se dispón.

Con este criterio preténdese avaliar, en todas as tarefas de expresión escrita, a capacidade de utilizar estratexias que faciliten un estilo de escritura sinxelo e fluído, evitando o uso de palabras ou estruturas das que non se está seguro e seguindo adecuadamente o proceso de escritura: a planificación do texto, a selección das ideas pertinentes ao propósito comunicativo, a presentación das ideas segundo o tipo de texto, a organización adecuada en parágrafos e a revisión da ortografía, a puntuación e as concordancias.

Valorarase igualmente o uso eficaz de materiais de consulta e de autoaprendizaxe (dicionarios, gramáticas, libros de exercicios, recursos dixitais e en liña, etc.).

4. 3. Certificación.

O obxectivo da avaliación para a certificación é medir o grao de competencia comunicativa do alum-

no na utilización do idioma, tanto nas destrezas de comprensión como nas de expresión. As probas, que se elaborarán e se desenvolverán nas condicións que determine a Administración, terán como referencia a descrición do nivel e os obxectivos xerais e específicos por destrezas. Estas probas deberán buscar a validación co nivel B1 do MECR.

5. Orientacións metodolóxicas.

As ensinanzas de linguas parten dun modelo de lingua que ten unha base fundamentalmente práctica, cuxa finalidade é o uso do idioma. Trátase do enfoque orientado á acción que promulga o MECR e, na súa posta en práctica, terá como centro tarefas baseadas nos obxectivos de comunicación definidos neste currículo, tendo en conta as necesidades e intereses dos alumnos.

Este enfoque metodolóxico posibilita que os alumnos e alumnas se impliquen no seu proceso de aprendizaxe mediante tarefas deseñadas en función dos obxectivos fixados para as diferentes destrezas que posibiliten a convivencia de distintos estilos de aprendizaxe.

A finalidade deste enfoque será a activación da variedade de procesos e habilidades necesarios para levar a cabo tarefas nas que se realizarán actividades de comprensión, expresión e interacción e que englobarán todos os compoñentes curriculares (os obxectivos, os contidos, a metodoloxía e a avaliación). Non se trata de ver nas aulas os distintos contidos de forma illada, aínda que estes aparezan no currículo separadamente: estes serán integrados na realización das diferentes tarefas e actividades, para preservar en todo momento o sentido comunicativo no proceso de ensino-aprendizaxe.

ANEXO B

Alemán.

As programacións didácticas para os cursos intermedio 1 e Intermedio 2 incluírán os contidos que se detallan a continuación. Cómpre lembrar que, en calquera caso, a selección de contidos en cada momento estará baseada na súa pertinencia para acadar os obxectivos específicos nas diferentes destrezas, tendo en conta así mesmo as necesidades e dificultades de aprendizaxe das alumnas e dos alumnos.

A distribución dos contidos gramaticais está baseada fundamentalmente en criterios de frecuencia, grao de dificultade e importancia comunicativa.

Alemán:

Intermedio 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración simple.

3.2.1.2.1.1. Tipos de oración, elementos constituintes (ampliación) e a súa posición.

3.2.1.2.1.2. A negación: posición de nicht (Der Zug fährt heute nicht weiter / Ich habe leider nicht so richtig aufgepasst).

3.2.1.2.1.3. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.2. A oración composta.

3.2.1.2.2.1. Coordinación.

3.2.1.2.2.1.1. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.1.1.1. Causa: denn.

3.2.1.2.2.2. Subordinación.

3.2.1.2.2.2.1. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.2.1.1. Concesión: obwohl.

3.2.1.2.2.2.1.2. Finalidade: um... zu.

3.2.1.2.2.2.2. Interrogativas indirectas ob, was, wer, wann, wo.

3.2.1.2.2.2.3. Oracións de relativo (introdución).

3.2.1.2.2.2.4. Estruturas de infinitivo con zu (Ich habe keine Lust, ins Theater zu gehen).

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo.

3.2.1.2.3.1.1. Substantivo.

3.2.1.2.3.1.1.2. Caso: xenitivo.

3.2.1.2.3.1.2. Pronomes.

3.2.1.2.3.1.2.1. Persoais: es en expresións do tipo: es regnet, es klingelt...

3.2.1.2.3.1.2.2. Reflexivos: dativo (Ich wasche mir die Hände).

3.2.1.2.3.1.2.3. Demostrativos: das (ich habe das nicht so gemeint, das kannst du mir glauben).

3.2.1.2.3.1.2.4. Indefinidos: beid-, einig-, welch-, wenig-.

3.2.1.2.3.1.2.5. Relativos.

3.2.1.2.3.1.2.5.1. Dativo.

3.2.1.2.3.1.2.5.2. Prep. + relativo (Das ist die Stadt, in der wir uns kennen gelernt haben).

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Determinantes.

3.2.1.2.3.2.1.1. Artigos determinado e indeterminado en xenitivo.

3.2.1.2.3.2.1.2. Artigos posesivos. Xenitivo.

3.2.1.2.3.2.1.3. Artigos indefinidos (ein paar, einige, wenig-).

3.2.1.2.3.2.1.4. Numerais.

3.2.1.2.3.2.1.4.1. Ordinais (zu seinem dritten Geburtstag).

3.2.1.2.3.2.1.4.2. Cuantificadores (eine einmalige Gelegenheit; ein Dutzend Eier).

3.2.1.2.3.2.2. Aposición (Ich habe gestern Herrn Meier gesehen, den Chef von Hans).

3.2.1.2.3.2.3. Modificación mediante SN (das Haus meiner Schwester), SAdx. (mein älterer Bruder), SAdv. (das Haus links), frase de relativo (Das Buch, in dem viel Interessantes steht) e oración (Leute wie wir).

3.2.1.2.3.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.3.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1. Adxectivo en función atributiva. Xénero, número e caso: dativo e xenitivo.

3.2.1.2.4.1.2. Grao: comparativo e superlativo en posición atributiva (Morgen gehen wir auf einen höheren Berg).

3.2.1.2.4.2. Posición dos elementos.

3.2.1.2.4.3. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.5 O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Tempo.

3.2.1.2.5.1.1.1. Expresión do pasado: introdución do pretérito simple de verbos débiles, fortes e mixtos.

3.2.1.2.5.1.2. Aspecto: durativo, incoativo, perfectivo (Er schläft / er ist eingeschlafen).

3.2.1.2.5.1.3. Modo: Konjunktiv II. Presente dos verbos modais, haben, sein e a perífrase (würde + infin.) en expresións de cortesía, desexos, recomendacións ou condicións.

3.2.1.2.5.1.4. Modalidade.

3.2.1.2.5.1.4.1. Exhortación: müssen / können / dürfen / wollen / möchten (Los! Wir müssen gehen; Bitte, könnten Sie kurz herkommen?).

3.2.1.2.5.1.4.2. Recomendación, consello: sollen / müssen (Den Film musst du unbedingt sehen ; Du solltest zu Hause bleiben).

3.2.1.2.5.1.4.3. Intención: vorhaben + zu + Inf. (Ich habe vor, ins Theater zu gehen).

3.2.1.2.5.2 Modificación do núcleo.

3.2.1.2.5.2.1. Modificación do núcleo mediante SAdv. (Sie arbeitet fleißig).

3.2.1.2.5.2.2. Modificación do núcleo mediante partículas modais (introdución): bitte, denn, mal, vielleicht.

3.2.1.2.5.2.3 Modificación do núcleo mediante adverbios oracionais: besser, bestimmt, endlich, natürlich... (Das bekommt sie bestimmt nicht vor Dienstag).

3.2.1.2.5.2.4. Modificación do núcleo mediante sintagma preposicional (introdución)

(Er hat sich über seinen Nachbarn geärgert; Ich habe mich über deinen Besuch gefreut).

3.2.1.2.5.3 Posición dos elementos.

3.2.1.2.5.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbio e locucións adverbiais.

3.2.1.2.6.1.1. Clases.

3.2.1.2.6.1.1.1. Temporais: erst, gerade, gleich, nachher, seitdem, vorher, vorhin.

3.2.1.2.6.1.1.2. Locais: drüben, dahin, daher, her, hin, links (neben / von...: links von der Tür), rauf, raus, rechts (neben / von...), rein, runter.

3.2.1.2.6.1.1.3. Modais: genauso, anders.

3.2.1.2.6.1.1.4. Causais: dann, deshalb, trotzdem.

3.2.1.2.6.1.1.5. Interrogativos: womit, wieso, wofür, wozu.

3.2.1.2.6.1.2. Grao. Comparativo e superlativo: oft, öfter / häufiger, am häufigsten.

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial, preposicional, etc.: ganz hinten, ab heute, bis nachher, seit langem.

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.6.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: preposición e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.1.1. Clases.

3.2.1.2.7.1.1.1. Locais : auf (Ich gehe auf die Bank), neben, um.

3.2.1.2.7.1.1.2. Finais: zum (Ich nehme deine Tasche zum Einkaufen).

3.2.1.2.7.1.1.3. Condicionais: ohne (ich gehe nicht ohne dich).

3.2.1.2.7.2. Rección: preposicións que rexen acusativo ou dativo.

3.2.1.2.7.3. Posición dos elementos do sintagma.

3.2.1.2.7.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

Os contidos serán basicamente os mesmos que os recoillidos no nivel básico. A diferenza radicarán no maior nivel de corrección que se lle poderá exixir ao alumnado.

3.2.1.3.1. O alfabeto.

3.2.1.3.2. Representación gráfica de fonemas e sons: correspondencias.

3.2.1.3.3. Ortografía das palabras estranxeiras.

3.2.1.3.4. Uso dos caracteres nas súas diversas formas: maiúsculas e minúsculas.

3.2.1.3.5. Signos ortográficos: apóstrofo, diérese para indicar Umlaut, comiñas...

3.2.1.3.6. Estrutura silábica. División de palabras no final da liña. División de compostos.

3.2.1.3.7. A puntuación: uso da coma para separar oracións simples, oracións simples e complexas, construcións de infinitivo e aposicións.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

Os contidos serán esencialmente os mesmos que os recollidos no nivel básico. A diferenza radicarán no maior nivel de corrección que se lle poderá exixir ao alumnado.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos: cantidade vocálica. Os ditongos.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos e as súas agrupacións.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos.

3.2.1.4. 3.1. Contracción de preposición e artigo.

3.2.1.4.3.2. Metafonía (Umlaut).

3.2.1.4.3.3. <r> en posición final ou preconsonántica: influencia da vogal precedente.

3.2.1.4.3.4. Acento dos elementos léxicos illados.

3.2.1.4.3.5. Acento e a tonicidade: patróns tonais no sintagma.

3.2.1.4.3.6. A entoación: cadencia, grupos rítmicos.

Alemán:

Intermedio 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración simple.

3.2.1.2.1.1. Tipos de oración, elementos constituintes (ampliación) e a súa posición.

3.2.1.2.1.2. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.2. A oración composta.

3.2.1.2.2.1. Coordinación.

3.2.1.2.2.1.1. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.1.1.1. Conxunción: das heißt.

3.2.1.2.2.1.1.2. Disxunción: entweder... oder, nicht nur... sondern auch.

3.2.1.2.2.2. Subordinación

3.2.1.2.2.2.1. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.2.2.1.1. Comparación: je... desto.

3.2.1.2.2.2.1.2. Causa: da.

3.2.1.2.2.2.1.3. Resultado: so... dass.

3.2.1.2.2.2.1.6. Temporalidade.

3.2.1.2.2.2.1.6.1. Anterioridade: seit(dem), nachdem.

3.2.1.2.2.2.1.6.2. Simultaneidade: seit(dem), während.

3.2.1.2.2.2.3. Oracións de relativo. (Ampliación).

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo.

3.2.1.2.3.1.1. Pronome.

3.2.1.2.3.1.1.1. Demostrativos: derselbe, dieselbe, dasselbe.

3.2.1.2.3.1.1.2. Indefinidos: irgend(et)was, irgendjemand, irgendwelch-; irgendwer; manch-.

3.2.1.2.3.1.1.3. Relativos.

3.2.1.2.3.1.1.3.1. Xenitivo.

3.2.1.2.3.1.1.3.2. Relat. wo- + prep. (Das ist etwas worauf, ich mich immer freue.)

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1. Determinantes.

3.2.1.2.3.2.1.1. Artigos demostrativos: derselbe / dasselbe / dieselbe.

3.2.1.2.3.2.1.2. Artigos indefinidos: manch-.

3.2.1.2.3.2.1.3. Numerais.

3.2.1.2.3.2. Modificación mediante SN (ihre Arbeit als Lehrerin,) SPrep. (Angst vor Hunden).

3.2.1.2.3.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.3.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.4.2.1. Modificación do núcleo mediante SPrep. (Ich bin mit dem Ergebnis zufrieden).

3.2.1.2.4.2.2. Modificación do núcleo mediante SAdv.: besonders, ziemlich, wirklich; etwas, noch, viel.

3.2.1.2.4.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.4.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Tempo.

3.2.1.2.5.1.1.1. Expresión do pasado: pret. simple de verbos fortes; pret. plusc. de indic. (ampliación).

3.2.1.2.5.1.1.2. Expresión do futuro: presente de werden + infinitivo.

3.2.1.2.5.1.2. Aspecto.

3.2.1.2.5.1.2.1. Durativo, incoativo, perfectivo. (Ich habe gerade / schon mit der Arbeit begonnen; ich habe gerade / schon aufgehört zu rauchen).

3.2.1.2.5.1.3. Modo.

3.2.1.2.5.1.3.1. Konjunktiv II. Presente dos verbos fortes máis frecuentes (fände, käme); Pasado (hätte / wäre + Partizip).

3.2.1.2.5.1.4. Modalidade.

3.2.1.2.5.1.4.1. Necesidade: brauchen + nicht + zu + infinitivo (Er braucht nicht auf mich zu warten).

3.2.1.2.5.1.4.2. Hipótese: müssen, können (Er muss in der Stadt sein / das Buch kann auch hinten links stehen).

3.2.1.2.5.1.4.3. Intención: werden + infinitivo (Ich werde dich bald besuchen).

3.2.1.2.5.1.5. Voz pasiva. Introducción á pasiva presente do indicativo con werden.

3.2.1.2.5.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.5.2.1. Modificación do núcleo mediante partículas modais (ampliación): aber, doch, ja, wohl.

3.2.1.2.5.2.2. Modificación do núcleo mediante adverbios oracionais: unbedingt, wahrscheinlich. (Er ist wahrscheinlich schon weg.)

3.2.1.2.5.2.3. Modificación do núcleo mediante sintagma preposicional (ampliación)

(aufpassen auf, sich entscheiden für...).

3.2.1.2.5.3 Posición dos elementos.

3.2.1.2.5.4 Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbio e locucións adverbiais.

3.2.1.2.6.1.1. Clases.

3.2.1.2.6.1.1.1. Temporais: damals, davor, inzwischen, irgendwann, werktags.

3.2.1.2.6.1.1.2. Locais: hierhin, irgendwo, irgendwohin, nirgends, nirgendwo, nirgendwohin, überallhin, woanders, woandershin.

3.2.1.2.6.1.1.3. Modais: irgendwie, wenigstens.

3.2.1.2.6.1.1.4. Causais: also, darum, deswegen, nämlich.

3.2.1.2.6.1.1.5. Pronominais: dabei, darum, darin, darauf, davor, hiermit.

3.2.1.2.6.1.1.6. Interrogativos: woran, worauf, worin, wodurch, weshalb, weswegen.

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial ou preposicional.

genau dort, weiter links, kurz danach, nur wenig...; nach draußen, seit langem.

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos.

3.2.1.2.6.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: Preposición e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.1.1. Clases.

3.2.1.2.7.1.1.1. Temporais: mit (er hat mit 20 geheiratet), über (wir haben über einen Monat gewartet) während (während dem (des) Essen(s)...

3.2.1.2.7.1.1.2. Locais: außerhalb, um...herum.

3.2.1.2.7.1.1.3. Modais: nach (er arbeitet genau nach Plan).

3.2.1.2.7.1.1.4. Causais: wegen...(wegen dem (des) schlechten Wetter(s).

3.2.1.2.7.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial, preposicional, etc.

Anhand von.

3.2.1.2.7.2. Rección: preposicións que rexen acusativo, dativo ou xenitivo.

3.2.1.2.7.3. Posición dos elementos do sintagma.

3.2.1.2.7.4. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

Os mesmos que no intermedio 1.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

Os mesmos que no intermedio 1.

Árabe:

Intermedio 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. الجملة

1.1. أنواع الجملة وعناصرها وموقعها

1.1.1. الجملة الاسمية

1.1.1.1. عناصر الجملة الاسمية مع كان وأخواتها

1.1.1.1.1. اسم كان وخبر كان (أصبح الولد رجلاً)

1.1.1.2. عناصر الجملة الاسمية مع إن وأخواتها

1.1.1.2.1. اسم إن وخبر إن (ليت أبي بخير)

1.1.2. الجملة الفعلية

1.1.2.1. الوظائف لعناصر الجملة وموقعها

1.1.2.1.1. مفاعيل

1.1.2.1.1.1. المفعول به

1.1.2.1.1.1.1. التعدية إليه مباشرة (وجدت كلبا صغيرا في الشارع)

1.1.2.1.1.1.2. التعدية إليه بوسط حرف جر (أرغب في فنان قهوة)

1.1.2.1.1.2. المفعول فيه (رجعت يوم عيد الميلاد)

1.2. الجملة المركبة

1.2.1. الجملة واقعة مبتدأ (يجب أن نرجع اليوم) وخبرا (هذا الشخص يحتاج إلى طبيب)

1.2.1.1. الجمل بأن (من اللازم أن نستريح قليلا) والجمل بأن (اعتقد الشاب أن العالم تغير)

1.2.1.2. التعويض بمصدر (من الممكن أن تساعدني / مساعدتك ممكنة)

1.2.1.3. أما.../المبتدأ.../ف.../خير... (أما الولد الذي يدرس فله خمسة إخوة)

1.2.1.4. تأخير جملة المبتدأ بخبر جار ومجرور (من الممكن أن نذهب فوراً)

1.2.1.5. تأخير جملة المبتدأ بكان وأخواتها وإن وأخواتها

1.2.1.5.1. بكان وأخواتها (صار عليه أن يعمل معها)

1.2.1.5.2. بإن وأخواتها (ليت من اللازم أن نذهب غدا)

1.2.2. الجملة المضافة

1.2.2.1. قبل أن/قبلا، بعد أن/بعدها، عندما، منذ أن

1.2.3. الجملة واقعة نعنا (تعرفت على شخص ألف رواية مشهورة)

1.2.4. الجملة الاعتراضية (إن أبي - رحمه الله - حدثني عن طفولته)

1.2.5. الجملة التفسيرية (الطالب يهتم بدراسته أي يقرأ دروسه ويمارس تمارينها)

2. الاسم

2.1. أنواع الاسم

2.1.1. اسم النوع (قتلة)

2.1.2. المصادر المزيعة (تدريس، مشاهدة..)

2.1.3. المصدر الميمي (معاش، مبيت..)

2.1.4. اسم الفاعل للمزيد (مدرس، مسافر..)

2.1.5. اسم المفعول للمزيد (مقتل، محترم..)

2.2. جمع النسبة (عربي / العرب..)

2.3. التوابع

2.3.1. التوكيد

2.3.1.1. جميع، كلا، كلنا

2.3.2. النعت

2.3.2.1. النعت السببي (هذا رجل مسموعة كلمته)

2.3.2.2. النعت حسب اللفظ

2.3.2.2.1. جملة اسمية أو فعلية (جاء رجل يحمل كتابا / جاء رجل اسمه كريم..)

2.3.2.2.2. شبه (رأيت عصفورا فوق الشجرة / على مائدة..) جملة

2.4. التمييز

2.4.1. تمييز النسبة الملحوظ (أنت أعمق مني معرفة..)

2.5. الإضافة

2.5.1. الإضافة غير الحقيقية وأنواعها (مدينتي كثيرة السكان..)

3. الفعل

3.1. الفعل الصحيح

3.1.1. الفعل المهموز (أكل، سأل، قرأ)

3.1.2. الفعل المضاعف (مدّ، رنّ)

3.2. الفعل المزيد (علم، شاهد..)

3.2.1. معاني أوزان المزيد

3.3. كان وأخواتها

3.3.1. كان

3.3.2. ليس

3.3.3. أفعال الصيرورة: صار، أصبح، أضحى، أمسى، بات

3.3.4. أفعال الاستمرار: ظلّ، ما زال، ما برح، ما فتى، ما انفكّ

3.3.5. ما دام

4. الحرف

4.1. إن وأخواتها

4.2. حروف التفسير: أي

4.3. حروف الاعتراض: الواو، الفاء

4.4. حروف الاستفتاح: ألا، أما... ف

4.5. حرف الإبهام: ما (جئت لأمر ما)

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

1. الاختصارات (إلخ، ق.م، سم)

2. علامات الترقيم: القوسان، علاماتي التنصيص، علامة الحذف، الشرطة، الشرطتان

3.2.1.4. Contidos fonéticos e fonolóxicos.

1. الإدغام

1.1. وجوب الإدغام (مرّ - مرّ، مدّ - مدّ..)

1.2. جواز الإدغام (لم يمدّ - لم يمدّ..)

1.3. امتناع إدغام (جدّد، سرّر..)

2. التنعيم

2.1. الحركات المتناغمة

Árabe:

Intermedio 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. الجملة

1.1. أنواع الجملة وعناصرها وموقعها

1.1.1. الجملة الاسمية

1.1.1.1. عناصر الجملة الاسمية مع كاد وأخواتها

1.1.1.1.1. اسم كاد وخبر كاد (أوشك المريض أن يموت)

1.1.1.1.2. عناصر الجملة الاسمية مع ما وأخواتها

1.1.1.2.1. ما واسم ما وخبر ما (ما الغرفة نظيفة)

1.1.1.2.2. إنَّ.. إلَّا..

1.1.2. الجملة الفعلية

1.1.2.1. الوظائف لعناصر الجملة وموقعها

1.1.2.1.1. الفعل للفاعل (يعتبر هذا الأستاذ عالما بارزا)

ونائب

1.1.2.1.2. المفاعيل

1.1.2.1.2.1. المفعولان به (رأى البيت نظيفا)

1.1.2.1.2.2. المفعول المطلق (ساعدت على دراسته مساعدة)

1.1.2.1.2.3. المفعول لأجله (أسرعت خوفا من التأخير)

1.1.2.1.2.4. المفعول معه (جاء اليوم والبرد)

1.1.2.1.3. الأفاعيل

1.1.2.1.3.1. الاستثناء

1.1.2.1.3.1.1. أدوات الاستثناء: إلا، سوى، غير..

1.1.2.1.3.1.2. المستثنى منه/أداة الاستثناء/المستثنى

1.1.2.1.3.2. الحال (خرجت البيت صائحا بابنها)

1.2. الجملة المركبة

1.2.1. الجملة واقعة فاعلا ونائب فاعل ومفعولا به

1.2.1.1. الجمل بأن (أحب أن ترجعي سريعا) والجمل بأنَّ (أعتقد أن المشكلة معقدة)

1.2.1.2. التعويض بمصدر (أريد أن تساعدني / أريد مساعدتك)

1.2.2. الجملة واقعة حالا (تناول القهوة يستمع إلى زميله)

1.2.2.1. استعمال واو الحال

1.2.3. الجملة المضافة

1.2.3.1. دون أن، عوض أن، بدل أن

1.2.3.2. رغم أن، مع أن، غير أن

1.2.3.3. الجملة المضافة إلى مصدر واقع مفعولا لأجله (وصل إلى بلدنا رغبة في أن يسكن بيننا)

1.2.4. وقوع الجملة موقع المستثنى

1.2.4.1. إلا أنَّ/أنَّ

1.2.5. الجملة المتلازمة

1.2.5.1. الجملة الظرفية

1.2.5.1.1. أدوات الظرف: لَمَّا/إذا/إِذَا/مَا/حيث ..

1.2.5.1.2. ظرف/جملة الظرف/جملة جواب الظرف

1.2.5.2. الجملة الشرطية

1.2.5.2.1. أدوات الشرط: إذا، إن، لو، من، ما، مهما، متى...

1.2.5.2.2. أدوات الشرط / جملة الشرط/جملة جواب الشرط

2. الاسم

2.1. أنواع الاسم

2.1.1. الاسم غير صحيح الآخر

2.1.1.1. الاسم المنقوص (راع، قاض)

2.1.1.2. الاسم المقصور (فتى، عصا)

2.1.1.3. الاسم الممدود (صحراء)

2.1.2. المصدر المجرد الرباعي (تَرْجَمَة، دَحْرَج)

2.1.3. المصدر المزداد الرباعي (تَدَحْرَج)

2.1.4. المصدر الصناعي (إنسان - إنسانية، تقدّم - تقدّمية)

2.1.5. الاسم الممنوع من الصرف

2.1.5.1. في العلم المفرد (عُثْمَانُ)

2.1.5.2. في الصفة المفردة (سَكْرَانُ)

2.1.5.3. في منتهى الجموع (أكارمُ)

2.1.5.4. في المؤنث المقصور أو الممدود (حُبْلَى، صَحْرَاءُ)

2.2. التوابع

2.2.1. التوكيد

2.2.1.1. عين، عامة، (جاء الرجل عينه والتلميذان عيناها)

نفس

2.2.2. البديل

2.2.2.1. بدل جزء من كل (صعد السلم نصفه)

2.2.2.2. بدل الاشتمال (أعجبني أمرو القيس باسمه)

3. الفعل

3.1. الفعل المعتل

3.1.1. المثال أو معتل الفاء (وصل، يبس)

3.1.2. الأجوف أو معتل العين (قام، نام، باع)

3.1.3. الناقص أو معتل اللام (دعا، قضى، بقي)

3.1.4. اللفيف أو معتل الفاء واللام (روى، حيّ، وقى..)

3.2. الفعل الرباعي

3.2.1. الفعل المجرد الرباعي (ثرثر)

3.2.2. الفعل المزداد الرباعي (تدحرج)

3.3. المبني للمعلوم والمبني للمجهول

3.3.1. المبني للمجهول : الماضي (دُرس)

3.3.2. المبني للمجهول : المضارع (يُدرس)

3.4. كاد وأخواتها

3.4.1. أفعال المقاربة: كاد، أوشك، كرب..

3.4.2. أفعال الشروع: بدأ، شرع، أخذ..

3.5. ظن وأخواتها

3.5.1. أفعال تفيد الرجحان: جعل، ظن..

3.5.2. أفعال تفيد اليقين: تعلم، رأى، علم، وجد..

3.5.3. أفعال تفيد التحويل: اتحد، اتخذ، ترك..

3.6. حروف تدخل على الفعل

3.6.1. قد

3.6.1.1. كان + قد + الماضي (كان قد وصل)

3.6.1.2. سيكون + قد + الماضي (سيكون قد وصل)

3.6.1.3. أن + يكون + قد + فعل (يجب أن يكون قد أضاف شيئاً)

3.6.2. لام الأمر: له، فل (لنذهب إلى المسرح، فليأكلوا الفطيرة) + المضارع المجزوم

4. الحرف

4.1. حروف الجر: واو القسم (والله)

4.2. حروف الاستثناء: إلا، أو، حتى

4.3. حرف التخيير: إما (اختر إما الجد وإما الكسل)

4.4. أحرف الشرط: إن، إذ، ما، لو، لولا، لوماً، أمّا

4.5. اللام الفارقة (إن زَيْدٌ لَشُجَاعٌ)

4.6. حروف النداء: يا، أيها، وا، أي، آ، وا

4.7. فاء الجزاء (إن تسافر فقد أسافر)

4.8. واو الحال (جاء إلى الصف وهو يحمل كتبه)

4.9. إذ مضاف إلى ظرف زمان: عندئذ، حينئذ (ذهب وعندئذ جاء سمير)

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

1. الزيادة (كتبوا، زيدا)

2. حذف همزة القطع في أول الكلمة: (ابن، استقبل..)

3. حذف ألف

3.1. في أول الكلمة (بسم، بن)

3.2. في وسط الكلمة (الرحمن، لكن)

3.3. في آخر الكلمة (فيم، عم)

4. حذف الواو (طاوس، ادع)

3.2.1.4. Contidos fonéticos e fonolóxicos.

1. الإعلال

1.1. بالحذف (قم، يصل، امش..)

1.2. بالقلب (حيوان، بقي، ميزان..)

1.3. بالتسكين (يدعو، النادي..)

2. الإبدال

2.1. وزن افتعل (ازدهر، ائصل..)

2.2. إبدال الواو والياء وحرف المد الزائد بهمزة (بناء، بائع، صحائف..)

3. الوقف (هذا خالد، مررت به..)

Chinés:

Intermedio 1:

Oración.

-Actitude do falante e modalidades de oración: enunciativa, interrogativa, exhortativa (ou imperativa), exclamativa, desiderativa e dubitativa (+ afirmativas e negativas, enfáticas e pasivas); orde e alteracións en cada tipo, elipse de elementos. Entoación dos diferentes tipos de oracións.

-Orde dos elementos en cada tipo de oración: suxeito, predicado, circunstanciais oracionais.

-Oracións impersonais (有 / 是, 刮风了, 安静, 活到老学到老).

-Coordinación afirmativa e negativa entre elementos (和, 跟) e entre oracións. Clases de coordinación e enlaces: 又...又, 也...也, 一方面...一方面, 并且 / 而且, 不但...也 (还).

-Subordinación e enlaces.

-Subordinación adxectiva (ou de relativo) especificativa: P. Rel.+ 的+N.

-Formas de expresar en chinés a subordinación adxectiva explicativa do español.

-Oracións con construcións verbais en serie (她告诉我你生病了). Clases, funcións e usos.

-Oracións coa construción 是...的. Requisitos, funcións e usos.

-Subordinación adverbial (ou circunstancial); características xerais. Subordinación adverbial temporal con -的时候, -以前 e -以后. Subordinación adverbial condicional con 要是, 如果, 假如, 假使...就 (也).

Grupo do nome.

-Funcións do grupo do nome. Partículas ou marcas desas funcións.

Nome.

-Clases de nomes.

-Formas léxicas de indicar o concepto de xénero.

-Formas de indicar o concepto de plural: -们, 都, 几, 些。

Determinantes

-Posesivos. Uso de 我的, 你的, 他的. Condicións para a eliminación da partícula 的 (我爸爸).

-Demostrativos. Uso de 这, 那.

-Indefinidos. Uso de 几, 些, 每.

-Numerais. Formas e usos. Insistencia en 儿, 两, 俩, 零 e nos cardinais co prefixo -第.

-Interrogativos. Uso de 什么, 几, 多少.

-Combinatoria e posición dos determinantes respecto aos clasificadores (ou palabras medidoras) e ao nome núcleo: 你(的)那两位外国朋友.

Clasificadores ou palabras medidoras

-Clases: individuais, colectivos, partitivos, transitivos e estándar (本, 套, 份, 盒, 斤)

-Combinatoria dun mesmo nome con distintos clasificadores (一张支票 / 一本支票, 一根筷子 / 一双筷子 / 一把筷子).

Complementos do nome

Adxectivos:

-Adxectivos (invariables). Clases e combinatoria con 的 (好人 / 很好的人).

-Posición (antepostos ao nome e especificativos). Diferencias cos verbos estativos de cualidade (好人 / 人好).

-Modificadores do adxectivo (比较高, 那么高, 对我很好)

-Graos do adxectivo. Utilización de 很-, 太-, 更-, 比较-, 最-.

Outras formas de complementos do nome (delante do nome-núcleo): nome en aposición (黄河, 黎部长) e oración adxectiva ou de relativo (我们想买的那个房子在乡下).

Pronomes

-Formas, funcións, posición, combinatoria, uso / omisión.

-Personais: funcións, formas, combinatoria e colocación.

-Formas de tratamento habituais (你 / 您).

-Pronomes posesivos, demostrativos, indefinidos e numerais.

-Pronomes interrogativos: 谁, 什么+ø, 哪+个+ø, 几+个+ø, 多少+ø. Relación entre os pronomes interrogativos e indefinidos.

-Pronome relativo 的.

-Pronome reflexivo 自己.

Grupo do verbo.

-Núcleo -verbo- e complementos de acordo co tipo de verbo.

Verbo

-Propiedades do verbo.

-Clases de verbos e implicacións sintácticas.

-Maneiras de expresar o concepto de tempo: presente, pasado, futuro e habitualidade.

-Valores aspectuais: 在-, -着-, -了-, -过-, 起来-, 下去.

-Clases e usos dos verbos resultativos. A súa combinación cos potenciais 得y不 (推得开 / 学不了).

-Verbos direccionais simples. A súa combinación cos potenciais 得y不 (拿得来 / 搬不去).

-Valores dos verbos reduplicados (看看, 检查检查).

-Valores modais através de verbos auxiliares: 会, 能, 可以; 要, 得, 应该, 必须.

-Formas de expresar o imperativo: 不要y 别.

-Perífrases verbais de uso frecuente (喜欢游泳, 想去).

-Verbos que esixen CD y CI: 给, 送, 还, 付.

-Os clasificadores verbais 次, 边, 回y 趟.

-Voz activa con 把. Estrutura e condicións. Uso de 给.

-Voz pasiva con 被, 叫, 给 y 让. Estrutura e condicións. Uso de 给.

Adverbio e locucións adverbiais.

-Expresión de circunstancias de tempo, lugar e modo.

-Adverbios de cantidade (modificando a diferentes categorías –很累, 很多朋友, 开得很快- e a outro adverbio –很远-). Usos de 一点儿 y 有一点儿。

-Gradación do adverbio.

-Adverbios móbiles (将来, 昨天) e adverbios fixos (只, 就, 才 / 就).

-Adverbios interrogativos: 哪儿, 什么时候, 怎么, 为什么.

-Adverbios que indican afirmación, negación e dúbida.

-O adverbio 刚 e o substantivo de tempo 刚才。

Partículas.

-Clases e posición na frase.

-Usos da partícula 的

-Partícula de grao 得.

-Partícula modal oracional 了 fronte a sufixo verbal 了: (已经) O + 了 / V + 了...

-As partículas modais oracionais.

- Formas e usos (cambio de situación, decisión tante, certeza, énfase, estranxeza, reafirmación, suposición, aprobación, contrariedade, suavización de ordes, familiaridade e cortesía): 了, 的, 呢, 吗, 嘛, 吧, 哦, 啊, 呀, 哇, 啦。

Enlaces.

Conxuncións e locucións conxuntivas

-Coordinantes copulativos de uso habitual: 并且, 而且, 不但...也/还, 不但...连...也 / 都, 又...又, 一方面...一方面, 越...越.

-Coordinantes disxuntivos de uso habitual: 还是, 或是, 或者是.

-Coordinantes adversativos de uso habitual: 可是, 但是, 不过.

-Subordinantes de uso habitual para relacionar a frase subordinada coa principal:

-Subordinantes temporais de uso habitual:

-的时候, 以前, 以后.

-Subordinantes condicionais e hipotéticos: 如果 / 假如 / 要是 / 假使... 就 / 也.

-Subordinantes causais-consecutivos de uso frecuente: 因为 / 由于 / 因为的关系 ...所以 / 就.

-Subordinantes concesivos de uso frecuente: 虽然 ...倒 / 可是 / 还是.

-Subordinantes finais de uso frecuente: 为了.

Preposicións e posposicións

-Preposicións (coverbos). Características e posición.

-Usos de 给, 从, 在, 跟, 坐, 用, 替, 离, 像, 叫.

-Posposicións. Características e posición.

-Usos de 上, 下, 里, 前面, 后面, 对面, 右边, 左边, 旁边, 附近.

-Presenza / ausencia de 面, 边, 头.

2. Discurso.

Cohesión

-Mantener o tema: repeticións (intencionadas) (李先生人很好). Recursos de substitución sinxelas con referente claro: elipse, pronomes e adverbios ou expresións con valor anafórico

(那个, 那一年, 那儿, 一样的地方, 那件事情, 那个问题). Por procedementos léxicos: sinónimos, hiperónimos de vocabulario frecuente (电脑 > 机器), através dun dos termos que entran na definición (引导, 政治家, -的总统), e através da nominalización (我每天运动 / 我作的运动...). Posición preverbal para os nomes xa presentados (贼跑了 fronte a 跑了贼).

-Coherencia da temporalidade verbal no discurso (那个时候).

-Conectores máis frecuentes: 又...又, 也...也, 一方面...一方面, 并且 / 而且, 不但...也 (还), 因为, 所以, 的时候, 另外, 比如.

Organización :conversa:

-Marcadores frecuentes para dirixirse a alguén, saudar, empezar a falar, cooperar, reaccionar e interaccionar, implicar o interlocutor, demostrar implicación, tomar a palabra, iniciar unha explicación,

pedir axuda, agradecer, anunciar o final, despedirse):
请问, 劳驾, 麻烦你, 对不起, 不好意思, 一言
为定, 慢走, 一般而论。

-Tipos de reaccións esperadas nas situacións e intercambios usuais (“pares adyacentes”): preguntar – responder, ofrecer – aceptar, pedir – conceder, facer un cumprimento – quitar importancia, pedir – dar (你汉语说得很好 → 哪里哪里, 还差得远呢)

Outro tipo de textos. (Ver I.2)

-Marcadores de iniciación, desenvolvemento, conclusión, cambio de tema (todo de acordo con tipo de discurso / texto).

-Marcadores frecuentes para engadir información, clasificar, enumerar, transmitir, reformular, exemplificar, argumentar, rebater, enfatizar, resumir.

-Marcadores para contextualizar no espazo e no tempo.

-Puntuación e parágrafo. Uso de 。 、 「...」 —

-Formato de acordo co tipo de texto. Marcas gráficas de clasificación, énfase, referencias.

-Entoación e pausas.

Tematización e focalización

-Con partículas (那只够啊 (嘛 / 呢)
我已经看过了).

-Coa construción 是...的 (我们是九点钟关门的).

Deixis.

-Formas de sinalamento nas diferentes situacións de enunciación (conversa, teléfono, chat, carta, etc.) e no discurso diferido e relato: uso dos pronomes, demostrativos e expresións de tempo e espazo.

Cortesía

-Formas de tratamento de uso frecuente: personas gramaticais (您), nomes de tratamento social (先生, 教授, 大使, 大夫) uso de fórmulas (请教, 麻烦您, 留步, 效劳, 怠慢) e expresións feitas (哪里哪里, 不敢当, 过奖).

-Formas e expresións para as funcións sociais (dar ordes, pedir, correxir,...: 麻烦您, 请你, 稍等, 没想到).

-Respostas cooperativas: repetición de partículas, expresións apropiadas,... (好的, 没问题, 当然, 谁说不是呢).

Inferencias

-Sentido implícito nas expresións e situacións habituais (你吃饱了吗?, 你去哪儿?,

时间太晚了 → 你快一点儿 / 我要睡觉...), nas respostas demasiado breves, ou demasiado prolixas e en ton irónico.

3. Léxico e semántica.

Vocabulario

-Expresións frecuentes en diferentes situacións formais e informais para as funcións que se traballan.

(Ver I, 1 y 3): 几岁 / 多大了 / 多大年纪了?,

你属什么?, 多少钱?...

-Vocabulario das situacións e temas traballados; variantes (formal – informal:) estándar. (Ver II, 1).

你好吗? / 你怎么了?, 你姓什么? / 您贵姓?,

你干吗? / 你做什么?... 你好! / 久仰大名.

-Sintagmas lexicalizados e secuencias estereotipadas, (colocacións) de uso frecuente:

晚安, 干杯, 恭喜恭喜, 忙中有错, 忙不过来, 一模一样, 一言为定, 自言自语, 不知如何是好.

-Expresións idiomáticas moi habituais:

生日快乐, 新年快乐, 万事如意, 恭喜恭喜, 恭喜发财.

Formación de palabras.

-Formación de palabras por derivación: valores dos prefixos 在-, 第-, 初-, 老-, 小-, 好-, 难-, 可-; valores dos sufixos -的, -们, -儿, -学, -家, -化, -子, -头, -店, -员; valores dos interfixos 得 y 不.

-Formación de palabras por composición de dous lexemas (小说, 河马, 分散, 眼红, 吃醋, 开刀, 溜冰, 大小, 热心, 左右, 风行, 自动).

-Formación de palabras por parasíntese (小说家, 工业化, 语文学).

Nominalización: através de sufixos (现代-化) o por recategorización (找不到工作).

-Formación de palabras por acurtamento (acronimia: 北京大学 → 北大, 公共汽车 → 公车, 北京外语大学 → 北外)

-Transliteración de siglas de uso frecuente (provenientes do inglés especialmente: ROC:

中华民国, RPC: 中华人民共和国, AIDS o SIDA

→艾滋病, TOEFL→托福-考试-, ONU→

联合国, ONG→非政府组织, NATO ou OTAN→

北大西洋公约组织, DVD, VCD→影碟机).

-Transliteración de palabras estranxeiras de uso frecuente (McDonalds→麦当劳, Kentucky→肯德基, pizza→比萨饼, motorcycle→摩托-汽车)

Significado.

-Campos asociativos dos temas traballados.

-Palabras sinónimas ou de significado próximo 1:
再 / 又 / 也 / 还, 大家 / 人人, 比 / 比较,
以为/认为, 完 / 完了 / 做完 / 完做, 一点儿 /
有一点儿 / 多一点儿, 吗 / 呢 / 吧 / 了, 常常 /
非常 / 往往 / 很长 / 往常, 或 / 还 / 或是 /
还是, 给 / 对 / 跟 / 和 / 向 / 为/往, 能 / 会 / 可以 /
行 / 可能 / 也许, 先 / 首先, 了解 / 认识 / 懂 /
明白,

-Hiperónimos de vocabulario frecuente
(桔子→水果, 松树→树, 玫瑰花→花→植物).

-Palabras antónimas usuais (内向 / 外向, 乐观 /
悲观, 文静 / 活泼, 骄傲 / 谦虚, 开放 /
保守, 合理 / 顽固).

-Polisemia e dobre sentido en palabras de uso frecuente (客气, 哪里, 脸→洗脸 / 丢脸).

-Palabras próximas formalmente que acostuman producir dificultade (书 / 树 / 鼠 / 数, 十四 / 四十, 松树 / 松鼠).

-Definición de palabras. Termos de parentesco 1:
丈夫, 父亲→爸爸,
祖父→爷爷→爸爸的, 祖母→奶奶→爸爸的
母亲, 公公→爸爸→丈夫的爸爸, 婆婆→妈妈
→丈夫的妈妈, 孙子→儿子的儿子, 孙女儿→儿
子的女儿.

-Uso do dicionario. Busca polo sistema de pinyin e polo sistema de radicais.

-Falsos amigos e interferencias léxicas frecuentes (coa LM ou outras segundas linguas: 绿色笑话 en vez de 黄色笑话).

4. Fonoloxía e ortografía.

-Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos.

-Insistencia nos fonemas que presentan maior dificultade: b/p, d/t, g/k, n/ng, j/q/x, zh/ch/sh, z/c/s.

-Insistencia na transcripción dos fonemas anteriores.

-Insistencia nos procesos propios da lingua que presentan maior dificultade.

-Ditongos e tritongos.

-Estrutura da sílaba e separación silábica: (cons.) vogal (nasal).

-Acento enfático.

-Entoación: patróns característicos. Combinación dos distintos grupos fónicos que compoñen a oración.

-Entoacións especiais nas oracións interrogativas, exclamativas e nas adxectivas ou de relativo.

-Entoacións especiais nas oracións con algún elemento topicalizado, focalizado ou enfatizado.

-Entoación para as funcións comunicativas traballadas.

-Tons: tipos, recoñecemento e produción. Cambios tonais en 一, 七, 八, 不, 得, 背, 量.

-Insistencia nas palabras coa mesma sílaba pero diferente tono (马 / 骂 / 玛 / 妈 / 码 / 吗 / 嘛, 买 / 卖 / 埋, 毛 / 猫 / 帽 / 貌, 慢 / 满 / 慢 / 漫).

-Insistencia nos caracteres homófonos pero non homógrafos (mesma pronuncia e mesmo ton pero distinta escritura:

ba→巴, 八, 吧, 扒, 疤, 芭, 笆;

mò→末, 抹, 沫, 莫, 墨, 磨).

-Ritmo. Insistencia na tendencia ao ritmo binario e ás palabras bisílabas do chinés mandarín.

-Abreviaturas usuais (北京大学→北大, 公共汽车→公车, 北京外语大学→北外).

-Transliteración de siglas frecuentes provenientes doutros idiomas (sobre todo do inglés: AIDS ou SIDA →艾滋病, TOEFL→托福-考试-, ONU→联合国, ONG→非政府组织, NATO ou OTAN→北大西洋公约组织).

-Orde dos trazos. Alteracións segundo a posición.

-Ortografía coidada do vocabulario de uso: número de trazos, orde e proporcións das partes.

-Recoñecemento e uso de 700 caracteres.

-Puntuación: usos básicos do punto e á parte, punto e seguido, dous puntos, punto e coma, coma , coma enumerativa, comiñas e subliñado.

Chinés.

Intermedio 2.

1. Gramática.

Oración.

-Actitude do falante e modalidades de oración: enunciativa, interrogativa, exhortativa (ou imperativa), exclamativa, desiderativa e dubitativa (+ afirmativas e negativas, enfáticas e pasivas); orde e alteracións en cada tipo, elipse de elementos. Entoación dos diferentes tipos de oracións.

-Orde dos elementos en cada tipo de oración: suxeito, predicado, circunstanciais oracionais.

-Oracións impersonais (有 / 是, 刮风了, 安静, 活到老学到老).

-Coordinación afirmativa e negativa entre elementos (和, 跟) e entre oracións. Clases de coordinación e enlaces: 又...又, 也...也, 一方面...一方面, 并且 / 而且, 不但...也 (还).

-Subordinación e enlaces.

② Subordinación adxectiva (ou de relativo) especificativa: Pr. rel. + 的 + N. Cambio na orde dos determinantes (posesivos, demostrativos, indefinidos e numerais) respecto á proposición de relativo e ao nome núcleo (这三个戴眼镜的学生都很用功 / 戴眼镜的这三个学生都很用功). Utilización de 所 diante do verbo nas proposicións adxectivas sen consecuente expreso e en función de atributo (你的帮助是我所需要的). Eliminación do nome núcleo na subordinación adxectiva de carácter xenérico (大卫是最需要我们帮助的 (人)).

-Formas de expresar en chino a subordinación adxectiva explicativa do español.

-Oracións con construcións verbais en serie (她告诉我你生病了). Clases, funcións e usos.

② Oracións coa construción 是...的. Requisitos, funcións e usos.

② Cambio de posición do complemento directo respecto a -的 (我们是九点钟关门的 / 我们是九点钟关的门).

-Subordinación adverbial (ou circunstancial). Características xerais.

② Subordinación adverbial temporal 1: -

的时候, -以前 e -以后. Subordinación adverbial temporal

2: 一边...一边, -...就 y V-了...就.

② Subordinación adverbial condicional 1: 要是, 如果, 假如, 假使...就 (也). Subordinación adverbial condicional 2:

只要...就, 除非, 要不是...就, 不是...就是...要不然就是, 只有...才.

Grupo do nome.

-Funcións do grupo do nome. Partículas ou marcas desas funcións.

Nome.

-Clases de nomes.

-Formas léxicas de indicar o concepto de xénero.

-Formas de indicar o concepto de plural: -们, 都, 几, 些.

Determinantes

-Posesivos. Usos de 我的, 你的, 他的. Condicións para a eliminación da partícula 的 (我爸爸).

-Demostrativos. Usos de 这 y 那.

② Indefinidos 1. Usos de 几, 些 y 每. Indefinidos 2. Usos de 整 y 某一.

-Numerais. Formas e usos. Insistencia en 儿, 两, 俩, 零 e nos cardinais co prefixo -第.

-Interrogativos. Usos de 什么, 几 y 多少.

-Combinatoria e posición dos determinantes respecto aos clasificadores (ou palabras medidoras) e ao nome núcleo: 你 (的) 那两位外国朋友.

② Marca cero: anteposición verbal (determinación 贼 跑了) fronte a posposición (indeterminación 跑了贼).

Clasificadores ou palabras medidoras

-Clases: individuais, colectivos, partitivos, transitorios e estándar (本, 套, 份, 盒, 斤).

-Combinatoria dun mesmo nome con distintos clasificadores (一张支票 / 一本支票, 一根筷子 / 一双筷子 / 一把筷子).

Complementos do nome

Adxectivos:

-Adxectivos (invariables). Clases e combinatoria con 的 (好人 / 很好的人).

-Posición (antepostos ao nome e especificativos). Diferenzas cos verbos estativos de cualidade (好人 / 人好).

-Modificadores do adxectivo (比较高, 那么高, 对我很好).

② Graos do adxectivo 1. Utilización de 很-, 太-, 更-, 比较-, 最-. Graos do adxectivo 2. Utilización de -极了, -死了, 挺---的, -的不得了.

Outras formas de complementos do nome (diante do nome-núcleo)

-Nome en aposición (黄河, 黎部长) e oración adxectiva ou de relativo (我们想买的那个房子在乡下).

Pronomes.

-Formas, funcións, posición, combinatoria, uso / omisión.

-Personais: funcións, formas, combinatoria e colocación.

-Formas de tratamento habituais (你/您).

② Importancia da ausencia de pronome persoal (我买了, fronte ao español se la compré).

② Obrigatoriedade do pronome persoal co marcador activo 把 e o pasivo 被.

-Pronomes posesivos, demostrativos, indefinidos e numerais.

-Pronomes interrogativos: 谁, 什么+ 的, 哪+ 个+ 的, 几+ 个+ 的, 多少+ 的. Relación entre os pronomes interrogativos e indefinidos.

-Pronome relativo 的.

-Pronome reflexivo 自己.

Grupo do verbo.

-Núcleo – verbo – e complementos de acordo co tipo de verbo.

Verbo.

-Propiedades do verbo. Clases de verbos.

-Maneiras de expresar o concepto de tempo: presente, pasado, futuro e habitualidade.

-Valores aspectuais: 在-, -着-, -了-, -过-, 起来-, 下去.

-Clases e usos dos verbos resultativos. A súa combinación cos potenciais 得 e 不 (推得开 / 学不了).

-Verbos direccionais simples. A súa combinación cos potenciais 得 e 不 (拿得来/搬不去).

② Verbos direccionais compostos. A súa combinación cos potenciais 得 e 不 (拿得下来 / 搬不上去).

-Valores dos verbos reduplicados (看看, 检查检查).

-Valores modais através de verbos auxiliares: 会, 能, 可以; 要, 得, 应该, 必须.

-Formas de expresar o imperativo: 不要y 别.

-Perífrases verbais de uso frecuente (喜欢游泳, 想去).

-Verbos que exigen CD e CI: 给, 送, 还, 付.

② Diferentes usos de 是 e de 有.

② Os verbos auxiliares, os verbos de estado e os verbos adxectivos (ou de cualidade). O seu comportamento coa negación e cos sufixos aspectuais.

-Os clasificadores verbais 次, 边, 回 e 趟.

② Voz activa con 把. Estrutura e condicións. Uso de 给. Combinación coa negación e cos verbos auxiliares.

② Voz pasiva con 被, 叫, 给 e 让. Estrutura e condicións. Uso de 给. Combinación coa negación e cos verbos auxiliares.

Adverbio e locucións adverbiais.

-Expresión de circunstancias de tempo, lugar e modo.

-Adverbios de cantidade (modificando a diferentes categorías –很累, 很多朋友, 开得很慢– e a outro adverbio –很远–). Usos de 一点儿 e 有一点儿.

-Gradación do adverbio.

-Adverbios móbiles (将来, 昨天) e adverbios fixos (只, 就, 才 / 就).

② Adverbios de modo e onomatopeicos coa partícula 地 (静静地, 叮当叮当地).

-Adverbios interrogativos: 哪儿, 什么时候, 怎么, 为什么.

-Adverbios que indican afirmación, negación e dúbida.

② Adverbios negativos e a súa interacción con outros adverbios.

-O adverbio 刚 e o substantivo de tempo 刚才.

Partículas.

-Clases e posición na frase.

-Usos da partícula 的.

② Partícula de grao 得. A súa negación.

② Partícula modal oracional 了 fronte a sufixo verbal 了: (已经) O + 了 / V + 了...

Repercusións na negación: 还没 (有) + V... 呢 / 没 + V + 的...

-As partículas modais oracionais. Formas e usos (cambio de situación, decisión taxante, certeza, énfase, extrañeza, reafirmación, suposición, aprobación, contrariedade, suavización de ordes, familiaridade e cortesía): 了, 的, 呢, 吗, 嘛, 吧, 哦, 啊, 呀, 哇, 啦.

Enlaces.

Conxuncións e locucións conxuntivas

-Coordinantes copulativos de uso habitual: 并且, 而且, 不但...也/还, 不但...连...也/都, 又...又, 一方面...一方面, 越...越.

-Coordinantes disxuntivos de uso habitual: 还是, 或是, 或者是.

② Coordinantes adversativos de uso habitual 1: 可是, 但是, 不过. Coordinantes adversativos 2: 然而, 倒是.

-Subordinantes temporais de uso habitual: - 的时候, 以前, 以后.

② Subordinantes condicionais e hipotéticos 1:

如果 / 假如 / 要是 / 假使... 就/也. Subordinantes condicionais e hipotéticos 2: 只要... (就), 除非, 要不是...就, 不是...就是...要不然就是, 只有...才; - 的话...就.

-Subordinantes causais-consecutivos de uso frecuente: 因为 / 由于 / 因为的关系... 所以 / 就.

② Subordinantes concesivos de uso frecuente 1: 虽然... 倒 / 可是 / 还是. Subordinantes concesivos 2: 即使 / 就是...也 / 还, 无论 / 不管...都 / 也.

② Subordinantes finais de uso frecuente 1: 为了. Subordinantes finais 2: 为的是, 省得, 是为了...才/而...的.

Preposicións e posposicións

-Preposicións (coverbos). Características e posición.

② Usos de 给, 从, 在, 跟, 坐, 用, 替, 离, 像, 叫. Usos de 除了, 按, 沿, 关于.

-Posposicións. Características e posición.

-Usos de 上, 下, 里, 前面, 后面, 对面, 右边, 左边, 旁边, 附近.

-Presenza / ausencia de 面, 边, 头.

2. Discurso.

Cohesión.

-Manter o tema: repeticións (intencionadas) (李先生人很好). Elipse. Recursos de substitución sinxelos con referente claro: pronomes e adverbios ou expresións con valor anafórico (那个, 那一年, 那儿, 一样的地方, 那件事情, 那个问题). Por procedementos léxicos: sinónimos, hiperónimos de vocabulario frecuente (电脑 > 机器), através dun dos termos que entran na definición (引导, 政治家, - 的总统), e através da nominalización (我每天运动 / 我作的运动...). Posición preverbal para os nomes xa presentados (贼跑了 frente a 跑了贼).

-Coherencia da temporalidade verbal no discurso (那个时候).

-Conectores máis frecuentes: 又...又, 也...也, 一方面...一方面, 并且 / 而且, 不但...也 (还), 因为, 所以, 的时候, 另外, 比如.

Organización.

Conversa:

-Marcadores frecuentes para, dirixirse a alguén, saudar, empezar a falar, cooperar, reaccionar e interaccionar, implicar o interlocutor, demostrar implicación, tomar a palabra, iniciar unha explicación, pedir axuda, agradecer, anunciar o final, despedirse): 请问, 劳驾, 麻烦你, 对不起, 不好意思, 一言为定, 慢走, 一般而论.

-Tipos de reaccións esperadas nas situacións e intercambios usuais ("pares adxacentes"): preguntar – responder, ofrecer – aceptar, pedir – conceder, facer un cumprimento – quitar importancia, pedir – dar,... (你汉语说得很好 → 哪里哪里, 还差得远呢).

Tipos de textos. (Ver I. 2):

-Marcadores de iniciación, desenvolvemento, conclusión, cambio de tema (todo de acordo co tipo de discurso / texto).

-Marcadores frecuentes para engadir información, clasificar, enumerar, transmitir, reformular, exemplificar, argumentar, rebater, enfatizar, resumir.

-Marcadores para contextualizar no espazo e no tempo.

-Puntuación e parágrafos. Uso de 。 、 「...」 —

-Formato de acordo co tipo de texto. Marcas gráficas de clasificación, énfase, referencias.

-Entoación e pausas.

Tematización e focalización

-Con partículas (那只够啊 (嘛 / 呢) 我已经看过了).

-Coa construción 是...的 (我们是九点钟关门的).

② Poñer o axente como protagonista cando o tópico é o CD: 是...的 e non a pasiva occidental (那副画是王太太画的 e non

那副画被王太太画了). Especial énfase en evitar este calco sintáctico.

Deixe.

-Formas de sinalamento nas diferentes situacións de enunciación (conversa, teléfono, chat, carta, etc.) e no discurso diferido e relato: uso dos pronomes, demostrativos e expresións de tempo e espazo.

Cortesía.

-Formas de tratamento de uso frecuente: persoas gramaticais (您), nomes de tratamento social (先生, 教授, 大使, 大夫) uso de fórmulas (请教, 麻烦您, 留步, 效劳, 怠慢) e expresións feitas (哪里哪里, 不敢当, 过奖).

-Formas e expresións para as funcións sociais (dar ordes, pedir, correxir,...: 麻烦您, 请你, 稍等, 没想到).

-Respostas cooperativas: repetición de partículas, expresións apropiadas,... (好的, 没问题, 当然, 谁说不是呢).

Inferencias

-Sentido implícito nas expresións e situacións habituais (你吃饱了吗?, 你去哪儿?,

时间太晚了 → 你快一点儿 / 我要睡觉...), nas respostas demasiado breves, ou demasiado prolixas e no ton irónico.

3. Léxico e semántica.

Vocabulario.

-Expresións frecuentes en diferentes situacións formais e informais para as funcións que se traballan. (Ver I, 1 e 3): 几岁 / 多大了 / 多大年纪了?, 你属什么?, 多少钱?...

-Vocabulario das situacións e temas traballados; variantes (formal – informal) estándar. (Ver II, 1). 你好吗? / 你怎么了?, 你姓什么? / 您贵姓?, 你干吗? / 你做什么?, 你好! / 久仰大名.

② Sintagmas lexicalizados e secuencias estereotipadas, (colocacións) de uso frecuente:

晚安, 干杯, 恭喜恭喜, 忙中有错, 忙不过来, 一模一样, 一言为定, 自言自语, 不知如何是好.

Outros sintagmas lexicalizados:

乱七八糟, 流口水, 出洋相, 糊里糊涂, 水土不服, 满载而归, 蓝天白云, 一心一意.

② Expresións idiomáticas moi habituais:

生日快乐, 新年快乐, 万事如意, 恭喜恭喜, 恭喜发财.

Outras expresións idiomáticas:

身体健康, 礼多人不怪, 不到长城非好汉, 人死不能复生, 成家立业, 入境随俗.

Formación de palabras

-Formación de palabras por derivación: valores dos prefixos 在-, 第-, 初-, 老-, 小-, 好-, 难-, 可-; valores dos sufixos -的, -们, -儿, -学, -家, -化, -子, -头, -店, -员; valores dos interfixos 得 y 不.

② Formación de palabras por composición de dous lexemas (小说, 河马, 分散, 眼红, 吃醋, 开刀, 溜冰, 大小, 热心, 左右, 风行, 自动).

② Formación de palabras por composición de tres ou máis lexemas (公共汽车, 出租汽车, 电子邮件, 羊角面包).

-Formación de palabras por parasíntese (小说家, 工业化, 语文学).

Nominalización: através de sufixos (现代-化) ou por recategorización (找不到工作).

-Formación de palabras por acurtamento (acronimia: 北京大学→北大, 公共汽车→公车, 北京外语大学→北外).

-Transliteración de siglas de uso frecuente (provenientes do inglés especialmente: ROC:

中华民国, RPC: 中华人民共和国, AIDS ou SI-DA → 艾滋病, TOEFL → 托福-考试-, ONU → 联合国, ONG → 非政府组织, NATO ou OTAN → 北大西洋公约组织, DVD, VCD → 影碟机).

-Transliteración de palabras estranxeiras de uso frecuente (McDonalds → 麦当劳, Kentucky → 肯德基, pizza → 比萨饼, motorcycle → 摩托-汽车).

Significado

② Palabras sinónimas ou de significado próximo 1: 再 / 又 / 也 / 还, 大家 / 人人, 比 / 比较, 以为 / 认为, 完 / 完了 / 做完 / 完做, 一点儿 / 有一点儿 / 多一点儿, 吗 / 呢 / 吧 / 了, 常常 / 非常 / 往往 / 很长 / 往常, 或 / 还 / 或是 / 还是, 给 / 对 / 跟 / 和 / 向 / 为 / 往, 能 / 会 / 可以 / 行 / 可能 / 也许, 先 / 首先, 了解 / 认识 / 懂 / 明白.

② Palabras sinónimas ou de significado próximo 2: 感到 / 觉得, 想 / 心想, 要 / 愿意, 刚 /

刚才, 渐渐地 / 慢慢地, 来不及 / 没时间, 总是 / 永远 / 一直, , 正 / 正在 / 正好, 往往 / 常常, 场合 / 情况, 只 / 只是 / 只要 / 只有, 得了 / 得到 / 取得, 甚至 / 连, 礼貌 / 规矩.

-Hiperónimos de vocabulario frecuente (桔子→水果, 松树→树, 玫瑰花→花→植物).

-Palabras antónimas usuais (内向 / 外向, 乐观 / 悲观, 文静 / 活泼, 骄傲 / 谦虚, 开放 / 保守, 合理 / 顽固).

-Polisemia e dobre sentido en palabras de uso frecuente (客气, 哪里, 脸→洗脸 / 丢脸).

-Palabras próximas formalmente, que acostuman producir dificultade (书 / 树 / 鼠 / 数, 十四 / 四十, 松树 / 松鼠).

② Termos de parentesco 1: 丈夫, 父亲→爸爸, 祖父→爷爷→爸爸的的父亲, 祖母→奶奶→爸爸的母亲, 公公→爸爸→丈夫的爸爸, 婆婆→妈妈→丈夫的妈妈, 孙子→儿子的儿子, 孙女儿→儿子的女儿.

Definición de palabras. Termos de parentesco 2: 妻子, 母亲→妈妈, 外祖父→外公 → 妈妈的父亲, 外祖母→外婆→妈妈的母亲, 岳父→爸爸→妻子的爸爸, 岳母→妈妈→妻子的妈妈, 外孙→女儿的儿子, 外孙女→女儿的女儿.

-Uso do dicionario. Busca polo sistema de pinyin e polol sistema de radicais.

-Falsos amigos e interferencias léxicas frecuentes (coa LM ou outras segundas linguas: 绿色笑话 en vez de黄色笑话).

4. Fonoloxía e ortografía.

-Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos. Insistencia nos fonemas e procesos que presentan maior dificultade: b/p, d/t, g/k, n/ng, j/q/x, zh/ch/sh, z/c/s.

-Insistencia na transcripción dos fonemas anteriores.

-Estrutura da sílaba e separación silábica: (cons) vogal (nasal). Ditongos e tritongos.

-Acento enfático.

-Entoación: patróns característicos. Combinación dos distintos grupos fónicos que compoñen a oración. Entoacións especiais: oracións interrogativas,

exclamativas e adxectivas ou de relativo; nas oracións con algún elemento topicalizado, focalizado ou enfatizado. Entoación para as funcións comunicativas traballadas.

-Tonos: tipos, recoñecemento e produción. Cambios tonais en 一, 七, 八, 不, 得, 背, 量.

-Insistencia nas palabras coa mesma sílaba pero diferente ton (马 / 骂 / 玛 / 妈 / 码 / 吗 / 嘛, 买 / 卖 / 埋, 毛 / 猫 / 帽 / 貌, 慢 / 满 / 慢 / 漫).

-Insistencia nos caracteres homófonos pero non homógrafos (mesma pronuncia e mesmo ton pero distinta escritura: ba→巴, 八, 吧, 扒, 疤, 芭, 芭; mò→末, 抹, 沫, 莫, 墨, 磨).

-Ritmo. Insistencia na tendencia ao ritmo binario e ás palabras bisílabas do chinés mandarín.

-Abreviaturas usuais (北京大学→北大, 公共汽车→公车, 北京外语大学→北外).

-Transliteración de siglas frecuentes provenientes doutros idiomas (sobre todo do inglés: AIDS ou SIDA → 艾滋病, TOEFL → 托福 -考试-, ONU → 联合国, ONG → 非政府组织, NATO ou OTAN → 北大西洋公约组织).

-Orde dos trazos. Alteracións segundo a posición.

② Recoñecemento e uso de 1.000 caracteres.

-Puntuación: usos básicos do punto e á parte, punto e seguido, dous puntos, punto e coma, coma, coma enumerativa, comiñas e subrayado.

-Ortografía coidada do vocabulario de uso: número de trazos, orde e proporción das partes.

Español para estranxeiros.

Intermedio 1.

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración composta.

A expresión de relacións lóxicas.

Oración composta por coordinación (copulativas, disxuntivas, adversativas). A xustaposición.

Oración composta por subordinación: substantivas (o estilo indirecto para informacións simples: Me dijo que no quería más), adxectivas ou de relativo (con que, e que precedidas de artigo con antecedente expreso: el que), adverbiais: temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade), de lugar, modais, causais, finais, condicionais, consecutivas, concesivas, comparativas.

3.2.1.2.2. A oración simple.

Tipos de oración (enunciativa, interrogativa, exclamativa e exhortativa). Elementos constitutivos (o suxeito, o verbo e os seus complementos e o atributo) e a súa posición (casos de inversión nas interrogativas directas e indirectas e nas oracións encabezadas por adverbios como si, dónde, cómo, cuándo, etc.). Oracións impersonais co verbo na 3ª persoa do plural: te han regalado una planta. Oracións impersonais con se: Se come bien en este restaurante.

Fenómenos de concordancia (orde de elementos na oración: suxeito, predicado/atributo). Concordancia en caso de suxeito múltiplo: ¿María y tú vais de compras? Concordancia con suxeitos de diferentes persoas gramaticais.

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1 Núcleo: substantivo e pronomes (clases, xénero, número, caso).

Substantivos: comúns e propios; simples e compostos. Aspectos relevantes das diferenzas de xénero dependendo da súa terminación: masculinos en -a, -or, -aje e femininos en -o, -dad, -tad, -ción, -ez, -tud, etc.; diferenzas de xénero dependendo do sentido da palabra: el cura (masc.), la coliflor (fem.); diferenzas de significado segundo o xénero: el/la policía. Nomes cunha soa forma para masculino e feminino: el/la estudiante. Substantivos con oposición de xénero polo significante: buey-vaca.

Formación do plural en casos xerais e particulares en palabras de uso frecuente; plural dos nomes compostos: los paraguas, e nomes de uso cotián que só poden ir en singular ou plural: el dinero.

Pronomes: formas tónicas e átonas; funcións de suxeito, OD, OI; orde dos pronomes: suxeito ÉL, ella y yo; uso do tratamento con usted/ustedes coas formas verbais correspondentes; reduplicación do pronomes: a ti te parece bien; omisión e presenza do pronomes suxeito; pronomes con verbos reflexivos e pronominais; pronomes tónicos con preposición: conmigo, pronomes relativos, posesivos, deícticos, indefinidos, interrogativos e exclamativos.

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo mediante:

Determinantes (artigos, demostrativos, posesivos, cuantificadores).

O artigo definido, indefinido, neutro: Lo alto que es Tomás. Contraste entre o artigo determinado e o indeterminado. Presenza de artigos con nomes identificables e con valor xeral; ausencias de artigo para designar clases: Matar ballenas está prohibido.

Demostrativo: mención deíctica e mención anafórica.

Posesivo: formas átonas e tónicas. Usos de su: su casa (de él, de usted, de ella). Posición do posesivo e combinación con outros determinantes: Este amigo mío. Concordancias co posuído.

Cuantificadores indefinidos: algunos, varios...
Numerais cardinais e ordinais; partitivos e múltiplos máis usuais.

Aposición. Complementos do nome. Construcións introducidas por preposición: El niño, de la cazadora azul, es mi hermano. Oracións de relativo: La niña, que vimos ayer, se llama María.

Sintagma (nominal, adxectivo, verbal, adverbial, preposicional).

Frase de relativo ou oración.

3.2.1.3.2.3. Posición dos elementos do sintagma (determinantes + núcleo + modificadores) e fenómenos de concordancia (entre o núcleo + adxacentes)

3.2.1.3.2.4. Funcións sintácticas do sintagma (suxeito, obxecto directo, etc.).

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo (clases, xénero, número, caso, grao). Adxectivos variables: o/a, or/ora, an /ana e invariables: -e,-i, ista ou consoante. Formación do número. Substantivación: lo bueno. Comparativo de igualdade, inferioridade e superioridade; superlativo absoluto. Comparativos sintéticos: mejor, peor. Apócopes: El primer amor.

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo mediante sintagma (nominal, adxectivo, verbal, adverbial, preposicional): el azul del cielo, bastante generoso ou oración.

3.2.1.2.4.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Posposición: Estas carreteras polvorientas, e anteposición: Estas polvorientas carreteras, con adxectivos de orde: Es la tercera chica, con adxectivos que cambian o significado: pobre.

3.2.1.2.4.4. Funcións sintácticas do sintagma (atributo, etc.).

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo (clases, tempo, aspecto, modalidade, voz). Conxugación dos verbos regulares e irregulares de uso frecuente en indicativo e presente e imperfecto de subxuntivo. Revisión dos usos dos tempos do pasado (indicativo). Distinción entre imperfecto/ perfecto indefinido/pluscuamperfecto. Distinción entre aspecto perfectivo/imperfectivo. Valores temporais secundarios: presente co valor de pasado: Rosalía de Castro nace en 1847 e futuro: Mañana voy a misa. Usos do pretérito imperfecto e do pluscuamperfecto co valor de cortesía: ¿Podías decirme qué hora es?; Quisiera proponerles algo. Uso do futuro para indicar probabilidade e dúbida: Vendrán pronto, Costará unos mil euros.

Distinción entre modo indicativo (acontecemento real, existencia obxectiva...); subxuntivo (acontecemento irreal, subxectivo...); imperativo negativo e afirmativo, valores usuais (dar instrucións, aconsellar, convidar...), combinación cos pronomes e imperativos

lexicalizados frecuentes: ¿Diga? Usos do presente e imperfecto de subxuntivo en oracións subordinadas: Es importante que vengas pronto; Ojalá estuviera aquí conmigo.

Formas non persoais: o infinitivo con valor de substantivo: Cantar no me gusta; xerundio con valor adverbial: Salió llorando de la película; participio con valor adxectivo: Lo escuché impresionada.

Perífrases verbais de infinito e xerundio de uso frecuente.

Distinción ser/estar.

Pasiva reflexa: Se alquila piso.

3.2.1.2.5.2. Modificadores do núcleo: negación, etc.

3.2.1.2.5.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Concordancia suxeito - verbo.

3.2.1.2.5.4. Funcións sintácticas do sintagma. A orde dos elementos no sintagma.

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbios e locucións adverbiais (clases, grao).

Adverbios de uso frecuente de lugar, tempo, modo, cantidade. Adverbios en -mente: formación e uso. Adverbios de afirmación, negación e dúbida: efectivamente, seguro, quizá, tal vez, probablemente... Adverbios e locucións adverbiais de uso frecuente que indican afirmación, negación e dúbida: bueno, de acuerdo. Gradación do adverbio: grao comparativo: más lejos que, superlativo: lejísimos.

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo: Mediante sintagma adverbial: Bastante cerca; preposicional: Detrás de la casa e adxectivo: Ella es muy lista.

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.6.4. Funcións sintácticas do sintagma (complemento circunstancial, etc.)

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: preposición e locucións preposicionais (clases).

Significado e usos frecuentes das preposicións. Uso da preposición a con OD de persoa, e en perífrases de ir + a: voy a casa. Distinción de a/en, por/para... Locucións prepositivas de uso frecuente: después de, encima de. Verbos de uso frecuente que rexen preposición: contar con, ayudar a, hablar de.

3.2.1.2.7.2. Modificación do núcleo: Mediante sintagma adverbial, preposicional, etc.

3.2.1.2.7.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.7.4. Funcións sintácticas do sintagma (complemento de réxime, etc.).

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1. O alfabeto/ os caracteres.

3.2.1.3.2. Representación gráfica de fonemas e sons.

Sistematización ortográfica e fónica das letras ou grupos de letras que representan varios sons (c, qu, k, g, j, gu, rr, r, y, ll) e dos sons representados por varias letras (/z/, /b/, /y/, /j/, /g/, /r/ y/r/).

3.2.1.3.3. Ortografía de palabras estranxeiras.

3.2.1.3.4. Uso dos caracteres nas súas diversas formas (maiúsculas, minúsculas, cursiva, etc.). Abreviaturas e siglas de uso frecuente (avda., ONU, S.A., etc.).

Ortografía dos números con decimais e das porcentaxes. Os números romanos para a escritura dos séculos.

3.2.1.3.5. Signos ortográficos (acento, apóstrofo, diérese, guión, etc.).

Uso do acento nas palabras agudas, graves e esdrúxulas de uso frecuente, incluídas as que presentan ditongos e hiatos. Uso do acento nos interrogativos e exclamativos.

Usos xerais dos signos de puntuación (punto e seguido e punto e á parte) e usos básicos da coma e punto e coma. Usos básicos da paréntese. Signos de apertura e peche nas exclamacións e preguntas.

3.2.1.3.6. División das palabras no final da liña. Estrutura silábica. Uso do guión para separación de sílabas - sílabas átonas e tónicas. Número de sílabas: monosílabas...

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos e as súas combinacións.

Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos do español estándar. Vogais anteriores, medias e pechadas. Grupos vocálicos: ditongos, tritongos e hiatos máis frecuentes. As sinalefas.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos e as súas agrupacións. Recoñecemento e pronuncia dos fonemas consonánticos. Insistencia nos fonemas que presenten un maior grao de dificultade (sibilantes, palatais, vibrantes...). Recoñecemento e pronuncia dos grupos consonánticos: pr, pl...

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos máis habituais na lingua (enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica, etc.).

3.2.1.4.4. Acento fónico/tonal dos elementos léxicos illados. Entoación e ritmo na expresión de certos estados de ánimo (sorpresa, ánimo, enfado).

3.2.1.4.5. Acento e a tonicidade/patróns tonais no sintagma e na oración. Curvas de entoación en diferentes tipos de oración: preguntas, repreguntas, exclamacións. Énfase nun elemento da oración, espe-

cialmente os antepostos (Maria es la que me regaló las flores). Pausas e entoación.

Español para estranxeiros.

Intermedio 2.

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración composta (por coordinación e por subordinación).

A expresión de relacións lóxicas. Ampliación de enlaces en oracións coordinadas afirmativas e negativas. Ampliación e reforzo de estruturas con todo tipo de conectores (subordinadas adverbiais de tempo, modo, causa, lugar...) e especial atención á correlación de tempos e modos. Oración composta por subordinación: substantivas (o estilo indirecto para comunicar ordes, peticións e consellos en subxuntivo: Me dijo que la esperase, e para a transmisión de información con indicativo: Nos informó de que marcharía mañana; interrogativa indirecta introducida por que, si); adxectivas ou de relativo (oracións de relativo con antecedente e sen antecedente: El, la los, las que; quien/quienes; usos de donde, en que, con el que, por lo que).

3.2.1.2.2. A oración simple.

Ampliación de tipos de oración (enunciativa, interrogativa, exclamativa e exhortativa). Elementos constitutivos e a súa posición. Oracións pasivas con se: La escuela se construyó en el siglo XX. Oracións coordinadas afirmativas e negativas: clases e nexos.

Fenómenos de concordancia (orde dos elementos na oración: suxeito, predicado/atributo).

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo: substantivo e pronomes (clases, xénero, número, caso).

Substantivos: aspectos relevantes do xénero feminino con nomes de profesións.

Formación do plural en substantivos en -y: rey-reyes; substantivos acabados en -s: el martes/los martes. Nomes de uso cotián que só poden ir en plural: las gafas.

Pronomes: omisión e presenza do pronomes con valor de contraste: Me ha insultado a mí y no a usted; pronomes de OI con verbos como parecer; pronomes obxecto directo e indirecto con verbos de dobre réxime pronominal: interesar; léismo, láismo, loísmo; usos de lo + que, lo + de para aludir a un tema: lo que pasa es que. Pronomes relativos, posesivos, defectivos indefinidos, interrogativos e exclamativos e os seus usos con preposición: de qué. Pronomes relativos con artigo: los que, las que... Usos dos pronomes posesivos precedidos ou non de artigo: es el tuyo/es tuyo. Usos defectivos do demostrativo: no, no quiero ése, quiero aquel. Pronomes indefinidos sen flexión: nadie, nada.

3.2.1.2.3.2. Modificación do núcleo mediante:

Determinantes (artigos, demostrativos, posesivos, cuantificadores), aposición, sintagma (nominal,

adxectivo, verbal, adverbial, preposicional), frase de relativo ou oración.

Artigo: presenza e ausencia de artigo: la llave, una llave, ¿tienes llaves? Uso do artigo con valor posesivo; artigo masculino con palabras que empezan por a tónico: el alma). Uso intensificador do artigo indeterminado: Hace un calor. Usos do artigo lo + adxectivo: lo interesante, lo + superlativo: lo mejor.

Demostrativo: mención anafórica e catafórica.

Posesivo: usos de su: su casa de él, de usted, de ella. Posición do posesivo e combinación con outros determinantes cando vai posposto: este amigo mío.

Cuantificadores indefinidos: varios, cierto, algunos... Usos de indefinidos en posición preverbal e posverbal con negación: No ha llegado ningún paquete/ningún paquete ha llegado; contrastes do tipo: Un poco de/poco. Apócope de formas: ningún/algún. Contrastes do tipo: Llegó el primero/ Llegó de número 1.

3.2.1.3.2.3. Posición dos elementos do sintagma (determinantes + núcleo + modificadores) e fenómenos de concordancia (entre o núcleo + adxacentes).

3.2.1.3.2.4. Funcións sintácticas do sintagma (suxeito, obxecto directo, etc.).

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo (clases, xénero, número, caso, grao).

Comparativo de igualdade: igual que, lo mismo que, inferioridade e superioridade. Comparativos sintéticos: mejor, peor, mayor, menor. Superlativo absoluto e relativo: el más alto. Formas apócopadas: gran, buen...

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo mediante sintagma (nominal, adxectivo, verbal, adverbial, preposicional) e oración.

3.2.1.2.4.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Posposición con valor especificativo e anteposición con adxectivos que cambian de significado. Apócopies en posición anteposta de adxectivos en masculino singular: bueno, primero...

3.2.1.2.4.4. Funcións sintácticas do sintagma (atributo, etc.).

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo (clases, tempo, aspecto, modalidade, voz).

Modo indicativo: tempos do pasado: insistencia nos usos dos tempos que ofrecen maior dificultade: oposición pretérito imperfecto/perfecto e indefinido. Condicional para a expresión de consellos, desexos e hipóteses e peticións máis corteses: ¿Le molestaría si paso más tarde? Tempos de futuro: futuro perfecto de suposición: Ya habrá llegado. Outros valores do futuro: para expresar probabilidade, desexos, cortesía.

Modo subxuntivo: presente: uso frecuente en oracións simples imperativas, desiderativas, dubitativas; en oracións subordinadas: futuro, necesidade, desexo, dúbida, probabilidade. Conxugación regular e irregular das formas compostas de subxuntivo. Usos do pretérito perfecto e do imperfecto de subxuntivo referidos ao pasado ou ao futuro con valor de petición ou desexo: correlación de tempos e modos na oración subordinada: Le mandan que se retire/Le mandaron que se retirara).

Ampliación de perífrases verbais de infinito e xerundio.

Formas non persoais: ampliación dos seus valores.

Ampliación dos valores do imperativo negativo e afirmativo: Vete de aquí; No te vayas de aquí. Imperativos lexicalizados.

Voz activa e pasiva. Pasiva reflexa con se.

Contraste entre ser/estar noutros usos: Es soltero/Está soltero.

3.2.1.2.5.2. Modificadores do núcleo: ngación, etc.

3.2.1.2.5.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

Concordancia suxeito - verbo - complementos. A orde dos elementos no sintagma.

3.2.1.2.5.4. Funcións sintácticas do sintagma (verbo, suxeito, etc.). Verbo -complementos (OD, OI, CC, atributo, complemento axente).

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbios e locucións adverbiais (clase, grao). Ampliación dos adverbios e locucións de lugar, tempo, modo, cantidade. Adverbios de afirmación, negación e dúbida (efectivamente, seguro, quizá, tal vez, probablemente, seguramente, lo mismo, igual). Adverbios relativos e interrogativos (donde, cando, como, cuantos). Adverbios relacionados cun elemento da oración ou con toda a oración: Efectivamente, es como te dije.

Gradación do adverbio: grao comparativo e superlativo.

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo: mediante sintagma adverbial, preposicional, etc.

Sintagma adverbial: outro adverbio (Muy lejos); sintagma preposicional (Lejos de aquí).

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. A colocación na oración.

3.2.1.2.6.4. Funcións sintácticas do sintagma (complemento circunstancial, etc.)... Función do sintagma adverbial: CC (Iremos temprano al cine), modificador dun adxectivo (Ha llegado un chico bastante simpático) ou doutro adverbio (Demasiado pronto).

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: preposición e locucións prepositivas: ampliación das preposicións e locucións.

Rexencias con verbos de uso frecuente. Ampliación dos verbos rexidos con preposición: contar con, pensar en, reirse de. Adxectivos que rexen preposición: agradable con, difícil de. Repaso das preposicións que xeran dificultade: por/para; a/en; en/con. Uso de preposición + infinitivo: antes de comer. Ampliación de locucións prepositivas: alrededor de, en relación con.

3.2.1.2.7.2. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.7.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.7.4. Funcións sintácticas do sintagma (complemento de réxime, etc.).

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1. O alfabeto/os caracteres.

3.2.1.3.2. Representación gráfica de fonemas e sons. Letras que se corresponden con varios fonemas (c, x); letras sen correspondencia (h); non correspondencia grafía/son: ballet. Palabras homófonas: tuvo, tubo; homógrafas: banco.

3.2.1.3.3. Ortografía de palabras estranxeiras.

Préstamos de palabras estranxeiras en determinados campos temáticos. Deportes: water-polo, hockey, cociña: sandwich, pudding, telecomunicacións: mail.

3.2.1.3.4. Uso dos caracteres nas súas diversas formas (maiúsculas, minúsculas, cursiva, etc.). Sistematización do uso das letras maiúsculas: (nomes propios, países, títulos, etc.) e minúsculas (nomes comúns, nomes de linguas, etc.).

3.2.1.3.5. Signos ortográficos (acento, apóstrofo, diérese, guiño, etc.).

Recoñecemento e produción de ditongos e hiatos correntes e recoñecemento dos tritongos máis frecuentes (segunda persoa do plural de certos verbos: estudiáis, limpiáis. Uso de comiñas para a transmisión do discurso directo, da desviación semántica, o rexistro vulgar ou coloquial, a ironía, etc. Diferenzas entre o acento ortográfico e diacrítico: sí/si, él/el. Diferenzas de acentuación e ortografía dos interrogativos e exclamativos fronte aos relativos e ás conxuncións: qué/que, cómo/como. Uso do carácter esdrúxulo coa obriga do acento nas formas verbais con pronomes enclíticos: enseñándome, vámonos. Permanencia do acento dos adverbios en -mente: fácilmente.

3.2.1.3.6. División das palabras no final da liña. Estrutura silábica.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos e as súas combinacións.

Recoñecemento e produción de ditongos, tritongos e hiatos.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos e as súas agrupacións.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos (enxordecemento, sonorización, asimilación, elisión, palatalización, nasalización, epéntese, alternancia vocálica, etc.).

3.2.1.4.4. Acento fónico/tonal dos elementos léxicos illados. O grupo fónico e a entoación. Entoación e curvas de entoación básicas e algunhas secundarias: repregunta, citas ou parénteses, promesas ou ameazas, entoacións suspendidas: Me quedé....

3.2.1.4.5 Acento e atonicidade/patróns tonais no sintagma e na oración. O acento. Iniciación no recoñecemento doutros acentos dialectais do español, especialmente os que se realizan en España: pronunciación do tipo /s/z/j/h/. Atención aos tons dialectais, cambios do acento da palabra, etc.

Francés.

As programacións didácticas para os cursos Intermedio 1 e Intermedio 2 incluírán os contidos que se detallan a continuación e os contidos recollidos no nivel básico que se consideren relevantes para acadar os obxectivos do nivel intermedio. Cómpre lembrar que, en calquera caso, a selección de contidos en cada momento estará baseada na súa pertinencia para acadar os obxectivos específicos nas diferentes destrezas, tendo en conta así mesmo as necesidades e dificultades de aprendizaxe das alumnas e dos alumnos.

Francés.

Intermedio 1:

3.2.1.2 Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1 A oración composta.

3.2.1.2.1.1 Subordinadas de relativo: usos frecuentes.

3.2.1.2.1.2 As oracións impersoais: verbos e construcións impersoais de uso frecuente (il est + adxectivo + de/que, il vaut mieux, il s'agit de, etc.).

3.2.1.2.1.3 As subordinadas completivas usadas para expresar certeza, para afirmar, constatar, etc. (empregadas con indicativo); para expresar desexo, obriga e consello, sentimentos, dúbida, posibilidade, etc. (empregadas con subxuntivo).

3.2.1.2.1.4 As subordinadas completivas: casos frecuentes de cambio de sentido provocado polo cambio de modo verbal (Il dit que les ventes augmentent/Dites-lui qu'il soit là à 14 heures). A transformación infinitiva (Je suis désolé d'être en retard).

3.2.1.2.1.5 O estilo indirecto: cambios de tempo e modo; verbos introdutorios máis frecuentes. Modificación das expresións de tempo (ce soir/ce soir-là). A interrogación indirecta.

3.2.1.2.1.6 Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.1.6.1 Conxunción: et, ni.

3.2.1.2.1.6.2 Disxunción: ou.

3.2.1.2.1.6.3 Oposición e concesión: mais, pourtant, par contre, au contraire.

3.2.1.2.1.6.4 Comparación : comme, comme si, plutôt que, etc.

3.2.1.2.1.6.5 Condición e hipótese: si.

3.2.1.2.1.6.6 Causa: comme, car, parce que, puisque. A xustaposición (Ils ont vendu leur appartement: ils voulaient habiter dans une maison).

3.2.1.2.1.6.7 Finalidade: pour (que), afin que/de.

3.2.1.2.1.6.8 Consecuencia: donc, alors, par conséquent, c'est pourquoi. A xustaposición (Il toussait sans arrêt: il a dû arrêter de fumer).

3.2.1.2.1.6.9 Relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade): quand, pendant (que), avant de/que, après que/après + infinitivo, depuis que, au moment où. Outras maneiras de expresar tempo: uso de il y a/ça fait, en, dans e depuis, dès... à, depuis... jusqu'à, etc.

3.2.1.2.2 A oración simple.

3.2.1.2.2.1 Tipos de oración: enunciativa, interrogativa, exclamativa e exhortativa.

3.2.1.2.2.2 Elementos constituíntes (o suxeito, o verbo, os seus complementos e o atributo) e a súa posición.

3.2.1.2.2.3 A mise en relief: as formas c'est... qui, c'est... que.

3.2.1.2.3 O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1 Núcleo: substantivo e pronome.

3.2.1.2.3.1.1 O substantivo.

3.2.1.2.3.1.1.1 Clases: comúns e propios, simples e compostos.

3.2.1.2.3.1.1.2 Xénero: marcas orais e escritas; regra xeral e casos particulares en palabras de uso frecuente (frère/soeur, vieux/vieille); o xénero en nomes xeográficos de uso frecuente.

3.2.1.2.3.1.1.3 Número: marcas orais e escritas; regra xeral e casos particulares en palabras de uso frecuente.

3.2.1.2.3.1.2 O pronome.

3.2.1.2.3.1.2.1 Formas, posición, uso. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3.1.2.2 Clases:

3.2.1.2.3.1.2.2.1 Demostrativos: formas simples ; uso de c'est/il est/elle est, ce/cela/ça.

3.2.1.2.3.1.2.2.2 Relativos: formas simples (qui, que, où).

3.2.1.2.3.1.2.2.3 Interrogativos: as perífrases qu'est-ce qui, qu'est-ce que, qui est-ce qui, qui est-ce que. A posposición (Tu sais quoi?).

3.2.1.2.3.1.2.2.4 Indefinidos: formas variables e invariables; indefinidos seguidos de adxectivo (quel-que chose d'intéressant).

3.2.1.2.3.1.2.2.5 Uso básico dos pronomes en e y; expresións frecuentes (allez-y, prends-en).

3.2.1.2.3.2 Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.2.1 Determinantes: formas, uso e posición. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3.2.1.1 Artigos: definidos, indefinidos e partitivos; casos de substitución por de en frases negativas, detrás de expresión de cantidade e diante de adxectivos empregados en plural (J'ai de bons amis). Uso con valor posesivo (Il a mal à la tête). Casos frecuentes de omisión (avoir peur).

3.2.1.2.3.2.1.2 Demostrativos: emprego das partículas -ci e -là.

3.2.1.2.3.2.1.3 Posesivos. Uso en expresións: faire son service militaire, faire sa toilette, etc.

3.2.1.2.3.2.1.4 Indefinidos: formas de uso frecuente con valor positivo e negativo; expresión da frecuencia (chaque semaine, tous les quarts d'heure).

3.2.1.2.3.2.1.5 Cuantificadores: multiplicativos (le double, le triple, etc.) e fraccións de uso frecuente (la moitié, un tiers, etc.).

3.2.1.2.3.2.2 Modificación do núcleo mediante aposición (Zola, écrivain connu, a été très critiqué).

3.2.1.2.3.2.3 Modificación do núcleo mediante sintagma nominal, adxectivo, verbal, adverbial, preposicional.

3.2.1.2.3.2.4 Modificación do núcleo mediante frase de relativo ou oración.

3.2.1.2.3.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3.4 Funcións sintácticas do sintagma: suxeito, obxecto directo, obxecto indirecto, atributo, complemento circunstancial e complemento predicativo.

3.2.1.2.4 O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1 Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1 Clases: adxectivos cualificativos.

3.2.1.2.4.1.2 Xénero: marcas orais e escritas; casos particulares (bel, vieil, etc.).

3.2.1.2.4.1.3 Número: sistematización dos casos particulares: formas invariables (adxectivos terminados en -s ou -z, adxectivos de cor simples (orange) e compostos (bleu foncé); adxectivos con diferenciación fonética (adxectivos terminados en -al).

3.2.1.2.4.1.4 Graos: positivo, comparativo e superlativo; formas irregulares de comparativo e superlativo: (le) meilleur, (le) pire; a diferenza meilleur(e)/mieux.

3.2.1.2.4.2 Modificación do núcleo.

3.2.1.2.4.2.1 Modificación do núcleo mediante sintagma: content d'être là, complètement inutile, trop chaud, difficile à dire...

3.2.1.2.4.2.2 Modificación do núcleo mediante oración: Je suis content que tu sois avec moi.

3.2.1.2.4.2.3 Prefixos e sufixos máis usuais: dés-, anti-, super-, -ette, -able, etc.

3.2.1.2.4.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.4.3.1 Posición dos elementos: sistematización das regras de colocación dos adxectivos de uso frecuente.

3.2.1.2.4.4 Funcións sintácticas do sintagma (atributo, etc.).

3.2.1.2.5 O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1 Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1 Clases: regulares e irregulares de uso frecuente; uso dos verbos auxiliares (avoir, être) e auxiliares modais.

3.2.1.2.5.1.2. Tempo.

3.2.1.2.5.1.2.1. Expresión do pasado: sistematización da alternancia passé composé/imperfecto do indicativo.

3.2.1.2.5.1.3 Modalidade.

3.2.1.2.5.1.3.1 Sistematización das estruturas recollidas no nivel básico; uso correcto dos verbos auxiliares modais pouvoir, vouloir, savoir e devoir.

3.2.1.2.5.1.3.2 O imperativo afirmativo e negativo, para expresar obriga, permiso ou prohibición; sistematización dos imperativos irregulares: être, avoir, savoir, vouloir.

3.2.1.2.5.1.3.3 Os valores modais do subxuntivo, en oracións do tipo il est nécessaire que vous partiez, il est possible que tu aies raison...

3.2.1.2.5.1.3.4 Os valores modais máis usuais do imperfecto do indicativo: hipótese (si j'étais à ta place), reproche (si tu étais moins têtu).

3.2.1.2.5.1.4. Aspecto: sistematización das estruturas recollidas no nivel básico.

3.2.1.2.5.1.5 Voz pasiva.

3.2.1.2.5.1.5.1 Construción co auxiliar être + participio pasado.

3.2.1.2.5.1.5.2 Preposicións que introducen o complemento axente: caso xeral (par).

3.2.1.2.5.1.6 O subxuntivo presente e pasado: usos máis frecuentes.

3.2.1.2.5.1.7 O condicional presente e pasado: usos máis frecuentes.

3.2.1.2.5.1.8 O infinitivo presente e pasado: usos máis frecuentes.

3.2.1.2.5.2 Modificación do núcleo mediante negación.

3.2.1.2.5.2.1 Sistematización das estruturas recollidas no nivel básico (ne... rien, ne... jamais, ne... personne, ne... plus); o uso combinado das partículas negativas (incompatibilidades de uso con pas).

3.2.1.2.5.2.2 As construcións con ne... pas... ni (Il n'y a pas de garage ni d'ascenseur) e ne... ni... ni (Il n'y a ni garage ni ascenseur).

3.2.1.2.5.2.3 A negación no rexistro familiar: j'ai pas peur, il a rien compris...

3.2.1.2.5.3 Posición dos elementos do sintagma.

3.2.1.2.5.3.1 Negación: sistematización das regras de colocación das partículas negativas con formas verbais simples (Il ne viendra pas) e compostas (Il n'est pas venu); a negación co infinitivo presente e pasado (Il a promis de ne plus se plaindre, Il a reconnu ne pas avoir été à la hauteur...).

3.2.1.2.5.3.2 Pronomes.

3.2.1.2.5.3.2.1 Sistematización das regras básicas de colocación dos pronomes con formas verbais simples (Je l'aime) e compostas (Je voudrais te parler, Il l'a vu); oracións afirmativas e negativas (Il ne m'a jamais compris).

3.2.1.2.5.4 Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.5.4.1 Participio pasado nos tempos compostos: concordancia suxeito - participio pasado (auxiliar être) e obxecto directo - participio pasado (auxiliar avoir: Marie, je l'ai vue hier; Où sont les livres que tu as achetés?; Combien de courriels as-tu reçus?; Quelle bonne idée tu as eue!).

3.2.1.2.5.4.2 Sistematización do uso do pronome on.

3.2.1.2.5.4.3 A concordancia dos tempos verbais no discurso indirecto en presente (Il dit qu'il viendra).

3.2.1.2.5.5 Funcións sintácticas do sintagma (verbo, suxeito, etc.).

3.2.1.2.6 O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1 Núcleo: adverbios e locucións adverbiais.

3.2.1.2.6.1.1 Algúns adxectivos con valor adverbial: Ça sent bon, Tu chantes faux, Il parle fort, Ça coûte cher, etc.

3.2.1.2.6.1.2 Distinción do uso de parellas de adverbios ou locucións adverbiais que poden levar a cometer erros: aussi/même, aussi/si, aussi/autant, plus tôt/plutôt, bien tôt/bientôt, très/trop...

3.2.1.2.6.1.3 Clases: cantidade e intensidade (assez, beaucoup, peu, presque, très, trop, etc.), tempo (alors, après, avant, bientôt, de nos jours, déjà, etc.), modo (bien, mal, exprès, vite, etc.) e lugar (ailleurs, autour, dedans, dehors, etc.); adverbios interrogativos (combien, quand, comment, etc.) e exclamativos (comme, que); a diferenza entre o adverbio

interrogativo comment e o exclamativo comme: Comment est-elle?/Comme elle est jolie!

3.2.1.2.6.1.4 Os adverbios en -ment: formación e uso.

3.2.1.2.6.1.5 O uso da forma de entre os adverbios de cantidade e o nome: beaucoup de travail, trop d'ennuis, assez d'argent...

3.2.1.2.6.1.6 Graos: positivo, comparativo (moins souvent, plus près) e superlativo (le plus longtemps possible); a distinción meilleur(e)/mieux.

3.2.1.2.6.2 Modificación do núcleo: mediante sintagma adverbial (trop vite), mediante sintagma preposicional (pendant longtemps), etc.

3.2.1.2.6.3 Posición dos elementos do sintagma: o caso dos tempos compostos (Il mange trop/Il a trop mangé); sistematización da posición en francés de adverbios frecuentes, como por exemplo aussi, jamais ou toujours.

3.2.1.2.6.4 Funcións sintácticas do sintagma (complemento circunstancial, etc.).

3.2.1.2.7 O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1 Núcleo: preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.1.1 Preposicións: sistematización dos usos das preposicións máis usuais: à, de, en, dans, par, pour, avec, sans, etc.

3.2.1.2.7.2 Modificación do núcleo: mediante sintagma adverbial, mediante sintagma preposicional, etc.

3.2.1.2.7.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.7.4 Funcións sintácticas do sintagma (complemento circunstancial, complemento de réxime, etc.).

3.2.1.2.7.4.1 Verbos frecuentes seguidos de preposición: décider de, profiter de, penser à, croire à, réussir à, etc.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

Os contidos serán esencialmente os mesmos cos recollidos no nivel básico. A diferenza radicarán no maior nivel de corrección e de flexibilidade que lle poderá ser exixido ao alumnado.

3.2.1.3.1 O alfabeto.

3.2.1.3.2 Representación gráfica de fonemas e sons: sistematización das relacións entre grafía e son.

3.2.1.3.3 Ortografía de palabras estranxeiras de uso habitual: adaptación ou mantemento da grafía orixinal.

3.2.1.3.4 Uso dos caracteres nas súas diversas formas (maiúsculas, minúsculas, cursivas, etc.).

3.2.1.3.5 Uso dos diferentes signos ortográficos.

3.2.1.3.5.1 Acentos (agudo, grave e circunflexo): con/sen repercusión na pronuncia (sistematización).

3.2.1.3.5.2 Utilización dos signos de puntuación como factor de cohesión textual.

3.2.1.3.5.3 Utilización doutros signos ortográficos: cedilla, diérese, apóstrofo, guión, etc.

3.2.1.3.6 División das palabras no final da liña, segundo a estrutura silábica da palabra.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1 Sons e fonemas vocálicos, semivocálicos e as súas combinacións.

3.2.1.4.2 Sons e fonemas consoánticos e as súas agrupacións. O caso das consoantes en posición final. Casos particulares: pronuncia dos numerais, de palabras de uso frecuente procedentes doutras linguas e de nomes propios de uso común.

3.2.1.4.3 Procesos fonolóxicos: liaison, enchaînement, elisión, desnasalización, etc.

3.2.1.4.4 Acento fónico dos elementos léxicos illados. Distinción entre acento fonético e acento gráfico.

3.2.1.4.5 Acento e a tonicidade. Entoación do grupo rítmico e dos diferentes tipos de oración.

Francés.

Intermedio 2:

Ademais de todos os recollidos no curso Intermedio 1, as programacións do Intermedio 2 terán en conta os seguintes contidos.

3.2.1.2 Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1 A oración composta.

3.2.1.2.1.1 Subordinadas de relativo: diferenzas de sentido segundo se empregue o indicativo, o condicional ou o subxuntivo (Tu as vu le livre que je viens d'acheter?/Je connais quelqu'un qui pourrait t'aider/Il n'y a que toi qui puisses m'aider).

3.2.1.2.1.2 As subordinadas completivas: incidencia da negación na elección do modo verbal; correlación de tempos e modos.

3.2.1.2.1.3 O estilo indirecto: utilización dun repertorio relativamente amplo de verbos que introduzan o discurso indirecto: affirmer, déclarer, nier, annoncer, assurer, avouer, etc.

3.2.1.2.1.4 Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.1.4.1 Disxunción: soit... soit, ou bien... ou bien.

3.2.1.2.1.4.2 Oposición e concesión: cependant, néanmoins, toutefois, même si, bien que, au lieu de, sans que, tandis que, alors que.

3.2.1.2.1.4.3 Comparación: a comparación paralela (plus... plus, moins... moins, etc.); uso de frases feitas de uso corrente (bête comme ses pieds).

3.2.1.2.1.4.4 Condición e hipótese: *pourvu que, à condition que/de, à moins que/de, en admettant/supposant que, au cas où.*

3.2.1.2.1.4.5 Causa: *étant donné que, vu que.*

3.2.1.2.1.4.6 Finalidade: *de manière à, en vue de, de sorte que/de manière que + subxuntivo.*

3.2.1.2.1.4.7 Consecuencia: *ainsi, de sorte que, de manière que, de façon que, si bien que, c'est la raison pour laquelle, tant/tellement que, si/tellement + adxectivo + que.*

3.2.1.2.1.4.8 Relacións temporais (anterioridade, posterioridade, simultaneidade): *lorsque, alors que, tandis que, une fois que, jusqu'à ce que, dès que, aussitôt que, chaque fois que, en attendant que; o xerundio (il lisait en attendant l'autobus).*

3.2.1.2.2 A oración simple.

3.2.1.2.2.1 A mise en relief: *as formas c'est... dont, si..., c'est (s'il n'est pas là, c'est qu'il a raté son train), etc.*

3.2.1.2.3 O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1 Núcleo: substantivo e pronome.

3.2.1.2.3.1.1 O substantivo.

3.2.1.2.3.1.1.1 Número: palabras de uso frecuente que só se usan en plural. Plural dos nomes compostos.

3.2.1.2.3.1.2 O pronome.

3.2.1.2.3.1.1.1 Formas, posición, uso. Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3.1.1.2 Clases:

3.2.1.2.3.1.1.2.1 Posesivos: casos particulares (*Plein d'égards pour les siens*).

3.2.1.2.3.1.1.2.2 Demostrativos: formas compostas.

3.2.1.2.3.1.1.2.3 Relativos: formas compostas e usos frecuentes do pronome dont.

3.2.1.2.3.1.1.2.4 Indefinidos: as combinacións máis frecuentes con *n'importe*; uso de *aucun(e)* et *personne*.

3.2.1.2.3.1.1.2.5 Os pronomes en et y: emprego co imperativo.

3.2.1.2.3.2 Modificación do núcleo mediante determinantes.

3.2.1.2.3.2.1 Cuantificadores: uso de derivados acabados en *-aine* (*dizaine*), en *-el* (*annuel*), etc.

3.2.1.2.4 O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1 Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1 Clases: adxectivos verbais de uso frecuente (*chambres communicantes, voyage fatigant, etc.*).

3.2.1.2.4.1.2 Frases feitas que inclúen comparacións (*doux comme un agneau*).

3.2.1.2.4.2 Posición dos elementos: repercusión semántica da posición do adxectivo (*ancien, grand...*).

3.2.1.2.4.3 Casos particulares de concordancia: *suxeitos múltiples, adxectivos de cor, construcións con partículas (demi-heure, ci-joint, ci-inclus...).*

3.2.1.2.5 O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1 Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Tempo.

3.2.1.2.5.1.1.1. Expresión do pasado: *passé simple* (recoñecemento das formas) e pasado pluscuamperfecto.

3.2.1.2.5.1.1.2 Expresión do futuro: futuro perfecto (*futur antérieur*).

3.2.1.2.5.1.2 Modalidade.

3.2.1.2.5.1.2.1 O imperativo afirmativo e negativo: combinado cos diferentes pronomes (de obxecto directo e indirecto; os casos de *en* e *y* e as particularidades de uso asociadas á pronuncia: *Parles-en à Paul, Vas-y sans moi*).

3.2.1.2.5.1.2.2 Usos modais particulares do condicional (*Il aurait quitté sa femme, L'accident aurait causé dix morts*).

3.2.1.2.5.1.2.3 Os valores modais máis usuais do pluscuamperfecto: *arrepentimento* (*Si j'avais su!*), etc.

3.2.1.2.5.1.3. Aspecto: ampliación do repertorio con novas estruturas.

3.2.1.2.5.1.4.3.1. Durativo: *un conflit en cours de résolution, une espèce animale en voie de disparition; ne pas cesser de, ne pas arrêter de; continuer à, continuer de.*

3.2.1.2.5.1.3.2. Terminativo: *arrêter de, cesser de.*

3.2.1.2.5.1.4 Voz pasiva.

3.2.1.2.5.1.4.1 Construcións cos verbos *faire* e *laisser*: *Elle s'est fait voler son sac à main, Elle s'est laissé convaincre.*

3.2.1.2.5.1.4.2 Outras construcións de sentido pasivo: *Ses disques se vendent comme des petits pains, On a fait entrer le prévenu, Il a été décidé de tout vendre, etc.*

3.2.1.2.5.1.4.3 Preposicións que introducen o complemento axente: casos máis usuais de utilización da preposición *de*: *Ses livres sont connus de tous, La cérémonie sera suivie d'un dîner, etc.*

3.2.1.2.5.1.5 O subxuntivo presente e pasado: usos frecuentes.

3.2.1.2.5.1.6 O condicional presente e pasado: usos frecuentes.

3.2.1.2.5.1.7 O xerundio: usos máis frecuentes.

3.2.1.2.5.1.8 O infinitivo presente e pasado; alternancia entre a proposición completiva e a proposición

infinitiva: Je ne voudrais pas qu'il se fâche/Je ne voudrais pas me fâcher.

3.2.1.2.5.2 Modificación do núcleo mediante negación.

3.2.1.2.5.2.1 A construción restritiva con ne... que: diferenzas de uso respecto da negación (Il ne boit pas d'alcool/Il ne boit que de l'alcool).

3.2.1.2.5.3 Posición dos elementos: regras básicas de colocación nas construcións con dous ou máis pronomes: Il m'en parle souvent, Je le lui ai donné, Je l'y ai rencontré...

3.2.1.2.5.4 Fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.5.4.1 Participio pasado: cos verbos pronominais, casos máis habituais sen concordancia: Elle s'est lavée/Elle s'est lavé les mains, Ils se sont rencontrés/Ils ne se sont pas parlé...

3.2.1.2.5.4.2 A concordancia entre o suxeito e o verbo con suxeitos múltiples (Ma femme et moi sommes très heureux de vous accueillir) ou en construcións do tipo C'est moi qui suis le chef ici!

3.2.1.2.5.4.3 A concordancia dos tempos verbais no discurso indirecto en pasado (Il a dit qu'il viendrait).

3.2.1.2.6 O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1 Núcleo: adverbios e locucións adverbiais.

3.2.1.2.6.1.1 Ampliación do repertorio de locucións adverbiais: à toute vitesse, de tout coeur, par coeur, à la belle étoile, à chaudes larmes, etc.

3.2.1.2.6.1.2. Os adverbios en -ment: casos particulares.

3.2.1.2.6.1.3 Locucións adverbiais que indican a idea de progresión: de plus en plus, de mal en pis, petit à petit, etc.

3.2.1.2.7 O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1 Núcleo: preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.1.1 Ampliación do repertorio de locucións prepositivas de diferentes tipos: lugar, tempo, modo, etc.

3.2.1.2.7.1.2 Distinción do uso de parellas de preposicións que poden levar a cometer erros: vers/envers, avant/devant, entre/parmi, dès/depuis, à cause/de/grâce à, etc.

3.2.1.2.7.2 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia; regras básicas para a repetición ou a non repetición da preposición en construcións múltiples (Notre entreprise a des correspondants à Vienne, à Madrid et à Milan/Le lot est composé de trois livres, quatre disques et quelques cahiers).

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

Os mesmos contidos que para o curso Intermedio 1.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

Os mesmos contidos que para o curso Intermedio 1.

Galego:

Intermedio 1:

3.2.1.2 Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1 Oración composta.

3.2.1.2.1.1 Coordinación afirmativa e negativa entre elementos e entre oracións, con enlaces frecuentes. Coordinación copulativa: e, mais, a mais, nin; adversativa: e, e mais, porén, e iso que, agora ben, non... senón; non... pero; disxuntiva e distributiva: ou... ou, nin... nin.

3.2.1.2.1.2 Subordinación adverbial. Finais: para que + subxuntivo. Comparativas: ca/que/do que; como/coma (Gústame máis do que esperaba). Concesivas: aínda que/índa que/a pesar de que + indicativo ou subxuntivo, a pesar de + infinitivo (para contraponer ideas). Condicionais: de/con/sen + infinitivo (Con mercarlle un conto, xa quedas ben; Sen traballarmos o domingo, non acabamos), como + subxuntivo. Causais: xa que, como, que (Como o tabaco é perigoso, moita xente quere deixalo; Fala baixo, que me doe a cabeza). Consecutivas: así que, entón, daquela, polo tanto, por tanto (Non fixemos a reserva, así que non puidemos viaxar). Temporais: anterioridade (antes de + infinitivo, antes de que); simultaneidade (mentres, en canto, ao + infinitivo) e posterioridade (despois de + infinitivo, despois de que, ao que; cando + subxuntivo). De lugar: (prep.+) onde (Levarémollas a onde nos diga; Pasa por onde poidas). De modo: como, segundo, conforme (Fai como che dixen); sen + infinitivo (Aprendín o galego case sen estudar), verbo en xerundio (Aprendín o galego estudando moito).

3.2.1.2.1.3 Subordinación nominal: en función de suxeito para expresar gustos, sensacións, consellos (É fundamental que estudes), sentimentos (Dáme mágoa que a xente discuta), valorar actividades (Preocúpame viaxar sen seguro); en función de atributo para expresar gustos e dar consellos (O que máis me gustou foi a muralla de Lugo; O mellor é que vaíamos); en función de OD (Quero que veñas). Estilo indirecto para referir palabras doutros (Contoulles que non estaba ben; Dixo que o quería); interrogativas indirectas (Pregunteille como se chamaba; Dime cantos viñeron; Gustaríame saber se/onde/cando...). Correlación de tempos verbais.

3.2.1.2.1.4 Subordinación adxectiva con indicativo ou subxuntivo (Estou buscando un paraugas que é/sexo encartable). Oracións de relativo con preposición (Quero un automóbil co que poida desprazarme pola cidade).

3.2.1.2.2 Oración simple.

3.2.1.2.2.1. Oracións pasivas con se (Alúganse coches).

3.2.1.2.2.2 Oracións impersonais: se + 3ª persoa; 3ª persoa de plural (Mira, faise así; Aquí construíron moito).

3.2.1.2.3 Actitude do falante e modalidades de oración.

3.2.1.2.3.1 Oración enunciativa afirmativa e negativa. Resposta afirmativa co verbo ou adverbios presentes na pregunta (–Xa fuches a Vigo? –Xa; Viviches sempre aquí? –Sempre).

3.2.1.2.3.2 Oración interrogativa: total (Sabes se está aberto?) e parcial (con ou sen preposición (A que te refires? Con quen estás falando? Cara a onde se dirixía?). Preguntas indirectas (Podíame dicir se pasou o tren? Sabe se está aberto?). Reforzos interrogativos (Entón...?, E logo...? E...?). Formas elípticas (Que tal as vacacións?).

3.2.1.2.3.3 Oración imperativa: tratamento cortés con presente de subxuntivo (Dígalles que veñan mañá; Faga o favor de cerrar a porta; Fágame o favor de calar); tratamento non cortés (Explícate; Procura ir máis amodo). Imperativas con suxeito expreso inicial ou posposto (Vós deixádeo; Facédeo vós; Faino ti/Ti faino).

3.2.1.2.3.4 Oración exclamativa: estruturas usuais con partículas exclamativas. Formas elípticas (Vaia sorpresa!).

3.2.1.2.3.5 Oración desiderativa. Marcadores modais + presente de subxuntivo: oxalá, que (Oxalá o fagan; Que me chame axiña...). Estruturas fixas (Vivan os noivos; Teñan un bo día; Bo proveito).

3.2.1.2.3.6 Oración dubitativa. Marcadores de dúbida: se cadra/ao mellor/igual + indicativo; quizais/talvez/posiblemente + subxuntivo; expresións de dúbida (Non sei se...; Non estou seguro de...; Non me acordo de se...).

Elementos constituíntes da oración simple e composta. Orde habitual dos elementos en cada tipo de oración e alteracións frecuentes por focalización.

Fenómenos de concordancia. Concordancia suxeito ↔ verbo ↔ atributo. Casos máis habituais.

3.2.1.2.4 O sintagma nominal.

3.2.1.2.4.1 Núcleo: substantivo e pronomes.

3.2.1.2.4.1.1 Substantivo.

3.2.1.2.4.1.1.1 Clases de substantivos e comportamento morfosintáctico. Formación regular e irregular do xénero e do número.

3.2.1.2.4.1.1.1.1 Xénero. Substantivos sen oposición de uso frecuente (diadema, cute, asma, lume, análise, paisaxe, sinal...). Substantivos con oposición de uso frecuente: casos particulares: femininos en-na, -esa, -triz (consulesa, actriz); lexemas diferentes: boi/vaca... contraste -án/-á, -án/-ana, -ano/-ana.

3.2.1.2.4.1.1.2 Número. Substantivos sen oposición de uso frecuente (cóxegas, olleiras, diñeiro).

Substantivos con oposición de uso frecuente; casos particulares: compostos (gardas civís, coches cama).

3.2.1.2.4.1.2 Pronomes. Formas, funcións, posición, combinatoria, uso/omisión. Concordancia co referente.

3.2.1.2.4.1.2.1 Persoais: formas tónicas; formas con preposición e formas ligadas (con nós, connosco). Formas átonas. Casos usuais de posición proclítica e enclítica (en oracións desiderativas, dubitativas, subordinadas...). Contraccións (llo/llelo...). Distribución das formas de dativo e acusativo (te/che; lle/o); distribución de lle/lles. Pronomes reflexivos en construcións pronominais frecuentes (enxaboarse, acordarse de, rirse de...). Usos de se (impersonalidade, pasiva, reflexivo). Formas de tratamento habituais. Formas tónicas (ti, vostede). Formas átonas en construcións de cortesía. Usos enfáticos do pronome persoal.

3.2.1.2.4.1.2.2 Pronomes posesivos. Usos e valores (de meu, os meus...); construcións con adverbios (diante miña).

3.2.1.2.4.1.2.3 Demostrativos: usos e valores especiais (daquela, nisto, con isto), Formas e contraccións dos demostrativos de alteridade (estoutro, nesoutra).

3.2.1.2.4.1.2.4 Indefinidos: cadaquén, cada un, uns cantos, todo.

3.2.1.2.4.1.2.5 Numerais cardinais, ordinais, multiplicativos e partitivos.

3.2.1.2.4.1.2.6 Interrogativos, exclamativos e relativos. Pronomes adverbiais.

3.2.1.2.4.2 Modificación do núcleo.

3.2.1.2.4.2.1 Mediante determinantes.

3.2.1.2.4.2.1.1 Artigo: formas, elección (determinado/indeterminado). Presenza/ausencia do artigo: ante o posesivo, nas expresións temporais frecuentes (no verán, no inverno); outros casos (cama, casa, clase), etc. Posesivos: formas. Posición anteposta e posposta (o coche meu/o meu coche). Demostrativos: formas; contraccións coas preposicións e co indefinido outro (nestoutro). Indefinidos: formas e usos frecuentes. As formas ambos, abondo, calquera, algún... Numerais cardinais, ordinais, multiplicativos e partitivos. Formas e usos. Interrogativos e exclamativos. Formas e usos. Combinacións usuais de determinantes (o meu primeiro amigo).

3.2.1.2.4.2.2 Mediante aposición (tío Pepe, río Miño), SAdx. (arte antiga), SPrep. (un vaso de auga, casa con xardín),

3.2.1.2.4.2.3 Mediante oración de relativo (a casa onde vivía).

3.2.1.2.4.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Secuencia de determinantes antepostos ou pospostos ao núcleo (a miña primeira casa). Concordancia dos determinantes e adxectivos co substantivo.

3.2.1.2.4.4 Funcións sintácticas do sintagma. Partículas ou marcas desas funcións: preposición a co OD: casos moi usuais (Vin a María; Vina a ela).

3.2.1.2.5 O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.5.1 Núcleo.

3.2.1.2.5.1.1 Adxectivos. Xénero: variables. Casos particulares: contraste -án/-á, -án/-ana, -ano/-ana. Invariables (ruín). Número: variables e invariables.

3.2.1.2.5.1.2 Graos do adxectivo: comparativo: tan/tanto... como/coma; máis/menos... ca/que/do que; comparativos maior, menor, peor, mellor, meirande.

3.2.1.2.5.2 Modificación do núcleo mediante adverbio, SPrep., SN e SAdx. (bastante simpática; orgulloso do seu traballo; doado de facer, verde oliva, azul celeste).

3.2.1.2.5.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Posposición do adxectivo. Adx. ↔ Substantivos coordinados: co conxunto ou co máis próximo. Substantivo ↔ Adxectivos coordinados.

3.2.1.2.5.4 Funcións sintácticas do sintagma: CC (traballaba duro), CPred. (Chegaron cansas; Considerábana intelixente).

3.2.1.2.6 O sintagma verbal.

3.2.1.2.6.1 Núcleo: verbo

3.2.1.2.6.1.1 Conxugacións: formación das formas flexionadas dos tempos de indicativo e do presente de subxuntivo dos verbos regulares, semirregulares e irregulares usuais. Verbos regulares (andar, bater, elixir...), semirregulares (xogar, percorrer, mentir, suxerir, acudir; atraer...) e irregulares (dar, ver, vir, haber...) usuais.

3.2.1.2.6.1.2 Verbos pronominais e non pronominais usuais (caer, subir, baixar; arrepentirse).

3.2.1.2.6.1.3 Modo indicativo. Expresión do presente: futuro hipotético de cortesía (Gustárame saber iso); pluscuamperfecto de cortesía (Quixera saír antes); futuro (Terás un cigarro?). Expresión do pasado: pluscuamperfecto (Aquel día pasara por alí). Expresión do futuro: perífrases verbais: ir + infinitivo, haber (de) + infinitivo; marcador temporal + presente de indicativo (Mañá vou ao cine). Locucións temporais que acompañan estas formas.

3.2.1.2.6.1.4 Valores aspectuais e modais máis xerais noutras construcións frecuentes: ter necesidade de + infinitivo (necesidade), pensar + infinitivo, ter intención de + infinitivo (intención); deixar + infinitivo (permiso); mandar, facer + infinitivo (mandato: Mandouno calar).

3.2.1.2.6.1.5 Modo subxuntivo. Presente, usos frecuentes en oracións simples: imperativas (Vaia/Non vaías); desiderativas (Oxalá cheguen; Viva a presidenta). En oracións subordinadas: expresión do futuro (Cando veñas...); outros usos: necesidade (Cómpre

que o saiba axiña), desexo, consello (Aconsélloche que vaías; Espero que volvan mañá), etc.

3.2.1.2.6.1.6 Imperativo: formas e usos. Imperativos lexicalizados frecuentes: Veña, imos aló! Vamos! Diga? Mira, rapaz...

3.2.1.2.6.1.7 Infinitivo invariabel. Participios regulares e irregulares usuais. Xerundio. Usos frecuentes destas formas verbais en perífrases.

3.2.1.2.6.1.8 Perífrases verbais de uso frecuente: ir + infinitivo, haber (de) + infinitivo (futuro); poñerse a + infinitivo (incoativa); seguir/continuar + xerundio, seguir/continuar a + infinitivo (durativa); haber que + infinitivo, deber (de) + infinitivo (obriga); deixar de + infinitivo, dar + participio, acabar de + infinitivo (perfectivas); ter + participio (perfectivo-reiterativa); deber (de) + infinitivo (posibilidade).

3.2.1.2.6.1.9 Voz activa. Pasiva reflexa.

3.2.1.2.6.2 Modificadores do núcleo. Negación.

3.2.1.2.6.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Correlación temporal e modal na oración.

3.2.1.2.6.4 Funcións sintácticas do sintagma: CPred. (Chegamos aterecendo de frío).

3.2.1.2.7 O Sintagma adverbial.

3.2.1.2.7.1 Núcleo: adverbios e locucións adverbiais usuais

3.2.1.2.7.1.1 Clases. Lugar (acolá, a carón...). Tempo (daquela, ás veces, de cando en vez, a miúdo, acotío, decote, deseguida, decontado, pasadomañá, para o outro día, axiña...). Modo (amodo, devagar, de balde...). Cantidade (ben, dabondo, de máis, de menos, de todo...); adverbios de cantidade que modifican diferentes categorías: outro adverbio (moi lonxe, máis tarde, moito menos) e un adxectivo (estaba todo enfadado, está moito mellor); adverbios en -mente usuais. Inclusión (ata, mesmo, incluso). Exclusión (apenas, case). Adverbios de afirmación, negación e dúbida usuais (así mesmo, nin sequera, se cadra, ao mellor, quizais). Adverbios relativos e interrogativos (onde, cando, como, canto). Insistencia nos usos que xeran máis dificultade: contraste de sempre/decote. Uso das formas apocopadas: moi, tan.

3.2.1.2.7.1.2 Gradación do adverbio: co sufixo -iño (ata loguiño, cerquiña...); con outro adverbio (moi lonxe, moi ben).

3.2.1.2.7.2 Modificación do núcleo: SN (tras miña), oracións de relativo (onte, cando chegamos), SAdv. (aquí preto)

3.2.1.2.7.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.7.4 Funcións sintácticas do sintagma: CPred. (Véxote moi ben), CC.

3.2.1.2.8 O sintagma preposicional.

3.2.1.2.8.1 Preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.8.1.1 Preposicións e locucións máis usuais (a carón de, durante, cara a, a punto de, agás, a pesar de, deica, malia, segundo, en vez de, por mor de, por culpa de, sobre...). Insistencia nos usos que xeran máis dificultade: uso de ata/deica. Rexencias frecuentes (rir-se de..., irse de..., pensar en..., falar de..., tratar de...).

3.2.1.2.8.2 Funcións sintácticas do sintagma: CPrep. (Leu no libro), CPred. do suxeito (Traballa de conserxe).

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1 Correspondencia entre fonemas e letras: fonemas que se corresponden con máis dunha letra (b/v, c/k/qu); letras que se corresponden con varios fonemas (c, n, x); letras sen correspondencia (h); non correspondencia grafía/son (ballet).

3.2.1.3.2 Estrutura da sílaba. Ditongos.

3.2.1.3.3 Ortografía coidada do vocabulario de uso; insistencia nas transcricións de fonemas que ofrezan maior dificultade. Vocabulario de uso con b/v, s/x, h. Representación gráfica dos grupos consonánticos no vocabulario de uso (pl-, pr-...; -cc-, -ct-...; -mn-...).

3.2.1.3.4 Uso das maiúsculas (topónimos, títulos, leis; outros).

3.2.1.3.5 Acentos gráficos no vocabulario de uso. Acentos diacríticos.

3.2.1.3.6 Signos auxiliares (diérese).

3.2.1.3.7 División de palabras no final da liña.

3.2.1.3.8 Abreviaturas e siglas máis usuais.

3.2.1.3.9 Puntuación: usos básicos do punto e á parte, punto e seguido, coma, punto e coma, dous puntos.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1 Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos. Insistencia nos fonemas que presentan maior dificultade: vogais medias anteriores e posteriores (e e o aberto e pechado); fonema prepalatal fricativo xordo; n velar.

3.2.1.4.2 Insistencia nos procesos propios da lingua que presentan maior dificultade. Casos de realización alveolar do -n final ante vogal (Non o sei). Asimilación do -n final de non ante m- (Non me digas). Elisión: casos frecuentes.

3.2.1.4.3 Grupos fónicos: acento e atonicidade. Entoación dos grupos fónicos.

3.2.1.4.4 Acento fónico dos elementos léxicos illados. Acento e atonicidade.

3.2.1.4.5 Entoación: patróns característicos do sintagma. Entoación para as funcións comunicativas traballadas. Entoación usual dos diferentes tipos de oracións.

Galego:

Intermedio 2:

3.2.1.2 Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1 Oración composta.

3.2.1.2.1.1 Coordinación afirmativa e negativa entre elementos e entre oracións. Clases de coordinación e enlaces. Valores especiais de enlaces copulativos: e. Coordinación adversativa: e, que, e iso que, porén, agora ben, no entanto, non obstante.

3.2.1.2.1.2 Subordinación adverbial. Temporais: anterioridade, simultaneidade, posterioridade, límite (até que, deica que), periodicidade (sempre que, cada vez que). De lugar. De modo. Subordinadas finais: para que/a que + subxuntivo, a + infinitivo (Vén a que lle corten o pelo; Veu aquí a estudar galego). Comparativas: ca/que/do que; como/coma. Concesivas: aínda que/inda que/a pesar de que + indicativo/subxuntivo, a pesar de + inf.; e (Fala perfectamente, e só estivo aquí un ano); nin que, por... que (Por moi lonxe que estea, temos que ir); nin/mesmo/incluso + xerundio (Nin dicíndollo eu o cría), con + inf. (Con saíres tan cedo, non vas volver antes). Condicionais: de/con/sen + inf., como + subxuntivo, sempre que, a menos que, agás que + subxuntivo (Non poderemos chegar a menos que vaíamos en taxi). Elipse do verbo: se non (Apura; se non, non chegas a tempo).

Causais: xa que, como, que, ao + inf. (Ao non termos liña directa, tivemos que facer transbordo), pois, por causa de/a causa de/por culpa de + inf. Consecutivas: así que, entón, daquela, polo tanto, por tanto, de xeito que, tan/tanto... que, que (Está tan enfermo que non sae da casa); de aí que + subxuntivo (Meu pai é de Verín, de aí que pasemos as vacacións alí).

3.2.1.2.1.3 Subordinación nominal en función de suxeito, OD, atributo, OI (Doulle o meu billete a quen o queira) e CPRep. (Falou de que quería ir).

3.2.1.2.1.4 Subordinación adxectiva con indicativo ou subxuntivo. Oración de relativo con e sen preposición. Contraste entre o uso do indicativo ou subxuntivo. Oración de relativo sen antecedente expreso.

3.2.1.2.2 Oración simple.

3.2.1.2.2.1 Elementos constituíntes e a súa posición.

3.2.1.2.2.2 Oracións pasivas con se (Alúganse coches)

3.2.1.2.2.3 Oracións pasivas co verbo ser. O complemento axente.

3.2.1.2.2.3 Oracións impersonais: se + 3ª persoa; 3ª persoa de plural.

3.2.1.2.2.4 Oracións impersonais: 2ª persoa de singular; indefinido un (Gústame os domingos porque podes durmir toda a mañá; Cando un quere produtos de calidade...).

3.2.1.2.3 Actitude do falante e modalidades de oración.

3.2.1.2.3.1 Oración enunciativa afirmativa e negativa. Resposta afirmativa co verbo ou adverbios presentes na pregunta. Elementos para enfatizar a afirmación (É evidente que/Está claro que/Cómpre lembrar que...).

3.2.1.2.3.2 Oración interrogativa: total e parcial (con/sen preposición). Preguntas indirectas. Formas elípticas. Reforzos interrogativos: Así que, A que, Que é o que...? Disxuntivas con ou, ou que, ou non (Quedas, ou?). Interrogativas de confirmación, con elementos interrogativos en posición final, para pedir aprobación (Fíxeno ben, non si? Estás de acordo, eh? Quédame ben, non queda?).

3.2.1.2.3.3 Oración imperativa: tratamento cortés e non cortés. Imperativas con suxeito expreso, inicial ou posposto. Formas elípticas: que + presente de subxuntivo (Que o faga ela! Que estean aquí ás sete!). Imperativa co verbo ir en P4: Vamos!.

3.2.1.2.3.4 Oración exclamativa. Estruturas usuais con partículas exclamativas. Formas elípticas. Outras construcións: con intensificadores (É tan boal, A vida dá tantas voltas!).

3.2.1.2.3.5. Oración desiderativa. Marcadores modais + presente de subxuntivo. Estruturas fixas. Marcadores modais + pluscuamperfecto de indicativo: quen (Quen o soubera; Quen me dera...).

3.2.1.2.3.6. Oración dubitativa. Marcadores de dúbida + indicativo/subxuntivo; expresións de dúbida. Construcións con perífrases verbais. Uso do futuro e condicional na expresión da dúbida (Estará doente; venderíano). Estruturas fixas: Pode ser (que + oración).

Posición dos elementos da oración simple e composta. Orde habitual dos elementos en cada tipo de oración e alteracións frecuentes por focalización.

Fenómenos de concordancia. Concordancia suxeito ↔ verbo ↔ atributo. Suxeito ↔ verbo. Concordancia gramatical, nocional e de proximidade. Suxeito múltiplo: coordinados, xustapostos, indefinido suxeito (A casa, o coche, todo foi vendido). Suxeito ↔ CPred. (As rapazas chegaron cansas). CD ↔ CPred. (Teño as camas feitas; Elixiron a María presidenta).

3.2.1.2.4 O sintagma nominal.

3.2.1.2.4.1 Núcleo: substantivo e pronomes.

3.2.1.2.4.1.1 Substantivo.

3.2.1.2.4.1.1.1 Clases de substantivos e comportamento morfosintáctico: colectivos de uso frecuente. Formación regular e irregular do xénero e do número.

3.2.1.2.4.1 1.1.1 Xénero. Substantivos sen oposición de uso frecuente (diadema, cute, asma, lume, análise, paisaxe, sinal...). O xénero dos préstamos, compostos, siglas e outros substantivos frecuentes (videocasete, champaña, SIDA). Substantivos con oposición de uso frecuente: casos particulares: femininos en -ina, -esa, -triz (consulesa, actriz); oposición -eu/-ía (xudeu, xudía); distintos lexemas (boi/vaca). Contraste -án/-á, -án/-ana, -ano/-ana, -on/-oa e -on/-ona (campioa). O xénero expresado mediante determinantes e/ou modificadores (o intérprete inglés/a intérprete inglesa).

3.2.1.2.4.1 1.1.2 Número. Substantivos sen oposición de uso frecuente (cóxegas, olleiras, diñeiro). Substantivos con oposición de uso frecuente. Casos particulares: compostos (gardas civís, gardas de tráfico, coches cama).

3.2.1.2.4.1 1.1.3 Diminutivos e aumentativos frecuentes.

3.2.1.2.4.1.2 Pronomes. Formas, funcións, posición, combinatoria, uso/omisión. Concordancia co referente.

3.2.1.2.4.1.2.1 Pronomes persoais: formas, funcións, combinatoria e colocación. Pronomes con preposición. O pleonismo de OI. Funcións: suxeito de infinitivo (Mandouno calar). Casos usuais de posición proclítica e enclítica (en oracións desiderativas, dubitativas, subordinadas, con algúns indefinidos e adverbios; casos enfáticos...). Contraccións (llo/lle-lo...). Distribución das formas de dativo e acusativo (te/che; lle/o); distribución de lle/lles. Secuencias de pronomes átonos (Queimouseche a saia...). Pronomes reflexivos en construcións pronominais frecuentes (enxaboarse, acordarse de, rirse de...). Usos de se (impersonalidade, pasiva, reflexivo). Usos enfáticos do pronome persoal. Formas de tratamento habituais. Formas tónicas (ti, vostede). Formas átonas en construcións de cortesía.

3.2.1.2.4.1.2.2 Pronomes posesivos. Usos e valores (de meu, os meus...); construcións con adverbios (diante miña).

3.2.1.2.4.1.2.3 Demostrativos: usos e valores especiais (daquela, nisto, con isto).

3.2.1.2.4.1.2.4 Indefinidos: cadaquén, cada un, uns cantos, todo.

3.2.1.2.4.1.2.5 Numerais cardinais, ordinais, multiplicativos e partitivos.

3.2.1.2.4.1.2.6 Interrogativos, exclamativos e relativos. Pronomes adverbiais. Demostrativos. Formas e usos dos demostrativos neutros. Indefinidos. Pronomes interrogativos en preguntas directas e indirectas. Outros casos (O que? Que é o que...? O cal?).

3.2.1.2.4.2 Modificación do núcleo.

3.2.1.2.4.2.1 Mediante determinantes:

3.2.1.2.4.2.1.1 Artigo: formas, elección (determinado/indeterminado). Presenza/ausencia do artigo: con nomes propios de uso frecuente (A Coruña); con locucións adverbiais e preposicionais (ás veces, á parte de); con outros determinantes (por todas as partes); outros usos (Estudar o alemán), etc. Artigo con valor posesivo (Dóeme a cabeza, pon a chaqueta). Posesivos. Posición. Valores especiais: afectivo (O meu Manolo); habitual (Vai dar o seu paseo). Demostrativos. Formas. Contraccións coas preposicións e co indefinido outro.

Indefinidos. A forma cadanseu. Estruturas partitivas: un pouco/unha pouca de froita. Anteposición ou posposición (calquera cliente/un cliente calquera, máis ningún/ninguén máis; cousa ningunha/ningunha cousa;

nada máis/máis nada). Numerais cardinais, ordinais, multiplicativos e partitivos. Formas e usos. Casos especiais con flexión de xénero e número. Interrogativos, exclamativos e relativos. Pronomes adverbiais. Combinacións de varios determinantes (todos estes rapaces).

3.2.1.2.4.2.2 Mediante aposición, SAdx. (arte antiga), SPrep.

3.2.1.2.4.2.3 Oración de relativo con ou sen preposición (O avión que chega ás nove; A terra de onde procedes).

3.2.1.2.4.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Secuencias de determinantes antepostos ou pospostos ao núcleo (Todos estes amigos meus).

Concordancia dos determinantes e adxectivos co substantivo. Adxectivo ? substantivos coordinados: co conxunto ou co máis próximo.

3.2.1.2.4.4 Funcións sintácticas do sintagma. Partículas ou marcas desas funcións. A preposición a co OD: casos usuais (Vinos a todos). CPred. (Elixírona presidenta).

3.2.1.2.5 O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.5.1 Núcleo

3.2.1.2.5.1.1 Xénero: variables: -ao/-á (limiao/limiá), -eu/-ía (xudeu/xudía). Contraste -án/-á, -án/-ana, -ano/-ana, -on/-oa e -on/-ona. Invariables (ruín). Número: invariables (choromicas).

3.2.1.2.5.1.2 Graos do adxectivo. Comparativo: tan/tanto... como/coma; máis/menos... ca/que/do que; comparativos maior, menor, peor, mellor, meirande. Grao superlativo absoluto. Superlativo sintético: máximo, mínimo. Con afixos: super-, -iño. Variantes apocopadas: san, gran. Prefixos e sufixos de uso moi frecuente.

3.2.1.2.5.2 Modificación do núcleo mediante adverbio, SPrep. SN e SAdx. (bastante simpática; orgulloso do seu traballo; doado de facer, verde oliva, azul celeste).

3.2.1.2.5.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Anteposición e posposición do adxectivo. Adx. ↔ substantivos coordinados: co conxunto ou co máis próximo. Substantivo ↔ adxectivos coordinados.

3.2.1.2.5.4 Funcións sintácticas do sintagma: CC (traballaba duro), CPred. (Chegaron cansas; Considerábana intelixente).

3.2.1.2.6 O sintagma verbal.

3.2.1.2.6.1 Núcleo: verbo.

3.2.1.2.6.1.1 Conxugacións: formación das formas flexionadas dos tempos de indicativo e do presente de subxuntivo dos verbos regulares, semirregulares e irregulares usuais. Verbos regulares (andar, bater, elixir...), semirregulares (xogar, percorrer, mentir, suxe-

rir, acudir, atraer...) e irregulares (dar, ver, vir, haber...) usuais.

3.2.1.2.6.1.2 Verbos transitivos e intransitivos usuais (quentar/quecer; adormentar/adormecer). Verbos pronominais e non pronominais usuais (arrepentirse/casar, partir, caer...). Verbos de dobre uso, pronominal e non pronominal (esquecerse de/esquecer; rirse de/ri; lavarse/lavar as mans).

3.2.1.2.6.1.3 Modo indicativo. Expresión do presente, do pasado e do futuro. Insistencia nos usos que ofrezan maior dificultade para expresar as funcións previstas. Valores aspectuais e modais máis xerais noutras construcións frecuentes: acostumar (a), non facer máis que + infinitivo (valor reiterativo); cumprir + infinitivo (necesidade); permitir + infinitivo (permiso); obrigar a + infinitivo (mandato).

3.2.1.2.6.1.4 Modo subxuntivo. Presente, usos frecuentes: en oracións simples imperativas, desiderativas, dubitativas (Quizais veñan); en oracións subordinadas: futuro, necesidade, desexo, consello, dúbida, posibilidade (Dubido que volvas; É posible que/Pode que non volva, Poida que non volva)...

3.2.1.2.6.1.5 Outros usos e valores habituais dos tempos verbais: pluscuamperfecto en expresión de desexos (Quen me dera ir de viaxe), futuro na expresión da dúbida (Non terás un cigarro?). Presente de subxuntivo: posibilidade (Poida que chegue tarde); mandato (Dígalle que entre!; Que pase!).

3.2.1.2.6.1.6 Imperativo: imperativos lexicalizados frecuentes: Veña, imos aló! Vamos! Diga? Mira, rapaz... Valores usuais.

3.2.1.2.6.1.7 Infinitivo. Iniciación ao infinitivo variable. Participio regular e irregular. Xerundio. Usos frecuentes destas formas verbais (en perífrases...).

3.2.1.2.6.1.8 Perífrases verbais de uso frecuente: ir + infinitivo, haber (de) + infinitivo (futuro); poñerse a + infinitivo (incoativa); seguir/continuar + xerundio, seguir/continuar a + infinitivo (durativa); haber que + infinitivo, deber (de) + infinitivo (obriga); deixar de + infinitivo, dar + participio, acabar de + infinitivo (perfectivas); ter + participio (perfectivo-reiterativa); deber (de) + infinitivo (posibilidade); haber (de) + infinitivo (obriga, posibilidade); ir + xerundio (durativa); estar a/para + infinitivo (inminencia).

3.2.1.2.6.1.9 Voz activa e pasiva. Pasiva reflexa.

3.2.1.2.6.2 Modificadores do núcleo. Negación. Negación expletiva (Mira que non te avisei ben veces).

3.2.1.2.6.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Correlación temporal e modal na oración.

3.2.1.2.6.4 Funcións sintácticas do sintagma: CPred. (Chegamos aterecendo de frío).

3.2.1.2.7 O sintagma adverbial.

3.2.1.2.7.1 Núcleo: adverbios e locucións adverbiais usuais.

3.2.1.2.7.1.1 Clases. Lugar (acolá, por tras, a carón, a rentes, alén, algures, ningueres...). Tempo (daquela, ás veces, de cando en vez, a miúdo, acotío, deseguida, decontado, logo, pasadomañá, para o outro día, axiña, polo de agora, ata o de agora, de alí a un pouco...). Modo (amodo, devagar, a correr, de balde, en balde, ao chou...). Cantidade (ben, dabondo, de máis, de menos, de todo...). Presentadores (velaquí, velaí). Contraste de sempre/decote e de logo/agora. Inclusión (ata, mesmo, incluso) e exclusión (apenas, case). Adverbios de cantidade que modifican diferentes categorías: outro adverbio (moi lonxe, máis tarde, moito menos) e un adxectivo (estaba todo enfadado, está moito mellor). Uso das formas apocopadas: moi, tan. Adverbios en -mente usuais. Adverbios relativos e interrogativos (onde, cando, como, canto). Adverbios que indican afirmación, negación e dúbida máis usuais (así mesmo, sen dúbida, ben, nin sequera, tampouco non, en absoluto, se cadra, ao mellor, quizais, talvez, poida que, seguramente, probablemente...). Adverbios de rectificación usuais (mellor dito, máis ben, ou mellor...).

3.2.1.2.7.1.2 Gradación do adverbio co sufixo -iño (deica loguiño, cerquiña...) e con outro adverbio (moi lonxe, moi ben).

3.2.1.2.7.2 Modificación do núcleo: SN (costa arriba), oración de relativo (onte, cando chegamos); SPrep. (embaixo, na cociña); SAdv. (aquí preto, xusto agora).

3.2.1.2.7.3 Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia. Casos especiais (toda guapa).

3.2.1.2.7.4 Funcións sintácticas do sintagma: CPred. (Contou a historia alegremente); CC.

3.2.1.2.8 O sintagma preposicional.

3.2.1.2.8.1 Preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.8.1.1 Preposicións e locucións prepositivas usuais (xunta, ao pé de, a carón de, durante, cara a, á parte de, alén de, malia, a punto de, agás, a pesar de, malia, a por de, segundo, en troques de, no canto de, en vez de, a prol de, por mor de, por culpa de, co gallo de, sobre, verbo de, canto a, respecto de...). Insistencia nos usos frecuentes que xeran máis dificultade. Uso de ata, até/deica; cara a; ante/perante. Contraste canda/cando e onda/onde.

Rexencias frecuentes (rirse de..., irse de..., pensar en..., falar de..., tratar de...)

3.2.1.2.8.2 Modificación do sintagma preposicional: Sadv. + SPrep. (máis ou menos onda a praza).

3.2.1.2.8.3 Funcións sintácticas do sintagma: CPrep. (Leu no libro), CPred. do suxeito (Traballa de conserxe), CAx. (O lume foi apagado pola xente da aldea).

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1 Correspondencia entre fonemas e letras: fonemas que se corresponden con máis dunha letra (b/v, c/k/qu); letras que se corresponden con varios fonemas (c, x, n; distintas pronunciacións da letra x); letras sen correspondencia (h); non correspondencia grafía/son (ballet, pizza).

3.2.1.3.2 Estrutura da sílaba e separación silábica. Ditongos e tritongos. Hiatos.

3.2.1.3.3 Ortografía coidada do vocabulario de uso; insistencia nas transcricións de fonemas que ofrezan maior dificultade. Vocabulario usual con b/v, s/x, h. Representación gráfica dos grupos consonánticos no vocabulario usual (pl, pr, ps...; cc, ct...; mn, bm, gn...). Ortografía das palabras estranxeiras de uso moi frecuente.

3.2.1.3.4 Uso das maiúsculas (topónimos, títulos, institucións, leis, ciencias, marcas, empresas, outros).

3.2.1.3.5 Acentos gráficos no vocabulario de uso. Acentos diacríticos.

3.2.1.3.6 Signos auxiliares (diérese, guión, cursiva, apóstrofo, negra e outros).

3.2.1.3.7 División de palabras no final da liña.

3.2.1.3.8 Abreviaturas e siglas máis usuais.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1 Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos. Insistencia nos fonemas que presentan maior dificultade: vogais medias anteriores e posteriores (e e o aberto e pechado); o fonema prepalatal fricativo xordo; casos particulares da pronunciación do x (graxa, taxa, complexo); o fonema n velar.

3.2.1.4.2 Insistencia nos procesos propios da lingua que presentan maior dificultade. Procesos vocálicos de elisión (alí'stá), apócope (quer), asimilación (piquiño), disimilación (rivés), aférese (tas aí?); síncope (frida); abertura da vogal anterior a un grupo consonántico (perfecto), paragoxe (papae, comere). Procesos consonánticos de relaxación, asimilación ou supresión da primeira consoante nos grupos cultos (respecto, pneumático, psicóloga, subsidio, repugnante...).

3.2.1.4.3 Casos de realización alveolar do -n final ante vogal (Non o sei). Asimilación do -n final de non ante m- (Non me digas).

3.2.1.4.4 O seseo e a gheada.

3.2.1.4.5 Acento de intensidade e recoñecemento das sílabas tónicas. Acento enfático.

3.2.1.4.6 Entoación: patróns característicos do sintagma. Entoación para as funcións comunicativas traballadas. Entoación usual dos diferentes tipos de oracións.

3.2.1.4.7 Grupos fónicos: acento e atonicidade: tónicas e átonas no grupo fónico. Entoación dos grupos fónicos.

3.2.1.4.8 Acento fónico dos elementos léxicos illados. Casos particulares de acentuación (parasito, téxtil...).

Inglés:

Intermedio 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

SN= sintagma nominal.

SAdx.= sintagma adxectivo.

SAdv.= sintagma adverbial.

Sprep.= sintagma preposicional.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración. Elementos constituintes e posición.

1.1.1. Oración declarativa en forma afirmativa ou negativa.

1.1.2. Oración interrogativa. Revisión.

1.1.2.1. Subject and object questions.

1.1.3. Oración imperativa en forma afirmativa e negativa.

1.1.3.1. (Don't) +V.

1.1.3.2. Let's +V.

1.1.4. Oración exclamativa.

1.1.4.1. SAdx.»Great!».

1.2. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Coordinación, disxunción e oposición. Conxuncións básicas: and, or, but.

2.2. Comparación: than, as... as.

2.3. Causa. Revisión.

2.4. Finalidade. Revisión.

2.5. Resultado: so.

2.6. Condición: tipos 0 (Wood floats on water) e 1 (If you study, you will pass your exams).

2.7. Concesión: although, however.

2.8. Relacións temporais.

2.8.1. Anterioridade: before.

2.8.2. Posterioridade: after.

2.8.3. Simultaneidade: when.

2.9. Introducción ao estilo indirecto.

2.9.1. Opinión: tell, say, think + (that) + subordinada

2.10. Fenómenos de concordancia

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo.

3.1.1. O substantivo.

3.1.1.1. Clases: contables e non-contables.

3.1.1.2. Xénero: sufixo Ø, <-ess>, distintos lexe-mas.

3.1.1.3. Número: singular e plural (regulares e irregulares).

3.1.1.4. Caso: xenitivo. Singular: substantivo + 's. Plural: substantivo + 's. Plural: substantivo + '.

3.1.1.4.1.0 «dobre xenitivo»: «a friend of mine».

3.1.1.5. Substantivos verbais. (acabados en -ing).

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais de suxeito e de complemento.

3.1.2.2. Posesivos.

3.1.2.3. Demostrativos.

3.1.2.4. Indefinidos: some, any, another, every e os seus compostos.

3.1.2.5. Interrogativos: who?, what?, whose?.

3.1.2.6. Pronomes reflexivos e enfáticos.

3.1.2.7. Pronomes recíprocos.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos.

3.2.1.1.1. Artigo determinado: uso básico, omisión en contextos xerais.

3.2.1.1.2. Artigo indeterminado: uso básico, omisión con incontables.

3.2.1.2. Demostrativos.

3.2.1.3. Interrogativos: what?, which?, whose?, How much/many?

3.2.1.4. Adxectivos posesivos.

3.2.1.5. Cuantificadores.

3.2.1.5.1. Numerais: cardinais e ordinais.

3.2.1.5.2. Outros cuantificadores: some, any; much, many, a lot (of), (a) little, a (few), every, half, all, a quarter...; medidas básicas do sistema métrico e imperial; containers (a cup/bottle/glass of...).

3.2.2. Aposición.

3.2.3. Modificación mediante SN, SAdx. e SPrep.

3.3. Orde dos elementos do sintagma nominal.

3.4. Oracións de relativo con that, which, who.

3.5. Fenómenos de concordancia.

3.6. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito, obxecto directo, obxecto indirecto e atributo.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Grao: adxectivos comparativos e superlativos. Formas irregulares.

4.2. Modificación do núcleo mediante negación; SAdv.: very, quite, a little, a bit, too e SPrep.: good at.

4.3. Orde dos elementos do sintagma adxectivo.

4.4. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito e atributo.

4.5. Be + adx.; look + adx.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente.

5.1.1.1.1. Presente simple. Revisión de formas e usos.

5.1.1.1.2. Presente continuo. Tendencias actuais.

5.1.1.2. Expresión do pasado. Revisión de formas e usos.

5.1.1.2.1. Accións habituais no pasado used to.

5.1.1.2.2. Ago.

5.1.1.2.3. Uso do pretérito perfecto simple. Revisión e extensión.

5.1.1.2.3.1. Accións acabadas.

5.1.1.2.3.2. Accións inacabadas con for, since.

5.1.1.2.3.3. Tempo pasado inmediato con just.

5.1.1.2.3.4. Tempo pasado indefinido con still, yet, already, never, ever.

5.1.1.3. Expresión do futuro.

5.1.1.3.1. Futuro simple. Revisión e extensión.

5.1.1.3.2. Will en accións que ocorrerán con seguridade (I'll be 25 in April) e intencións firmes (I'll finish this today).

5.1.1.1.3. «Be going to».

5.1.2. Aspecto.

5.1.3. Modalidade. Revisión e extensión.

5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

5.1.3.2. Necesidade/deseño: want + SN; want/need + to infinitive; I'd like + to infinitive; Can/Could I have...?; What/How about + SN?; Shall + sux.+ inf.?

5.1.3.3. Obriga e ausencia desta: must/should (not)/(don't) have to, needn't.

5.1.3.4. Habilidade: can/can't; could (n't).

5.1.3.5. Permiso: can/can't; could; may.

5.1.3.6. Posibilidade: can/may.

5.1.3.7. Prohibición: mustn't/can't/don't + inf.; no + -ing.

5.1.3.8. Intención: be going to; presente continuo, want.

5.1.3.9. Ofrecementos e suxestións: shall.

5.1.4. Verbos con partícula. Forma e uso.

5.1.4.1. look, put, get, take.

5.1.5. Estructuras habituais de infinitivo con to, sen to e -ing: like, love, hate + ing; want + to infinitive; would like + to infinitive.

5.1.6. Look + adxectivo.

5.1.7. A voz pasiva.

5.1.7.1. Presente e pasado simples.

6. O sintagma adverbial.

6.1 Núcleo.

6.1.1. Adverbio.

6.1.1.1. Clases: tempo (now, last week, already), lugar (here, there), dirección (left, right), frecuencia (often, never), modo (quickly, carefully), grao (very, too), interrogativos.

6.1.1.2. Grao: positivo, comparativo e superlativo.

6.1.1.3. Formación de adverbios: sufixo ø, en (-ly).

6.1.2. Locucións adverbiais.

6.2. Modificación do núcleo mediante SAdv.

6.3. Posición dos elementos do sintagma: SAdv. + núcleo.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo.

7.1.1. Preposicións: tempo (at, on, in), duración (during, for), lugar (to, on, at home, next to), dirección (to, into), pertenza.

7.1.2. Locucións prepositivas (at the beginning of).

7.2. Orde dos elementos do sintagma preposicional.

7.2.1. Oracións con preposición no final: Who were you talking to?

7.3. Funcións sintácticas do sintagma.

3.1.2.3. Contidos fonéticos.

1. Sons e fonemas vocálicos. Revisión da súa identificación e produción.

1.1. Contraste entre calidade e cantidade.

1.2. Ditongos + schwa.

2. Sons e fonemas consonánticos. Revisión da súa identificación e produción.

2.1. Introducción ao contraste entre consoantes xordas e sonoras.

2.2. Aspiración.

3. Procesos fonolóxicos: enlace, asimilación e elisión.

3.1. Terminación dos substantivos plurais e a 3ª persoa do singular: /s/, /z/ e /iz/.

3.2. Terminación -ed: /t/, /d/ e /-id/.

3.3. Formas fortes e débiles.

4. Padróns de entoación, aceno e ritmo para as funcións comunicativas estudadas.

Inglés:

Intermedio 2:

2.3.1.2 Contidos gramaticais.

SN= sintagma nominal.

SAdx.= sintagma adxectivo.

SAdv.= sintagma adverbial.

Sprep.= Sintagma Preposicional.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración. Elementos constituíntes e a súa posición.

1.1.1. Oración declarativa en forma afirmativa ou negativa.

1.1.1.1. Respostas curtas: So/Neither + auxiliar.

1.1.2. Oración interrogativa. Revisión.

1.1.2.1. Subject and object questions.

1.1.3. Oración imperativa en forma afirmativa e negativa.

1.1.3.1. (Don't) + V.

1.1.3.2. Let's (not) + V.

1.1.4. Oración exclamativa.

1.1.4.1. What + SN (What a nice day).

1.1.4.1.2. How + SAdx.

1.2. Fenómenos de concordancia.

2. A oración composta.

2.1. Coordinación, disxunción e oposición. Conxuncións básicas: and, or, but, however, neither... nor, both... and.

2.2. Comparación: than, as... as.

2.3. Causa: since, as, for.

2.4. Finalidade. Revisión.

2.5. Resultado: so... that, such... that.

2.6. Condición: tipos 0 (Wood floats on water), 1 (If/Unless you study, you will/won't pass your exams) e 2 (If I were you, I would take an umbrella).

2.7. Concesión: although, however, while.

2.8. Relacións temporais.

2.8.1. Anterioridade: before.

2.8.2. Posterioridade: after.

2.8.3. Simultaneidade: when, while.

2.9. Estilo indirecto con say, ask, tell.

2.9.1. Opinión: tell, say, think + (that) + subordinada.

2.10. Fenómenos de concordancia.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo.

3.1.1. O substantivo.

3.1.1.1. Clases: contables e non-contables.

3.1.1.2. Xénero: sufixo Ø, <-ess>, distintos lexemas.

3.1.1.3. Número: singular e plural (regulares e irregulares).

3.1.1.4. Caso: xenitivo. Singular: substantivo + 's. Plural: substantivo + 's. Plural: substantivo + '.

3.1.1.4.1. O dobre xenitivo: A friend of mine.

3.1.1.5. Substantivos verbais. (acabados en -ing).

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais de suxeito e de complemento.

3.1.2.2. You impersonal.

3.1.2.2. Posesivos.

3.1.2.3. Demostrativos.

3.1.2.4. Indefinidos: some, any, another, every e os seus compostos, (the) other(s), the/this/these/those/which + Adx.+ one(s); none.

3.1.2.5. Interrogativos: what? why? how often? how many?

3.1.2.6. Pronomes reflexivos e enfáticos.

3.1.2.7. Pronomes recíprocos.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos.

3.2.1.1.1. Artigo determinado: uso básico, omisión en contextos xerais.

3.2.1.1.2. Artigo indeterminado: uso básico, omisión con incontables.

3.2.1.2. Demostrativos.

3.2.1.3. Adxectivos posesivos.

3.2.1.4. Cuantificadores.

3.2.1.4.1. Numerais: cardinais e ordinais.

3.2.1.4.2. Outros cuantificadores: some, any; much, many, a lot (of), (a) little, a (few), every, half, all, a quarter... Medidas básicas dos sistemas métrico e imperial; containers (a cup/bottle/glass of...).

3.2.2. Aposición.

3.2.3. Modificación mediante SN, SAdx. e SPrep.

3.3. Orde dos elementos do sintagma nominal.

3.4. Oracións de relativo con that, which, who.

3.5. Fenómenos de concordancia.

3.6. Funcións sintácticas do sintagma.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Grao: adxectivos comparativos e superlativos. Formas irregulares.

4.2. Modificación do núcleo mediante negación; (not... enough) SAdv.: very, quite, a little, a bit, too e SPrep.: good at.

4.3. Orde dos elementos do sintagma adxectivo.

4.4. Funcións sintácticas do sintagma.

4.5. Be + adx.; look + adx.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente.

5.1.1.1.1. Presente simple. Revisión de formas e usos.

5.1.1.1.2. Presente continuo.

5.1.1.1.2. Expresión do pasado. Revisión de formas e usos.

5.1.1.2.1. Accións habituais no pasado used to.

5.1.1.2.2. Ago.

5.1.1.2.3. Uso do pretérito perfecto simple. Revisión e extensión.

5.1.1.2.3.1. Accións acabadas.

5.1.1.2.3.2. Accións inacabadas con for, since.

5.1.1.2.3.3. Tempo pasado inmediato con just.

5.1.1.2.3.4. Tempo pasado indefinido con still, yet, already, never, ever.

5.1.1.2.4. Pasado continuo.

5.1.1.2.5. Pasado perfecto.

5.1.1.3. Expresión do futuro.

5.1.1.3.1. Futuro simple. Revisión e extensión.

5.1.1.3.2. Will en accións que ocorrerán con seguridade (I'll be 25 in April») e intencións firmes (I'll finish this today).

5.1.1.1.3. Be going to.

5.1.1.1.4. Presente continuo.

5.1.2. Aspecto.

5.1.3. Modalidade. Revisión e extensión.

5.1.3.1. Factualidade: indicativo.

5.1.3.2. Necesidade/deseño: want + SN; want/need + to infinitive; I'd like + to infinitive; Can/Could I have...?; What/How about + SN?; Shall + suxeito + inf.?

5.1.3.3. Obriga e ausencia desta: must/should (not), ought to, (don't) have to, needn't.

5.1.3.4. Habilidade: can/can't; could (n't).

5.1.3.5. Permiso: can/can't; could; may, would (cortesía).

5.1.3.6. Posibilidade: can/may.

5.1.3.7. Prohibición: mustn't/can't/don't + inf.; no + -ing.

5.1.3.8. Intención: be going to; presente continuo, want.

5.1.3.9. Ofrecementos e suxestións: shall.

5.1.4. Verbos con partícula. Forma e uso.

5.1.4.1. Turn, go, look, make.

5.1.5. Estruturas habituais de infinitivo con to, sin to e -ing: like, love, hate + ing; want + to infinitive; would like + to infinitive.

5.1.6. Verbos con dous obxectos.

5.1.7. Look + adx.

5.1.8. Funcións sintácticas do sintagma.

5.1.9. A voz pasiva.

5.1.9.1. Presente e pasado simples.

6. O sintagma adverbial.

6.1 Núcleo.

6.1.1. Adverbio.

6.1.1.1. Clases: tempo (now, last week, already), lugar (here, there), movement (left, right), frecuencia (often, never), modo (quickly, carefully), grao (very, too), interrogativos.

6.1.1.2. Grao: positivo, comparativo e superlativo.

6.1.1.3. Formación de adverbios: sufixo -ly, en -ly.

6.1.2. Locucións adverbiais.

6.2. Modificación do núcleo mediante SAdx.

6.3. Posición dos elementos do sintagma: SAdv. + núcleo.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo.

7.1.1. Preposicións: tempo (at, on, in), duración (during, for), lugar (to, on, at (home), next to), dirección (to, into), pertenza.

7.1.2. Locucións preposicionais (at the beginning of).

7.2. Orde dos elementos do sintagma preposicional.

7.2.1. Oracións con preposición ao final: Who did you come with?

7.3. Funcións sintácticas do sintagma.

2.1.2.3. Contidos fonéticos.

1. Sons e fonemas vocálicos. Revisión da súa identificación e produción.

1.1. Contraste entre calidade e cantidade.

1.2. Ditongos + schwa.

2. Sons e fonemas consonánticos. Revisión da súa identificación e produción.

2.1. Contraste entre consoantes xordas e sonoras.

2.2. Aspiración.

2.3. Secuencias finais e finais.

2.3.1. Consonant clusters: Spain, school.

3. Procesos fonolóxicos: enlace, asimilación e elisión.

3.1. Terminación dos substantivos plurais e 3ª persoa do singular: /s/, /z/ e /iz/.

3.2. Terminación -ed: /t/, /d/ e /-id/.

3.3. Formas fortes e débiles.

4. Padróns de entoación, aceno e ritmo para as funcións comunicativas estudadas.

4.1. Aceno de elementos léxicos illados.

4.2. Padróns tonais no sintagma.

4.3. Variantes acentuais posicionais.

5. Principais diferenzas entre a variedade estándar británica, americana e outras.

Italiano:

Intermedio I:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oración.

1.1.1. Oración declarativa.

Simple sen marcación de orde.

Complexa (Compleativas: Volevo che tu venissi alla festa di mio fratello).

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Interrogativas totais: oración declarativa con marca interrogativa.

1.1.2.2. Interrogativas parciais. Elemento interrogativo en posición inicial: chi, perché, come mai, quanto, etc.

1.1.2.3. Interrogativas con condicional: Usciresti con me?

1.1.3. Oración exclamativa.

1.1.3.1. Elípticas: Beato te!

1.1.3.2. Declarativa afirmativa ou negativa con entoación exclamativa.

1.1.3.3. Interxeccións: Accidenti!, Mah!, Boh!... etc.

1.1.3.4. Con elementos introdutores: Come sei bella!; Quanto mi sono spaventato! Posición do suxeito con elementos introdutores: Com'è bella tua madre!; Quanto mi piace la tua casa!

1.1.4. Oración exhortativa: Ti vai di...?, Perché non...?, Andiamo a...?

1.1.5. Oración imperativa

1.1.5.1. Directas: con verbo: portami il caffè, per favore!; elípticas: Via!, Fuori da qui!

1.2. Fenómenos de concordancia:

1.2.1. Ne partitivo (cuantificador) + tempo composto: Di panini ne ho mangiati tre.

1.2.2. Concordancia do participio pasado co pronome de OD: Hai chiamato i ragazzi? Sì, li ho chiamati; Hai dato il regalo a Mario? Sì, gliel'ho dato.

1.2.3. Concordancia opcional do pronome de OD: Maria, non ti ho vista stamattina.

1.2.4. Si impersonal (tempos simples): Gli spaghetti si mangiano spesso qui.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Relacións de coordinación.

2.1.1.1. Conxunción: pure, inoltre, né, neanche, neppure, nemmeno: A me non piace studiare, e neppure lavorare.

2.1.1.2. Disxunción: oppure, altrimenti, in caso contrario: Vorrei andare al mare. Oppure fare un viaggio.

2.1.1.3. Correlación: e... e, o... o (ou ben oppure... oppure), né... né, sia... sia: Non vuole né studiare né lavorare.

2.1.1.4. Oposición: ma, però, tuttavia, anzi: Prenda la prima traversa... no, no, anzi la seconda e poi giri.

2.1.1.5. Resultado: dunque, perciò, quindi: Fuori piove, perciò ho deciso di non uscire.

2.1.2. Relacións de subordinación.

2.1.2.1. Comparación: (tanto) quanto; (così) come, più/meno...dei/che:

2.1.2.2. Condición: Se, purché, a condizione che, a patto che...: Se fosse possibile, verrei con te.

2.1.2.2.1. Período hipotético da realidade (tipo I): Se posso, lo faccio; Se potrò, lo farò.

2.1.2.2.2. Período hipotético da posibilidade (tipo II): Se potessi, lo farei.

2.1.2.3. Causa: dato che, visto che, dal momento che, poiché, siccome: Siccome insisti, accetterò.

2.1.2.4. Oposición: invece (di), mentre. Gli regalerò un libro invece dei soliti fiori.

2.1.2.5. Modo: come: Bisogna fare come dicono le istruzioni.

2.1.2.6. Concesión: sebbene, benché, nonostante + subxuntivo: Sebbene abbia la patente da poco, guida bene.

2.1.2.7. Finalidade: perché, affinché+ subxuntivo: Chiamai Paolo perché mi aiutassi.

2.1.3. Relacións temporais.

2.1.3.1 Principais conectores.

2.1.3.1.1. Simultaneidade: intanto, ogni volta che, finché, etc: Intanto si senta male, dovrà rimanere al letto.

2.1.3.1.2. Anterioridade: (non) appena, dopo che, etc: Non appena finisca, la passo a prendere.

2.1.3.1.3. Posterioridade: prima che, etc. Prima che arrivino i tuoi mettiamo tutto a posto.

2.1.3.2. Concordancia dos tempos verbais: introdución á consecutio temporum et modorum: concordancias cos tempos do indicativo; algunhas concordancias entre os tempos do indicativo e subxuntivo.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo do sintagma: substantivo e pronome.

3.1.1. O substantivo:

3.1.1.1. Clases: comúns (contables e non-contables) e propios. Simples e compostos.

3.1.1.2. Xénero: con oposición e sen oposición: flexión regular: m. -o, f. -a. Flexión irregular: studente/studentessa, attore/attrice, fratello/sorella, il/la pianista...; disimetrías co castelán: il miele, la guardia...

3.1.1.3. Número: con oposición e sen oposición. Flexión regular: sing. -o, -e, pl.-i; sing. -a, pl.-e. Flexión irregular: braccio/braccia, ala/ali, uomo/uomini, etc.

3.1.1.4. Grao: positivo. Os diminutivos. Os aumentativos. Os afectivos. Os despectivos.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: tónicos (egli, ella), a variante diatópica de cortesía no plural voi, e átonos (ci locativo, ne partitivo). Me, te en función de suxeito: Beato te!, Fai come me, io e te.

3.1.2.2. Posesivos: revisión e afondamento. Outras formas: proprio, altrui.

3.1.2.3. Reflexivos.

3.1.2.4. Demostrativos: con oposición de xénero e número (stesso) e forma invariable (ciò).

3.1.2.5. Indefinidos: con oposición de xénero e número (altro, nessuno, qualcuno, parecchio, diverso, alcuno); con oposición de xénero (ognuno/a, qualcuno/a, ciascuno/a, uno/a, certi/e); con oposición de número (tale); sen oposición de xénero e número (chiunque).

3.1.2.6. Pronomes relativos che, chi, cui, il quale; o xenitivo il cui.

3.1.2.6.1. Formas, funcións e ámbitos do uso do pronome relativo variable il/la quale, i / le quali e concordancias co antecedente: Le persone con le quali ho fatto il viaggio...

3.1.2.6.2. Il pronome relativo invariable cui : La ragazza di cui ti ho parlato.

3.1.2.7. Combinación de pronomes e a súa colocación enclítica ou proclítica.

3.2. Modificación do núcleo mediante:

3.2.1. Determinantes (artigos, demostrativos, posesivos, cuantificadores).

3.2.2. Aposición: Vittorio Emanuele, re d'Italia.

3.2.3. Sintagma nominal (uomo oggetto), adxetival (bella donna), verbal, adverbial, preposicional (uomo dai baffi).

3.2.4. Frase de relativo (explícita): L'uomo che viveva sugli alberi era un barone.

3.3. Posición dos elementos do sintagma. Det.+ N + SAdx. + SPrep.+ frase de relativo: Le scarpe bianche di Anna che ti piacciono tanto.

3.4. Fenómenos de concordancia (determinantes, núcleo e sintagmas).

3.5. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito, atributo, OD, etc.

4. O sintagma adxetival.

4.1. Núcleo do sintagma: o adxectivo

4.1.1. Tipos: cualificativo e determinante.

4.1.2. Xénero. Con oposición: allegro/-a/-i/-e, ipocrita/-i/-e. Sen oposición: facile.

4.1.3. Número. Con oposición: bianco/-chi: Sen oposición: rosa, viola.

4.1.4. Grao: positivo, comparativo e superlativo absoluto e relativo.

4.2.. Modificación do núcleo.

4.2.1. Modificación mediante sintagma nominal: grigio perla; adxetival: grigio scuro; preposicional, verbal, adverbial, frase de relativo: La maglia che ha comprato recentemente è bianca.

4.3. Posición dos elementos do sintagma. SAdv. + N: Molto bello; N + SPrep.: Bello da morire.

4.4. Fenómenos de concordancia.

4.5. Funcións sintácticas do sintagma.

4.5.1. Atributo (la casa buia, il povero ragazzo).

4.5.1.1. Explicativo ou epíteto, xeralmente anteposto ao nome.

4.5.1.2. Especificativo, xeralmente posposto.

4.5.2. Predicativo, aplicado ao nome através dun verbo: La signora cammina tranquilla.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Clases

5.1.1.1 Conxugacións regulares e irregulares.

5.1.1.2. Verbos unipersoais: piovere, nevicare, grandinare. Verbos pseudoimpersoais: parere, costare, piacere...

5.1.1.3. Verbos defectivos: solere, bisognare, capitare...

5.1.1.4. Verbos pronominais: farcela, andarsene, cavarsela...

5.1.2. Tempo.

5.1.2.1 Expresión do presente: presente de indicativo e de subxuntivo.

5.1.2.2. Expresión do pasado: indicativo (imperfecto, pretérito perfecto simple, pretérito perfecto composto, pretérito pluscuamperfecto); condicional composto, subxuntivo (presente, pretérito imperfecto).

5.1.2.3. Expresión do futuro: presente, futuro simple, futuro perfecto do indicativo, condicional simple; condicional composto.

5.1.3. Formas non-persoais do verbo (infinitivo, xerundio, participio).

5.1.4. Aspecto.

5.1.4.1. Tempos verbais.

5.1.4.2. Perífrases durativas: sta leggendo; habituais: é solito leggere; incoativas: sta per piangere, terminativas: ha smesso di fumare.

5.1.4.3. Prefixo (rifare) ou sintagma preposicional ou adverbial iterativos (ancora, di nuovo).

5.1.5. Modalidade.

5.1.5.1. Necesidade: essere necessario + infinitivo; avere bisogno di + sostantivo; dovere + infinitivo, etc.

5.1.5.2. A obriga: dovere + infinitivo, etc.

5.1.5.3. A posibilidade: verbos de opinión, dúbida, crenza + subxuntivo; sembrare + adx.; futuro composto, etc.

5.1.5.4. A intención: verbos volitivos + subxuntivo; imperativo, condicional simple de cortesía, imperfecto e futuro simple do indicativo.

5.1.5.5. O permiso: potere + infinitivo, imperativo, etc.

5.1.5.6. A prohibición: negación de formulas de permiso.

5.1.6. Voz: activa e pasiva. Recoñecemento das formas e das estruturas.

5.1.6.1. Construción pasiva (uso de auxiliares e expresión do complemento axente).

5.1.6.2. Pasiva reflexa nos tempos simples (si passivante): Si vendono libri.

5.2. Modificación do núcleo mediante a negación mica: Non voglio mica; Mica lo so.

5.3. Posición dos elementos do sintagma.

5.3.1. Dislocacións á esquerda: È stato lui a fare questo.

5.3.2. Dislocacións á dereita: Lo gradisci, un caffè?

5.4. Fenómenos de concordancia.

5.5. Funcións sintácticas do sintagma: verbo, suxeito, atributo, etc.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo. Adverbio e locucións adverbiais.

6.1.1. Clases do adverbio. Simples: ora, mai, così, già... Compostos: ormai, soprattutto, talvolta... Derivados: certamente, finalmente...

6.1.1.1. Cantidade: troppo, molto, tanto, abbastanza, poco, parecchio, assai, soltanto, circa.

6.1.1.2. Tempo: prima, dopo, poi, oggi, ieri, domani, adesso, allora, presto, tardi.

6.1.1.3. Frecuencia: sempre, spesso, a volte, raramente, quasi mai, mai.

6.1.1.4. Lugar: qui, qua, lì, là, dentro, fuori, sopra, sotto, su, giù, vicino, lontano.

6.1.1.5. Modo: bene, male, meglio, peggio, piano, forte, alto, in fretta, apposta. Formas en -mente.

6.1.1.6. Restritivo, interrogativo: dove, quando, come, perché, quanto.

6.1.1.7. De opinión e dúbida: forse, magari, certo, veramente.

6.1.1.8. De reforzo da afirmación e da negación: affatto, mica, assolutamente, proprio, nemmeno, neppure, neanche; de afirmación sì, certo, certamente, senz'altro, effettivamente; de negación: non, mica.

6.1.1.9. De orde: prima, dopo, poi, di seguito.

6.1.1.10. Exclamativos: che!, come!, quanto!...

6.1.2. Grao: positivo, comparativo: più spesso, e superlativo: spessissimo, benissimo, molto male, il più presto possibile.

6.1.2.1. Formas sintéticas do comparativo e diferentes opcións para o superlativo de adverbios moi fre-

cuentas: bene, meglio, ottimamente/benissimo, male, peggio, pessimamente/malissimo; molto più/moltissimo; poco, meno, pochissimo.

6.1.3. Locucións adverbiais.

6.1.3.1. Lugar: a destra, a sinistra, di fianco, di fronte, in fondo a, ovunque, dappertutto.

6.1.3.2. Modo: così così, all'improvviso, di nascosto...

6.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial: molto spesso, e preposicional: per niente.

6.3. Posición dos elementos do sintagma.

6.4. Fenómenos de concordancia.

6.5. Funcións sintácticas do sintagma: complemento circunstancial.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Preposicións simples e con artigos: con, su, per, tra, fra, davanti, dietro, sopra, sotto, dentro, fuori, lungo, vicino, lontano, salvo, etc; locucións prepositivas: vicino a, dietro a, prima di, fuori di, lontano da, in mezzo a, etc.

7.1.1. Uso de preposicións cos verbos aspectuais: cominciare/iniziare/continuare a, smettere/finire di.

7.1.2. Preposicións polisilábicas que teñen necesidade de levar a preposición di con pronome persoal tónico: senza di te, dopo di te, sotto di noi, dentro di me...

7.2. Modificación do sintagma.

7.2.1. Sintagma adverbial: proprio qui vicino, proprio in centro.

7.2.2. Sintagma preposicional: al di là di, in fondo a sinistra.

7.3. Posición dos elementos: N + S Prep./SAdx./SAdv/oración.

7.5. Funcións sintácticas do sintagma: complemento circunstancial. Con pronome indefinido: indefinido + di+ adxectivo, niente di bello, qualcosa di interessante.

3.2.1.3. Contidos fonéticos, fonolóxicos e ortográficos.

1. Fonética e fonoloxía.

1.1. Revisión dos sons e fonemas vocálicos e consonánticos facendo especial atención á oposición consoante dobre/simple: caro/carro; palla/pala, etc. Agrupacións e combinacións.

1.1.1. Fonemas italianos non existentes en castelán ou que funcionan de xeito diferente (/v/ labiodental, /b/, /d/, /g/ sempre oclusivos en italiano a diferenza do castelán, /r/ vibrante simple en inicio de palabra, /t//d/ /dz/, /ts/, /z/ sonoro fronte a /s/ xordo).

1.1.2. Pronuncia do s- impuro a principio de palabra: studente.

1.2. Procesos fonolóxicos.

1.2.1. Elisión: l'amico, quell'importante appuntamento, alcun'altra, sant'Agostino.

1.2.2. Apócope: un uomo, nessun paese, un gran fracasso, fra Cristoforo, l'ingegner Scotti, il dottor Rossi, etc.

1.2.3. Intensificación consonántica: /sarò bbreve/, /è vvero/, /a rroma/; siffatto, frapporre, ebbene, oppure, atterrare, etc.

1.3. Acento dos elementos léxicos illados. Uso do d como consoante eufónica: ed, ad. Diferenzas acentuais entre italiano e castelán: democrazia, farmacia, periferia.

1.4. Acento no sintagma (grave ou agudo) e na oración.

1.5. Aspectos básicos do ritmo e da entoación. Diferenciación clara das distintas curvas de entoación.

2. Ortografía.

2.1. Revisión do sistema ortográfico italiano.

2.2. Signos ortográficos: usos da puntuación e das maiúsculas. Punto, coma, punto e coma, dous puntos, puntos suspensivos, de exclamación ou interrogación, etc.

2.3. División de palabras no final da liña. Estrutura silábica.

Italiano:

Nivel intermedio 2:

3.2.1.2. Contidos morfosintácticos.

1. A oración simple (revisión e afondamento).

1.1. Tipos de oración.

1.1.1. Oración declarativa. Simple sen marcación de orde. Complexa (completivas).

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Interrogativas directas con elementos introdutores precedidos da preposición: Di che cosa state parlando? Impersoais con si: A che ora si mangia?

1.1.2.1. Interrogativas indirectas: introdución.

1.1.3. Oración exclamativa.

1.1.4. Oración imperativa. Revisión con uso correcto de pronomes átonos e tónicos e a súa combinación.

1.2. Fenómenos de concordancia.

1.2.1. Ne partitivo (cuantificador), revisión.

1.2.2. Pronome átono do OD co participio pasado.

1.2.3 OD clítico + verbo.

1.2.4. Si impersonal: tempos simples e compostos; as formas reflexivas: Si diventa noiosi se si parla troppo; Dopo un lungo viaggio ci si sente stanchi; Se ci si è alzati presto, la sera ci si addormenta prima, etc.

2. A oración composta (revisión e afondamento).

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Relacións de coordinación (revisión).

2.1.1.1 Conxunción.

2.1.1.2. Disxunción.

2.1.1.3. Correlación.

2.1.1.4. Oposición.

2.1.1.5. Resultado.

2.1.1.6. Explicación. Con cioè, infatti: Maria ha studiato poco, infatti non ha superato l'esame.

2.1.2. Relacións de subordinación (afondamento).

2.1.2.1. Concesión: formas explícitas e implícitas.

2.1.2.2. Comparación.

2.1.2.3. Condición.

2.1.2.3.1. Período hipotético da realidade (tipo I).

2.1.2.3.2. Período hipotético da posibilidade (tipo II).

2.1.2.3.3. Período hipotético da imposibilidade (tipo III): Se avesse fatto bel tempo sarei andato in spiaggia.

2.1.2.3.4. Combinacións dos tipo II e III: Se avessi studiato di più ora non ti troveresti senza vacanze.

2.1.2.4. Causa.

2.1.2.5. Finalidade.

2.1.2.6. Modais.

2.1.2.7. Oposición.

2.1.2.8. Relacións temporais: simultaneidade, anterioridade, posterioridade.

2.1.2.9. Subordinadas obxectivas: implícitas: Penso di partire. Explícitas: Penso che Maria sbagli.

2.1.2.10. Subordinadas relativas. Implícitas con preposición: Cerco un'amico con cui fare un viaggio. Explícitas: L'amico del quale ti avevo parlato è partito.

2.1.3.2. Concordancia tempos verbais: consecutio temporum et modorum.

2.2. Discurso indirecto (introdución).

2.2.1. Con verbo principal en presente: María dice che ha mal di testa.

2.2.2. Con verbo principal en pasado: María ha detto che aveva mal di testa.

3. O sintagma nominal (revisión e afondamento).

3.1. Núcleo do sintagma.

3.1.1. O substantivo: xénero e número con e sen oposición.

3.1.1.1. Formación dos plurais irregulares: dio/dei, bue/buoi, etc.

3.1.1.2. Casos de dúbida da formación dalgúns nomes de profesións femininos: il sindaco Maria Rossi, l'avvocato Laura Rossi, etc.

3.1.1.3. Grao (diminutivos e aumentativos).

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais; posesivos; reflexivos; demostrativos (medesimo, quanto, stesso). 3.1.2.2. Indefinidos. Afondamento.

3.1.2.3. Ci e Ne. Afondamento en todos os seus usos máis habituais: Sai qualcosa di Luigi? Non ne so niente; Domani Maria si sposa! Davvero! Non ne sapevo niente; Ne ho tratto una bella lezione; Quanti ne abbiamo oggi?; (Di) soldi non ne ho.

3.1.2.4. Pronomes relativos (revisión). O dobre pronome relativo chi: Chi dorme non piglia pesce.

3.1.2.5. Combinación de pronomes e colocación proclítica o enclítica.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes (artigos, demostrativos, posesivos, cuantificadores).

3.2.2. Aposición.

3.2.3. Sintagma nominal, adxectivo, verbal, adverbial, preposicional.

3.2.4. Frase de relativo (explícita). Afondamento.

3.3. Posición dos elementos do sintagma.

3.4. Fenómenos de concordancia (determinantes, núcleo e sintagmas).

3.5. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito, atributo, OD, etc.

4. O sintagma adxectivo (revisión e afondamento).

4.1. Núcleo do sintagma: o adxectivo.

4.1.1. Xénero: con e sen oposición.

4.1.2. Número: con e sen oposición.

4.1.3. Grao: comparativo, superlativo absoluto e relativo; formas sintéticas e analíticas. Superlativos metafóricos: innamorato cotto, ricco sfondato, etc. Comparativos e superlativos regulares e irregulares de buono, cattivo, grande e piccolo.

4.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial: così contenta, nominal: freddo cane, adxectivo: verde chiaro, preposicional: nuovo di zecca.

4.3. Posición dos elementos do sintagma.

4.4. Fenómenos de concordancia.

4.5. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito, atributo, predicativo, etc.

5. O sintagma verbal (revisión e afondamento dos usos e das formas).

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Clases.

5.1.1.1. Conxugacións regulares e irregulares. Selección do auxiliar nos tempos compostos dos verbos servís: Sono dovuto partire; Non ho potuto telefonare. Preferencia do italiano do uso medio pola forma con auxiliar avere: Ho voluto/dovuto partire in serata.

5.1.1.2. Verbos unipersoais e pseudoimpersoais.

5.1.1.3. Verbos defectivos.

5.1.1.4. Verbos pronominais.

5.1.1.5. Os verbos fare e lasciare con valor causativo: Vi lascio finire; Vi faccio finire; Ho fatto pulire la casa.

5.1.2. Tempo.

5.1.2.1. Expresión do presente: presente de indicativo e de subxuntivo, condicional simple.

5.1.2.2. Expresión do pasado: indicativo (imperfecto, pretérito perfecto simple, pretérito perfecto composto; pretérito pluscuamperfecto, pretérito anterior), condicional composto, subxuntivo (presente, pretérito perfecto, pretérito imperfecto, pretérito pluscuamperfecto).

5.1.2.3. Expresión do futuro: presente, futuro simple, futuro perfecto de indicativo, condicional simple; condicional composto.

5.1.3. Formas non persoais do verbo (formas implícitas): infinitivo, xerundio, participio. As formas e o uso máis frecuentes.

5.1.4. Aspecto.

5.1.4.1. Tempos verbais.

5.1.4.2. Perífrases incoativas: stare per + inf.; perífrases durativas: sta leggendo; habituais: é solito leggere; terminativas: ha smesso di fumare.

5.1.4.2. Prefixo (rifare) ou sintagma preposicional ou adverbial iterativos: ancora, di nuovo.

5.1.5. Modalidade: expresión de necesidade, a obriga, a posibilidade, a intención, o permiso, a prohibición. Uso do modo indicativo nas subordinadas que indican certeza e constatación dun feito: Sono sicuro che parte domani. O uso do modo indicativo en moitas ocasións informais onde substitúe o subxuntivo: È logico che Gianni non si fida/si fidi di lei.

5.1.6. Voz pasiva.

5.1.6.1. Construción pasiva (uso de auxiliar e expresión do complemento axente).

5.1.6.2. Pasiva reflexa nos tempos simples e compostos.

5.2. Modificación do núcleo mediante negación (mica).

5.3. Posición dos elementos do sintagma.

5.4. Fenómenos de concordancia.

5.5. Funcións sintácticas do sintagma: verbo, suxeito, etc.

6. O sintagma adverbial (revisión e afondamento).

6.1. Núcleo. Adverbio e locucións adverbiais: clases e grao.

6.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial e preposicional.

6.3. Posición dos elementos do sintagma.

6.4. Fenómenos de concordancia.

6.5. Funcións sintácticas do sintagma: complemento circunstancial.

7. O sintagma preposicional (revisión e afondamento).

7.1. Preposicións (simples e con artigos) e locucións preposicionais.

7.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial e preposicional.

7.3. Posición dos elementos.

7.5. Funcións sintácticas do sintagma: complemento circunstancial.

3.2.1.3. Contidos fonéticos, fonolóxicos e ortográficos.

Afondamento respecto do visto nos cursos anteriores.

1. Fonética e fonoloxía.

1.1. Revisión dos sons e fonemas vocálicos e consonánticos. Agrupacións e combinacións: tritongos: /w/ + /j/ + vogal (seguiamo, quiete) /j/ + /w/ + vogal (aiuola, fumaiuolo); /w/ + vogal + /j/ + vogal (muoio, cuoio).

1. 2. Procesos fonolóxicos.

1. 2.1. Elisión: adxectivos bello, santo.

1.2.2. Apócope: vocálica (nomes suora, adverbios bene); silábica (nomes comúns, propios e topónimos; adxectivos bello, grande, migliore, santo).

12.3. Intensificación consonántica.

1.2.4. Intensificación sintáctica: /a 'kkaza/.

1.4. Acento dos elementos léxicos illados.

1.5. Acento no sintagma e na oración.

1.6. Aspectos básicos do ritmo e da entoación.

1.7. Introducción ás variedades rexionais na pronunciación e na entoación.

2. Ortografía.

2.1. Revisión do sistema ortográfico italiano. Uso dos caracteres nas súas diversas formas. Maiúsculas (siglas, os puntos cardinais, os séculos), cursiva, negriña.

2.2. Signos ortográficos (acento, apóstrofo, comiñas, parénteses, puntos suspensivos, asterisco, barra).

2.3. División de palabras no final da liña. Estrutura silábica.

Portugués:

Intermedio 1:

3.2.1.2 Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oracións.

1.1.1. Oración declarativa.

1.1.1.1. Oración de suxeito indeterminado con se: Vende-se andares.

1.1.2. Oración interrogativa.

1.1.2.1. Interrogativas parciais múltiples: Quem disse o quê?

1.1.3. Oración dubitativa: Se calhar vai./Talvez vá.

1.1.4. Oración optativa: Que sejas feliz!; Oxalá venha.

1.2. Elementos constituíntes (suxeito, verbo, complementos) e a súa posición.

1.2.1. Nas interrogativas parciais múltiples.

1.2.2. Nas oracións de suxeito indeterminado con se.

1.3. Fenómenos de concordancia.

1.3.1. Concordancia das oracións con se: suxeito indeterminado (Vende-se andares) ou construción apasivante (Vendem-se andares).

1.3.2. Concordancia nas oracións recíprocas: Gostam muito um do outro.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Conxunción: não só... como também...; não só... mas também...

2.1.2. Disxunción: ora... ora...

2.1.3. Oposición: todavia, contudo.

2.1.4. Concesión: embora, mesmo que, ainda que + subxuntivo.

2.1.5. Consecuencia: portanto; de modo a.../de modo que... e construcións análogas: Não sabia o que escrever, de modo que comecei a inventar.

2.1.6. Causa: por + infinitivo: Foi suspenso por ter agredido o árbitro; já que: Vou ter que ver o programa, já que não se fala doutra coisa.

2.1.7. Finalidade: para que + subxuntivo.

2.1.7. Condición: se + futuro do subxuntivo, no caso de + infinitivo.

2.1.8. Relacións temporais.

2.1.8.1. Anterioridade: antes que + subxuntivo: Arruma tudo antes que ele chegue.

2.1.8.2. Simultaneidade: quando + futuro do subxuntivo; enquanto + futuro do subxuntivo: Digo-te quando souber. Enquanto não tiver emprego, não posso mudar de carro.

2.1.8.3. Posterioridade: depois que: Depois que me reformei, nunca mais nos encontramos.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo. Substantivo e pronome.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Clases.

3.1.1.1.1. Substantivos que poden ser propios/comúns, uso axeitado das maiúsculas: a Terra/a terra.

3.1.1.1.2. Colocacións léxicas: substantivos cuantificadores ou delimitadores: Uma fatia de queijo; Um pacote de açúcar; etc.

3.1.1.2. Xénero: regra xeral e outros casos. -ão/-oa e -ão/-ona. Substantivos «sobrecomuns»: a criança. Variación de significado coa variación de xénero: o guia/a guia. Diferenzas de tamaño ou forma: o barco/a barca.

3.1.1.3. Número: regra xeral e outros casos. Alteración/non alteración de timbre da vogal tónica: almoços vs. acordos.

3.1.1.4. Grao: diminutivos en -zinho (p.e., automovelzinho); diminutivos en -ito (p.e., carrito) e o seu valor semántico e connotativo.

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: tónicos e átonos.

3.1.2.1.1. Formas de tratamento formais e pronomes átonos correspondentes: Vossa Excelência e as súas abreviaturas, vos (para vos dizer), si, consigo (trouxe para si; quero falar consigo), etc.

3.1.2.1.2. Colocación habitual enclítica dos pronomes átonos.

3.1.2.1.3. Colocación mesoclítica: lembrar-te-ás.

3.1.2.1.4. Casos de colocación proclítica.

3.1.2.1.5. Alomorfos dos pronomes átonos 3ª persoa CD en posición enclítica ou mesoclítica.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Artigos.

3.2.1.1.1. Uso do artigo cos nomes propios xeográficos.

3.2.1.1.2. Usos estilísticos: ausencia de artigos nos títulos de xornais.

3.2.1.2. Demostrativos: variables e invariables. Combinacións con outros determinantes: aquele meu amigo; estoutro livro.

3.2.1.3. Posesivos: para un posuidor e para varios. Combinacións con outros determinantes: um meu amigo, nenhum aluno meu.

3.2.1.4. Cuantificadores: numerais e outros cuantificadores. Ordinais: o quinquagésimo aniversario.

3.2.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adxectivo, sintagma preposicional e frase de relativo.

3.2.2.1. Expresións cualitativas e a súa estrutura: O rapaz -> O estúpido do rapaz faltou ao teste; O meu carro -> A porcara do meu carro nunca pega de manhã.

3.2.2.2. O pronome relativo invariable quem.

3.2.2.3. Frases de relativo: construcións de clivaxe: Foi... que/quem/onde... : Foi ele que disse.

3.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.3.1. Concordancia e posición dos elementos nas frases de relativo (construcións de clivaxe): Fui eu que o fiz; Fui eu quem fez; etc.

3.4. Funcións sintácticas do sintagma: suxeito, CD, etc.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Xénero: regra xeral e outros casos. -ão/-oa e -ão/-ona; -eu/-eia (p.e, europeu/europeia).

4.1.2. Número: regra xeral e outros casos.

4.1.3. Grao.

4.1.3.1. Superlativos irregulares.

4.1.4. Prefixos habituais nos adxectivos: humano/desumano, decente/indecete, etc.

4.2. Modificación do núcleo mediante sintagma adverbial.

4.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

4.4. Funcións sintácticas do sintagma. Predicativo do complemento: Acho este filme espectacular.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do pasado.

5.1.1.1.1. Pretérito Perfeito Simple do Indicativo: formas regulares e irregulares.

5.1.1.1.2. Pretérito Mais-que-Perfeito simple e composto do indicativo.

5.1.1.1.2.1. Simple: formas regulares das tres conjugacións.

5.1.1.1.2.2. Simple: formas irregulares dos verbos máis usuais.

5.1.1.1.2.3. Composto: formas regulares do participio das tres conjugacións.

5.1.1.1.2.4. Composto: formas irregulares do participio usadas co auxiliar ter.

5.1.1.2. Expresión do futuro.

5.1.1.2.1. Futuro do indicativo.

5.1.1.2.1.1. Formas regulares das tres conjugacións.

5.1.1.2.1.2. Formas irregulares.

5.1.1.2.2. Futuro composto do indicativo.

5.1.1.2.3. Futuro do subxuntivo.

5.1.1.2.3.1. Formas regulares das tres conjugacións.

5.1.1.2.3.2. Formas irregulares dos verbos máis usuais.

5.1.2. Modalidade.

5.1.2.1. Factualidade: Indicativo.

5.1.2.2. Necesidade: ser preciso/necesário que + subx.

5.1.2.3. Obriga: ser obrigatório que + subx.

5.1.2.4. Permiso: ser permitido que + subx.

5.1.2.5. Posibilidade: ser possível que + subx.; talvez + subx.; se calhar + indicativo; futuro do indicativo; futuro composto do indicativo.

5.1.2.6. Prohibición: imperativo negativo formal e informal (formas irregulares); não ser possível/ser impossível/ser proibido que + subx.

5.1.2.7. Ordes e instrucións, consellos e suxestións: imperativo afirmativo e negativo formal e informal (formas irregulares).

5.1.2.8. Intención: querer que + subx.

5.1.2.9. O subxuntivo.

5.1.2.9.1. Presente do subxuntivo.

5.1.2.9.1.1. Formas regulares das tres conjugacións.

5.1.2.9.1.2. Formas irregulares dos verbos máis usuais.

5.1.2.9.2. Futuro do subxuntivo.

5.1.3. Infinitivo.

5.1.3.1. Infinitivo flexionado vs. non flexionado.

5.1.3.2. Infinitivo composto.

5.1.4. Voz activa e pasiva.

5.1.4.1. Formas irregulares do participio usadas na voz pasiva.

5.2. Modificación do núcleo mediante negación.

5.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

5.3.1. A posición de talvez e a selección de modo: Talvez venha amanhã/Vem talvez amanhã.

5.4. Funcións sintácticas no sintagma (verbo, suxeito, etc.).

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo: adverbios.

6.1.1. Formación de adverbios co sufixo -mente.

6.1.2. Adverbios «frásicos», modalizadores da oración: Possivelmente haverá eleições no próximo ano.

6.1.3. Locucións adverbiais máis frecuentes.

6.2. Modificación do sintagma mediante sintagma adverbial.

6.3. Posición dos elementos.

6.4. Funcións sintácticas do sintagma: CC.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo: preposicións e locucións prepositivas.

7.2. Posición dos elementos.

7.3. Funcións sintácticas do sintagma.

7.3.1. Rexencias preposicionais dos verbos máis frecuentes: Falar nesse tema; Falar desse tema; Aproximar-se do carro; Telefonar a alguém; Responder às questões, etc.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

1. Sistema de escritura: o alfabeto.

2. Representación gráfica de fonemas e sons. Correspondencia letras-fonemas.

2.1. Algúns casos particulares.

2.1.1. O fonema /z/ no grupo -ns-: tránsito, transeunte.

2.1.2. Secuencias coa letra x: palabras como têxtil, êxito, ex-aluno, ex-professor.

3. Uso dos caracteres: maiúsculas e minúsculas. Cursiva e negra.

4. Sinais ortográficos: acentos grave, agudo e circunflexo, til nasal.

4.1. Regras xerais de acentuación.

4.2. Casos especiais.

4.2.1. Acentuación das formas verbais en contacto con alomorfos dos pronomes átonos en posición enclítica ou mesoclítica.

4.2.2. Palabras con acento e til nasal: órgão, etc.

4.2.3. Acentuación de hiatos e ditongos en palabras frecuentes e nas formas verbais.

5. Sinais de puntuación.

5.1. Uso do guión con función de paréntese.

6. División de palabras no final da liña.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1. Vogais e ditongos orais: tónicas/átonas; abertas/fechadas.

1.1.1. Contraste entre as vogais a, e, o abertas/fechadas.

1.1.1.1. Vocalismo da conjugación verbal.

1.1.2. Redución vocálica: regra xeral e excepcións máis frecuentes (p.e., na derivación con sufixos -mente e -zinho, consoantes etimolóxicas, -l que trabe a sílaba, etc.).

2. Sons e fonemas consonánticos.

3. Acento fónico.

3.1. Dos elementos léxicos illados.

3.2. Dos elementos do sintagma e da oración: grupos fónicos e tónicas e átonas no grupo fónico.

4. Curvas de entoación e pautas básicas de entoación.

Portugués:

Intermedio 2:

3.2.1.2 Contidos gramaticais.

1. A oración simple.

1.1. Tipos de oracións.

1.1.1. Oración optativa: Se eu pudesse ir contigo!; Tomara eu!.

2. A oración composta.

2.1. Expresión de relacións lóxicas.

2.1.1. Oposición: não obstante.

2.1.2. Concesión: não obstante + infinitivo/SN; por mais que + subxuntivo e construcións análogas: Por mais interessante que seja esse livro, não tenho tempo para o ler.

2.1.3. Comparación: como se + imperfecto do subxuntivo.

2.1.4. Condición: se + imperfecto/Mais-que-Perfeito do subxuntivo; caso + subxuntivo; desde que + subxuntivo.

2.1.5. Consecuencia: Quanto mais... (tanto) menos... e construcións análogas: Quanto mais pratico, melhor falo em português.

2.1.6. Causa: uma vez que: À partida deve ser melhor, uma vez que é um modelo mais recente.

2.1.7. Finalidade: com o fim de, com o intuito de + infinitivo.

2.1.5. Relacións temporais.

2.1.5.1. Simultaneidade: à medida que, na altura em que, ao mesmo tempo que: À medida que avançava, ia reconhecendo os locais da sua infância.

2.1.5.2. Simultaneidade e oposición: ao passo que: O João tirava boas notas, ao passo que o irmão chumbava.

2.1.5.2. Posterioridade: assim que; logo que: Assim que tiveres chegado a casa, telefona.

3. O sintagma nominal.

3.1. Núcleo. Substantivo e pronome.

3.1.1. Substantivo.

3.1.1.1. Xénero: regra xeral e outros casos. Femininos en -essa/-esa/-isa/-ina en palabras frecuentes (p.e., poetisa, heroína).

3.1.1.2. Número: regra xeral e outros casos. Substantivos utilizados só en plural (p.e., cócegas).

3.1.1.3. Grao: aumentativos irregulares máis frecuentes (p.e., rapagão).

3.1.2. Pronomes.

3.1.2.1. Persoais: tónicos e átonos.

3.1.2.1.1. Combinacións de pronomes átonos CD e CI.

3.2. Modificación do núcleo.

3.2.1. Determinantes.

3.2.1.1. Cuantificadores: numerais e outros cuantificadores. Partitivos: a décima parte. Outros cuantificadores: centenas de persoas, milhares de persoas. Uso de qualquer para a cuantificación negativa: Não há qualquer indício. Expresións cuantificadoras: um monte de coisas, uma data de documentos.

3.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.3.1. Posición dos adxectivos e cambio de significado: uma bela casa/uma casa bela, etc.

4. O sintagma adxectivo.

4.1. Núcleo: adxectivo.

4.1.1. Sufixos e prefixos habituais nos adxectivos: vermelho -> avermelhado, amarelo -> amarelado, branco -> esbranquiçado, etc.

5. O sintagma verbal.

5.1. Núcleo: verbo.

5.1.1. Tempo.

5.1.1.1. Expresión do presente.

5.1.1.1.1. Condicional (de cortesía).

5.1.1.2. Expresión do futuro.

5.1.1.2.1. Futuro do subxuntivo: formas regulares e irregulares.

5.1.1.2.2. O condicional como futuro do pasado.

5.1.2. Modalidade.

5.1.2.1. Factualidade: indicativo.

5.1.2.2. O subxuntivo.

5.1.2.2.1. Presente do subxuntivo: formas regulares e irregulares.

5.1.2.2.2. Futuro do subxuntivo.

5.1.2.2.3. Pretérito imperfecto do subxuntivo.

5.1.2.2.3.1. Formas regulares das tres conjugacións.

5.1.2.2.3.2. Formas irregulares dos verbos máis usuais.

5.1.2.2.4. Tempos compostos do subxuntivo: algúns usos frecuentes.

5.1.2.2.4.1. Imperfeito vs. Mais-que-Perfeito do subxuntivo nas oracións condicionais (cf. 2.1.4).

5.1.2.3. O condicional simple: formas regulares e irregulares.

5.1.2.3.1. O condicional composto: algúns usos frecuentes. Condicional simple/composto nas oracións condicionais (cf. 2.1.4).

5.1.2.3.2. Os valores modais do imperfecto e do Mais-que-Perfeito do indicativo. O seu uso nos mesmos contextos que o condicional simple e composto. Preferencias de uso: oral/escrito, formal/informal.

6. O sintagma adverbial.

6.1. Núcleo: adverbios.

6.1.1. Formación de adverbios co sufixo -mente.

6.1.1.1. Adverbios acabados en -mente coordinados: pura e simplemente.

6.1.2. Locucións adverbiais frecuentes.

7. O sintagma preposicional.

7.1. Núcleo: preposicións e locucións prepositivas.

7.2. Posición dos elementos.

7.3. Funcións sintácticas do sintagma.

7.3.1. Rexencias preposicionais.

3.2.1.3 Contidos ortográficos.

1. Sistema de escritura: o alfabeto.

2. Representación gráfica de fonemas e sons. Correspondencia letras - fonemas.

2.1. Algúns casos particulares.

2.1.1. Correspondencia fónica do e- inicial de palabra. Regra xeral: exame, eleito, ementa. Casos particulares: palabras frecuentes comezadas por eco-: eco-grafia, ecologia vs. economia.

2.1.2. Correspondencia entre sons e grafías en prefixos e sufixos frecuentes (p.e., inter-).

2.2. Ortografía de palabras estranxeiras.

2.2.1. Ortografía e pronuncia dos topónimos estranxeiros máis correntes: Nova Iorque, Munique, etc.

2.2.2. Ortografía e pronuncia dos estranxeirismos máis frecuentes. Casos máis frecuentes de adaptación gráfica opcional, tendo en conta a evolución da norma.

2.2.2.1. Sen adaptación gráfica: site, stress, surf, diesel, etc.

2.2.2.2. Con adaptación gráfica: stresse, surfe, uís-que, etc.

2.3. Diferenzas básicas entre as normas ortográficas portuguesa e brasileira. Identificación da norma utilizada nun texto a partir de trazos ortográficos sinxelos.

3. Uso dos caracteres: maiúsculas e minúsculas. Cursiva e negra.

4. Sinais ortográficos: acentos grave, agudo e circunflexo, til nasal.

4.1. Regras xerais de acentuación.

4.2. Casos especiais.

4.2.1. Acentuación de hiatos e ditongos.

5. Sinais de puntuación.

6. División de palabras no final da liña.

3.2.1.4 Contidos fonéticos.

1. Sons e fonemas vocálicos.

1.1. Vogais e ditongos orais: tónicas/átonas; abertas/fechadas.

1.1.1. Contraste entre as vogais a, e, o abertas/fechadas.

1.1.2. Redución vocálica: regra xeral e excepcións máis frecuentes.

2. Sons e fonemas consonánticos.

2.1. Aparición de consoantes duplas por caída de e en posición átona: Ele come muito.

2.2. Encontros de consoantes por caída de e en posición átona: Vou de carro.

3. Acento fónico.

3.1. Dos elementos léxicos illados.

3.2. Dos elementos do sintagma e da oración: grupos fónicos e tónicas e átonas no grupo fónico.

4. Curvas de entoación e pautas básicas de entoación.

Ruso:

Intermedio 1:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración simple.

3.2.1.2.1.1. Tipos de oración, elementos constituintes e a súa posición. Ampliación.

3.2.1.2.1.1.1. Oración negativa.

3.2.1.2.1.1.1.1. Elementos das oracións negativas e a súa posición na oración.

3.2.1.2.1.1.2. Oración interrogativa.

3.2.1.2.1.1.2.1. Elementos das oracións interrogativas e a súa posición na oración.

3.2.1.2.1.1.3. Oración exclamativa.

3.2.1.2.1.1.3.1. Estruturas usuais.

3.2.1.2.1.1.3.2. Elementos das oracións exclamativas e a súa posición na oración.

3.2.1.2.1.1.4. Oración exhortativa.

3.2.1.2.1.1.4.1. Tipos básicos de oracións exhortativas.

3.2.1.2.1.1.5. Partes da oración e modos da súa expresión.

3.2.1.2.1.1.5.1. Casos especiais de expresión de suxeito: suxeito expresado por unha frase (Сколько лет прошло? У неё было двое детей.).

3.2.1.2.1.1.5.2. Tipos de predicado: simple e composto, nominal e verbal.

3.2.1.2.1.1.5.3. Casos especiais de coordinación de suxeito e predicado. (Приехали оба сына. Вера с Наташей были там.)

3.2.1.2.1.1.5.4. Complementos. Modos da súa expresión.

3.2.1.2.1.1.6. Clases de oracións segundo a súa composición: persoais, de suxeito indeterminado, persoais xenéricas, impersoais, nominais, elípticas.

3.2.1.2.1.1.7. Cambios básicos na orde habitual de elementos por focalización.

3.2.1.2.2. A oración composta.

3.2.1.2.2.1. Coordinación.

3.2.1.2.2.1.1. Conxunción: ни... ни.

3.2.1.2.2.1.2. Oposición: однако.

3.2.1.2.2.1.3. Disxunción: либо.

3.2.1.2.2.2. Subordinación.

3.2.1.2.2.2.1. Subordinadas concesivas: хотя, несмотря на то что.

3.2.1.2.2.2.2. Subordinadas condicionais: если бы.

3.2.1.2.2.2.3. Subordinadas causais: так как, из-за того что, благодаря тому что.

3.2.1.2.2.2.4. Subordinadas finais: чтобы, для того чтобы.

3.2.1.2.2.2.5. Subordinadas consecutivas: так что.

3.2.1.2.2.2.6. Subordinadas temporais.

3.2.1.2.2.2.6.1. Simultaneidade: в то время как, пока.

3.2.1.2.2.2.6.2. Posterioridade: когда, после того как; posterioridade inmediata: как только.

3.2.1.2.2.2.6.3. Anterioridade: перед тем как, до того как.

3.2.1.2.2.3. Discurso indirecto e pregunta indirecta (cos verbos introductorios máis usuais).

3.2.1.2.3. O sintagma nominal.

3.2.1.2.3.1. Núcleo: substantivo.

3.2.1.2.3.1.1. Clases: concretos e abstractos; colectivos.

3.2.1.2.3.1.1.1. Substantivos de orixe adxectivo: гостиная, животное, булочная, парикмахерская, etc.

3.2.1.2.3.1.2. Número: irregularidades na formación do plural dos substantivos de uso frecuente e a ampliación do repertorio dos substantivos masculinos que forman o plural en -a (я) tónico: дерево – деревья, яблоко-яблоки, крестьянин – крестьяне, адрес – адреса, лес – леса, учитель – учителя, etc.

3.2.1.2.3.1.3. Caso.

3.2.1.2.3.1.3.1. Declinación dos substantivos en singular e plural. Sistematización.

3.2.1.2.3.1.3.2. Xenitivo plural: irregularidades nas formas do xenitivo plural (солдаты- солдат, глаза – глаз, etc.) e declinación en xenitivo dos substantivos pluralia tantum máis frecuentes (каникулы-каникул, брюки-брюк, etc.).

3.2.1.2.3.1.3.3. Declinación dos nomes propios: declinación regular (Бах), formas invariables (Дьего, Долорес, Осло) e declinación mixta (Пушкин, Иванов).

3.2.1.2.3.1.4. Derivación. Principais prefixos e sufixos de derivación.

3.2.1.2.3.1.4.1. Substantivos verbais: знать – знание, покупать-покупка, etc.

3.2.1.2.3.2. Núcleo: pronome.

3.2.1.2.3.2.1. Indefinidos: кто-то, что-нибудь, чей-то, какой-то, etc. A súa declinación. Diferenzas semánticas entre os indefinidos coa partícula –то e a partícula –нибудь.

3.2.1.2.3.2.2. Negativos. A súa declinación. Uso con e sen preposición.

3.2.1.2.3.2.3. Determinativos: сам, самый, всякий, etc. A súa declinación.

3.2.1.2.3.3. Modificación do núcleo.

3.2.1.2.3.3.1. Numerais cardinais e ordinais. A súa declinación.

3.2.1.2.3.3.2. Numerais colectivos: двое, четверо (детей); оба (обе). A súa declinación.

3.2.1.2.3.3.3. Outros cuantificadores: четверть, половина, пара, etc.

3.2.1.2.3.3.4. Aposición: У Ивана Петровича, нашего соседа, есть эта книга.

3.2.1.2.3.3.5. Modificación mediante SN, SAdx., SV, SAdv., SPrep., frase de relativo ou oración.

3.2.1.2.3.4. Posición dos elementos e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3.5. Funcións sintácticas do sintagma.

3.2.1.2.4. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: adxectivo.

3.2.1.2.4.1.1. Grao: positivo, comparativo e superlativo. Ampliación.

3.2.1.2.4.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. e SPrep.: совсем старый, интересный для тебя.

3.2.1.2.4.3. Posición dos elementos e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.4.4. Funcións sintácticas do sintagma.

3.2.1.2.5. O sintagma verbal.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.5.1.1. Tempo.

3.2.1.2.5.1.1.1. Relacións temporais entre as formas verbais nas oracións compostas.

3.2.1.2.5.1.2. Aspecto: perfectivo e imperfectivo.

3.2.1.2.5.1.2.1. Valores principais dos aspectos. Revisión e ampliación.

3.2.1.2.5.1.2.2. Valores aspectuais nas construcións moi frecuentes: статья + inf., перестать + inf., продолжать + inf., etc.

3.2.1.2.5.1.3. Modalidade.

3.2.1.2.5.1.3.1. Activación do uso das estruturas vistas no nivel básico.

3.2.1.2.5.1.3.2. Expresión de orde, consello, permiso ou prohibición mediante o imperativo afirmativo e o imperativo negativo. Sistematización.

3.2.1.2.5.1.3.3. Valores modais nas construcións moi frecuentes: пытаться, отказаться, привыкнуть, собираться, etc. + inf. e nas construcións con verbo быть + formas breves dos adxectivos: готов, способен, etc.

3.2.1.2.5.1.4. Modo subxuntivo-condicional. Significación e uso.

3.2.1.2.5.1.5. Verbos con partícula –ся.

3.2.1.2.5.1.6. Verbos transitivos e intransitivos.

3.2.1.2.5.1.7. Verbos de movemento máis usuais sen e con prefixos.

3.2.1.2.5.1.8. Xerundio.

3.2.1.2.5.1.8.1. Xerundio imperfectivo. Formación, características e uso.

3.2.1.2.5.1.8.2. Xerundio perfectivo. Formación, características e uso.

3.2.1.2.5.1.8.3. Frase de xerundio.

3.2.1.2.5.1.9. Réxime dos verbos moi usuais: радоваться + Dat., гордиться + Instr., мечтать о + Prep., готовиться к + Dat., скучать по + Dat., надеяться на + Acus., смеяться над + Instr., etc.

3.2.1.2.5.1.10. Prefixos verbais máis frecuentes e os seus valores: петъ - запеть, ставить – вставить, писать-дописать, делать – переделать.

3.2.1.2.5.1.11. Voz pasiva (iniciación). Pasiva con verbos en –ся sen e con complemento axente: Дом строится. Дом строится рабочими.

3.2.1.2.5.1.12. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.5.1.13. Funcións sintácticas do sintagma.

3.2.1.2.6. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.6.1. Núcleo: adverbios e locucións adverbiais.

3.2.1.2.6.1.1. Adverbios de modo, lugar, tempo, cantidade e grao moi usuais: модно, направо, вовремя, намного, совершенно, etc.

3.2.1.2.6.1.2. Adverbios pronominais moi usuais.

3.2.1.2.6.1.3. Adverbios predicativos. Ampliación do repertorio: стыдно, лень, грустно, etc. O uso do verbo стать: Мне стало грустно.

3.2.1.2.6.1.4. Grao: positivo, comparativo, superlativo. Ampliación. Valor do prefixo по- no grao comparativo simple: громче - погромче.

3.2.1.2.6.2. Modificación do núcleo: mediante SAdv. e SPrep.: совсем рано, абсолютно правильно, слишком быстро, полезно для здоровья.

3.2.1.2.6.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.6.4. Funcións sintácticas do sintagma.

3.2.1.2.7. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.7.1. Núcleo: preposición e locucións prepositivas.

3.2.1.2.7.1.1. Clases: locais, temporais, finais, causais e outras.

Sistematización dos usos das preposicións vistas no básico e ampliación.

3.2.1.2.7.1.2. Rexencia: preposicións de uso frecuente que rexen xenitivo, dativo, acusativo, instrumental ou prepositivo.

3.2.1.2.7.1.3. Posición dos elementos do sintagma e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.7.1.4. Funcións sintácticas do sintagma: complemento de réxime.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1. Sistema de escritura: o alfabeto ruso.

3.2.1.3.2. Representación gráfica dos fonemas e sons.

3.2.1.3.3. Correspondencias segundo a súa posición relativa.

3.2.1.3.4. Ortografía das palabras estranxeiras segundo a súa orixe.

3.2.1.3.5. Uso das maiúsculas.

3.2.1.3.6. Signos ortográficos: diérese, guión e signos de puntuación.

3.2.1.3.7. Estrutura silábica. División de palabras no final da liña.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

3.2.1.4.1. Sons e fonemas vocálicos.

3.2.1.4.1.1. Monotongos: anteriores, centrais, posteriores.

3.2.1.4.1.2. Combinacións.

3.2.1.4.2. Sons e fonemas consonánticos.

3.2.1.4.2.1. Clasificación: consonadores, soantes, semiconsoantes.

3.2.1.4.3. Procesos fonolóxicos (enxordecemento, asimilacións, redución vocálica, alternancias, palatalización, elisión, etc.).

3.2.1.4.4. Acento dos elementos léxicos illados.

3.2.1.4.4.1. Monosílabos inacentuados.

3.2.1.4.5. Acento e atonicidade: patróns tonais no sintagma.

3.2.1.4.6. Entoación de diferentes tipos das oracións.

3.2.1.4.6.1. Oración con enumeración.

3.2.1.4.6.2. Oración interrogativa con palabra interrogativa.

3.2.1.4.6.3. Oración interrogativa sen palabra interrogativa.

3.2.1.4.6.4. Oración exhortativa.

3.2.1.4.6.5. Oración exclamativa.

3.2.1.4.6.6. Entoación enfática, con valor semántico.

Ruso:

Intermedio 2:

3.2.1.2. Contidos gramaticais.

3.2.1.2.1. A oración composta.

3.2.1.2.1.1. Expresión de relacións lóxicas.

3.2.1.2.1.1.1. Coordinación.

3.2.1.2.1.1.1.1. Conxunción: да.

3.2.1.2.1.1.1.2. Disxunción: то ... то ..., не то... не то.

3.2.1.2.1.1.1.3. Oposición: да, же, зато.

3.2.1.2.1.1.1.4. Explicación: то есть.

3.2.1.2.1.1.2. Subordinación.

3.2.1.2.1.1.2.1. Subordinadas concesivas: как ни; сколько ни.

3.2.1.2.1.1.2.2. Subordinadas comparativas ou de cantidade.

3.2.1.2.1.1.2.3. Subordinadas de modo.

3.2.1.2.1.1.2.4. Subordinadas determinativas.

3.2.1.2.1.1.2.5. Subordinadas complementarias.

3.2.1.2.1.1.2.6. Subordinadas de suxeito.

3.2.1.2.1.1.2.7. Subordinadas de lugar.

3.2.1.2.1.1.2.8. Subordinadas predicativas.

3.2.1.2.1.1.2.9. Expresión de relacións temporais.

3.2.1.2.1.1.2.9.1. Simultaneidade: по мере того как.

3.2.1.2.1.1.2.9.2. Anterioridade: прежде чем.

3.2.1.2.1.1.3. Oracións compostas xustapostas.

3.2.1.2.2. O sintagma nominal.

3.2.1.2.2.1. Núcleo: substantivo.

3.2.1.2.2.1.1. Xénero.

3.2.1.2.2.1.1.1. Substantivos de xénero común máis usuais: соня, сирота, etc.

3.2.1.2.2.1.1.2. Xénero das abreviaturas máis usuais: МИД, ООН, НАТО, etc.

3.2.1.2.2.1.1.3. Xénero dos substantivos invariables: Осло, «Таймс», etc.

3.2.1.2.2.1.2. Número: particularidades da concordancia dos substantivos pluralia tantum cos cuantificadores.

3.2.1.2.2.1.3. Caso.

3.2.1.2.2.1.3.1. Xenitivo partitivo: купить сахара, выпить чаю, много народу, etc.

3.2.1.2.2.1.3.2. Prepositivo singular. Casos especiais: лежать на краю – отдыхать в Краснодарском крае, вспоминать о Крыме – жить в Крыму, etc.

3.2.1.2.2.1.4. Derivación e composición dos substantivos: слон – слонёнок, брат – братство, шутить – шутник, свинья – свинина, север – северянин, добрый – доброта; снег + падать – снегопад, рука + писать – рукопись, etc.

3.2.1.2.2.1.5. Participios substantivados.

3.2.1.2.2.1.6. Posición dos elementos e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.3. O sintagma adxectivo.

3.2.1.2.3.1. Núcleo. Adxectivo.

3.2.1.2.3.1.1. Clases. Adxectivos posesivos: мамин, дедушкин (зонт). A súa declinación.

3.2.1.2.3.1.2. Forma longa e forma breve de adxectivo. Diferenzas semánticas: Он хороший. Как он был хорош! Этот учебник плохой. Дедушка совсем плох.

3.2.1.2.3.1.3. Derivación e composición.

3.2.1.2.3.2. Núcleo: participio.

3.2.1.2.3.2.1. Características adxectivas dos participios.

3.2.1.2.3.3. Modificación do núcleo mediante SAdv. e SPrep.: достаточно богатый, способный к языкам.

3.2.1.2.3.4. Posición dos elementos e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.4. O sintagma verbal.

3.2.1.2.4.1. Núcleo: verbo.

3.2.1.2.4.1.1. Tempo

3.2.1.2.4.1.1.1. Pasado dos verbos en –ну que perden este sufixo: пахнуть, исчезнуть, привыкнуть, etc.

3.2.1.2.4.1.1.2. Usos normativos e estilísticos.

3.2.1.2.4.1.2. Aspecto.

3.2.1.2.4.1.2.1. Peculiaridades no emprego dos aspectos en pasado e en futuro.

3.2.1.2.4.1.2.2. Uso dos aspectos en imperativo e en infinitivo.

3.2.1.2.4.1.3. Verbos impersonais máis usuais.

3.2.1.2.4.1.4. Verbos coa partícula –ся. Principais significados.

3.2.1.2.4.1.5. Réxime dos verbos frecuentes: влюбиться в + acus., заботиться о + prep., владеть + Instr., руководить + Instr., следить за + Instr., относиться к + Dat., ухаживать за + Instr., etc.

3.2.1.2.4.1.6. Verbos de movemento sen e con prefixos. Revisión e ampliación.

3.2.1.2.4.1.7. Participio.

3.2.1.2.4.1.7.1. Participio activo de presente. Formación, características e uso.

3.2.1.2.4.1.7.2. Participio activo de pasado. Formación, características e uso.

3.2.1.2.4.1.7.3. Participio pasivo de presente. Formación, características e uso. Forma longa e breve.

3.2.1.2.4.1.7.4. Participio pasivo de pasado. Formación, características e uso. Forma longa e breve.

3.2.1.2.4.1.7.5. Frase de participio.

3.2.1.2.4.1.8. Voz pasiva. Дом (был, будет) построен (+ complemento axente).

3.2.1.2.4.1.9. O sistema de prefixación verbal. Formación das parellas aspectuais.

3.2.1.2.4.1.9.1. Valores dos prefixos.

3.2.1.2.4.1.10. Posición dos elementos e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.5. O sintagma adverbial.

3.2.1.2.5.1. Núcleo: adverbios e locucións adverbiais.

3.2.1.2.5.1.1. Adverbios de modo, lugar, tempo, cantidade e grao: подробно, кратко, ярко, вперёд, внизу, везде, постоянно, прежде, ежедневно, навсегда, гораздо, достаточно, дважды, etc.

3.2.1.2.5.1.2. Adverbios pronominais.

3.2.1.2.5.1.3. Adverbios predicativos. Un repertorio amplo: легко, обидно, противно, сложно, etc. O uso dos verbos стать e становиться: Стало темно. Становится холодно.

3.2.1.2.5.2. Modificación do núcleo mediante SAdv. e SPrep.

3.2.1.2.5.3. Posición dos elementos e fenómenos de concordancia.

3.2.1.2.6. O sintagma preposicional.

3.2.1.2.6.1 Núcleo: preposicións e locucións prepositivas.

3.2.1.2.6.1.1. Clases: locais, temporais, causais, finais e outras. Ampliación.

3.2.1.2.6.1.2. Rexencia: preposicións que rexen xenitivo, dativo, acusativo, instrumental ou prepositivo. Ampliación.

3.2.1.2.6.1.2. Revisión das preposicións que poden usarse con máis dun caso.

3.2.1.2.6.1.3. Diferenzas semánticas entre as preposicións: среди/между, до/перед, из-за/от.

3.2.1.2.6.2. Posición dos elementos e fenómenos de concordancia.

3.2.1.3. Contidos ortográficos.

3.2.1.3.1. Principios da ortografía rusa.

3.2.1.3.1.1. Principio morfolóxico: unidade dos morfemas.

3.2.1.3.1.2. Principio fonético: бездарный - бесшумный, играть - сыграть.

3.2.1.3.1.3. Principio tradicional: a vogal и despois das consoantes ж, ш e ц.

3.2.1.4. Contidos fonéticos.

Os mesmos que no intermedio 1.

Xaponés:

Intermedio 1:

Oración.

-Actitude do falante e modalidades de oración:

enunciativa (このごろ太らないように、

運動をしています); interrogativa

(試験の結果、どうなりましたか); exhortativa

(じゃー休みしよう); imperativa

(一度作ってみてください); exclamativa (50

パーセントも! 自分の都合ではないんですよ);

desiderativa (予約を取り消したかったのに); dubi-

tativa (あれを買おうかしら)

(ゴルフに行くかどうか); afirmativas

(にほんごの勉強にテープレコーダーが要ります

); explicativas

(事務所を移転して、うちから会社まで遠くになってしまったからです...); adversativas:

(欲しいけれど...); negativas

(あの人はあまり評判がよくありません); negati-

vas con el sufijo ず(に); (食べずに出かけた), enfáticas (やっぱり、いいものは高いですね!).

-Orde dos elementos na oración: suxeito, obxecto indirecto, obxecto directo e predicado verbal. (Verbo, xeralmente ao final da frase)

(息子はお父さんに死なれて悲しいです).

-Oracións impersonais (mediante a forma en pasiva dos verbos e co verbo ある, あります :

(ある有名な人は...; あるお客さんは...).

-Coordinación afirmativa: (緑が減り、海がよこれ環境は年々悪くなっていきます) e negativa: (雪が降らなくてスキーができません).

-Subordinación: enlaces e correlación. Subordinación adxectiva:

(紺色の背広を着た人がたくさん並んでいます).

Subordinación nominal; transmisión de información: (mediante ように ; よう にします).

-Subordinación adverbial (ou circunstancial)
(17世紀後半には全国で240校あまりの藩校があった).

-Oracións interrogativas indirectas introducidas por と: (どこに泊まるかときかれた).

(もういないかと思うようになった).

-Oracións negativas introducidas por と :
(あそこまで行けるとは思いません) Oracións que transmiten unha mensaxe imperativa en estilo indirecto: (なるべく早めに終わるようにね).

-Oracións imperativas en forma de oración interrogativa: (もう少し頑張ってもらったらどう

ですか).

-Oracións imperativas con べき (やめるべきだ).

-Oracións condicionais
conと:(あの先生に会うとこわくなってしまう).
Oracións condicionais coas conxuncións-partícula —ば、—たら、なら: (政治家であれば);
(行くとしたら); (いい天気なら).

-Oracións condicionais con —ばよかったのに:
(もっと早く来ればよかったのに).

-Oracións dubitativas con かしら、かな、だろう (か).

-Oracións relativas con
である、でいる、でいらっしある
(田中さんのお宅でいらっしやいますか).

-Oracións de pasiva (受身)
(あの建物は200年前に建てられた);
(田中さんは子供にお茶を
こぼされてしまった).

Oracións de pasiva en linguaxe honorífica
(いつ京都に行かれますか)

Grupo do nome.

-Concordancia dos adxacentes (determinantes e adxectivos) co núcleo (nome).

-Funcións do grupo do nome. Partículas ou marcas desas funcións .

Nome.

-Clases de nomes: ausencia de número e uso de adxectivos ou de sufixos cuantificadores para defini-los: (町人が166人; 大勢の会社は;
...沢山の山に...; 鳥が1羽飛んでいた).

-Ausencia de caso e de xénero. Uso de prefixos para definir masculino e feminino:

(男の先生 ; 女の人); prefixo de orixe chinesa 女 para indicar tamén xénero feminino (女学生 ; 女王). Nomes diferentes para o masculino y para o feminino: (祖父 ; 祖母).

-Casos do nome expresados mediante as partículas は、が para o nominativo, の para o xenitivo, に para o dativo; を para o acusativo; で、に、 para o ablativo.

-Con とき (日本に住んでいたとき).

Determinantes.

-Determinantes demostrativos, ou pre-nomes (指示形容詞). Particularidades.

-Posesivos con partícula の .

-Interrogativos con partícula か .

-Numerais, formas e usos. Insistencia no uso de sufixos numerais cuantificadores: (一名 ; 1個). Nú-

meros auxiliares: combinación e posición respecto aos números cardinais de orixe xaponés:

(ひとばん一晩); (ふたり、二人).

Pronomes.

-Forma, funcións, posición combinatoria, uso e omisión.

-Persoais: a súa omisión. Formas habituais de tratamento que eluden o uso do pronome persoal:

(お宅は、奥さんは、).

-Pronomes demostrativos de dirección:

(会議はどちらでありますか).

-De dirección con sentido demostrativo:

(こちら楽しいです).

-Uso predicativo de pronomes persoais:

(彼に説明をしました).

-Pronome interrogativo + でも como indefinido

(いつでもいいです). Uso do pronome interrogativo con numeral e sufixo cuantificador + も para expresar un indefinido (何千本も).

-Pronomes indefinidos: (不定代名詞)

(どれか、どちらでも).

Grupo do verbo.

Núcleo – verbo – e a súa transformación de acordo co tipo de verbo. Ausencia de algúns modos e tempos na conjugación xaponesa.

Verbo.

-Propiedades do verbo en xaponés. (sen flexión de número, persoa, xénero).

-Clases de verbos e implicacións sintácticas.

-Verbos 五段動詞 ; 一段動詞 , e irregulares.

Formas substantivo + verbo する .

-Verbos de movemento, de vontade, de percepción, e de estado. Verbos auxiliares:

ある、要る、しまう、見る、おく.

-Verbos transitivos (coa partícula de obxecto を、e intransitivos, con partícula が, e coa partícula を、indicando lugar).

-Verbos dunha mesma raíz semántica. Uso.

-Maneiras de expresar presente / futuro e pasado.

-Expresións formadas por verbos cun sufixo engadido: (ようです); (ことがある; ことがない).

-Descrición de aspectos ou aparencias: raíz do verbo + そうです (雨が降りそうです).

-Formas honoríficas: (お読みください) . Grupo de verbos de dar e recibir (やり/もらい).

-Forma imperativa da linguaxe brusca (食べろ); formación e uso.

-Formas potenciais. Potencial + ようになる ; ようにする, para cambios en proceso.

-Expresión de vontade da terceira persoa: forma たがる.

-Forma pasiva. Formación e uso.

-Formas causativas (使役):

(鈴木さんに作らせたものです).

-Formas causativas na linguaxe honorífica.

-Formas condicionais

(—たら ; —えば、行くと).

-Forma volitiva: conjugación do verbo en forma volitiva breve.

-Verbos de movemento como auxiliares para expresar cambios: [値段が下がってきました] ; (あがっていく) .

-Verbos compostos: (見直す ; 書きはじめる).

Adverbios e locucións adverbiais.

-Adverbios propiamente ditos, derivados e nomes que cumpren función de adverbios. Uso de duplicativos: (そろそろ、だんだん).

-Adverbios formados por un substantivo + sufixo: uso de – ずつ (少しずつ y de 的: (一般的).

-Adverbios formados por xerundio ou participio de verbos en forma て : (喜んで; 慌て, 始めて).

-Adverbios como modificadores de verbos e adxectivos: (かなり易しい ; できるだけ行く).

-Formas adverbiais dos adxectivos xenuíños, mediante a transformación da い final en <, e dos adxectivos procedentes dun substantivo, mediante o uso de に e doutro adxectivo/adverbio.

-Adverbios como modificadores de oracións subordinadas. Uso de – ように.

-Adverbios de frecuencia

めったに、なるべく、たまに、ほど:

(先ほど、のちほど...), しか、ちっとも、

-Uso de adverbios de cantidade:

だいぶ、かなり、多いに、, 最も、すべて.

-Locucións adverbiais en expresións idiomáticas e frases feitas. Uso de **こんど**. Uso de

やっぱり(やはり、きちんと).

Partículas.

Partículas (xeralmente pospostas á palabra que modifican ou determinan).

Partícula **が** en uso adversativo, y **が** y **し** no seu uso conector.

Partícula **も** con raíz de verbos de accións opostas.

Partícula **と** expresando cita literal de algo que se transmite.

Partícula **で** para determinar tempo ou cantidade.

-Partícula **で** para sinalar causa ou motivo.

-Partícula **とか** para citar varios exemplos de forma non exhaustiva.

-Partícula **でも** unida a interrogativos para expresar indefinición: **なんでも、どれでも、どこでも**.

-Partícula **か** como disxuntiva entre dous opcións.

-Partícula **か** + interrogativo como indefinido.

-Partícula **か** como expresión de dúbida.

-Partícula **とか** para ofrecer exemplos.

-Partícula **に** en expresións de frecuencia para expresar unha finalidade.

-Partícula **へ** e **から** unida a **の**.

-A partícula **ばかり** precedida dun verbo conxugado.

-Uso de verbo en pasado + **ばかり**.

Conxuncións e locucións conxuntivas
(接続詞・接続助詞)

-Coordinantes de uso habitual: verbo en forma **-て** como unión copulativa. **-に よると**;

によつてのほうが、のほうは ; ながら、

expresando dúas accións voluntarias simultáneas.

-Coordinantes de uso habitual: verbo en forma **-て** como unión para expresar modo na que unha acción se realiza.

-Uso de pronomes e adxectivos demostrativos para referirse a accións pasadas ou xa mencionadas con anterioridade (**そのとき、そういうこと**).

-Subordinantes de uso habitual: verbo en forma **-て + も**/ adxectivo en forma **-くて + も**.

-Subordinantes de uso habitual: **+のに** como expresión de finalidade, **+ことにする / +ことになる** como expresión de decisións, **まま** para indicar un estado actual **のに** indicando propósito ou intención: (**あそこへ行くのに**). **ので** indicando causa ou razón: (**のどが渴いたので水を飲んだ**).

-Conxuncións copulativas:

その上、それに、とか、やら.

-Conxuncións

consecutivas : **それで、そこで、すると**.

-Conxuncións causais:

したがって、そのけつ、ゆえに.

-Conxuncións disxuntivas : **それとも、または**.

-Conxuncións-partícula (接続助詞).

-Uso verbo potencial + **ようになる/する**; verbo forma breve + **ようになる; -ようにする**.

2. Discurso.

Cohesión.

-Manter o tema: repeticións intencionadas, elipse (omisión de **です**); recursos de substitución sinxelos con referente claro: pronomes e adverbios ou expresións con valor anafórico (**そうだ、その年; 说白了; ですから、実は**). Por procedementos léxicos: **あの人、あの方**, sinónimos, hiperónimos de vocabulario frecuente (**コンピュータ、機械**), a través dun dos termos que entran na definición (**社長は、学生は**), nominalización (**帰るのが/は遅くなる**).

-Coherencia da temporalidade verbal no discurso: (**この前...でした**).

-Conectores máis frecuentes: (じつは ; し; で;そして; それから; や; けれども; が; ので; のに;ですから; それで; それに; その上; 例えば;そのほか).

Organización.

Conversación:

-Marcadores frecuentes para, dirixirse a alguén:
(しつれいですが ; もしもし ; おそれいます ;
ちよっとお願いします); empezar a falar
(みなさん、あのう、ちよっとすみません); coo-
perar, reaccionar e interaccionar
(はい、わかりました、そうですか); implicar ao
interlocutor (そうでしょうね); demostrar implica-
ción
(それは大変ですね、それはよかったですね);
tomar a palabra
(ちよっと、お話があるんですが...); iniciar unha
explicación (説明をしますが); pedir axuda
(お願いがあるんですが); agradecer, anunciar o
final (もうそろそろ); despedirse:
(それでは、また).

-Tipos de reaccións esperadas nas situacións e in-
tercambios usuais (pares adxacentes): preguntar –
responder, ofrecer – aceptar
(どうぞ、いただきます); pedir – conceder, facer
un cumprimento (お上手ですね); – quitar impor-
tancia (つまらないものですが); pedir
(お願いしてもいいですか) – dar
(どうぞ ; お口に合わないかもしれません).

Outros tipos de textos. (Ver I. 2)

-Marcadores de iniciación, (みなさん...); (拝啓),
desenvolvemento:
(お忙しいところを申し訳ありません), conclu-
sión: (くれぐれもどうぞよろしくお願いします),
cambio de tema (さて、実は), (todo de acordo co
tipo de discurso / texto).

-Marcadores frecuentes para engadir información
(また); clasificar, enumerar, transmitir
(についてですが); reformular, exemplificar
(そういうことで); argumentar, rebater, enfatizar,
resumir.

-Marcadores para contextualizar no espazo e no tem-
po (すると) (その間に).

-Puntuación e parágrafos. Entoación e pausas.

-Perfeccionamento no uso do papel cuadriculado xa-
ponés.

-Formato de acordo co tipo de texto. Marcas gráficas
de clasificación, énfase, referencias.

Deixe.

-Formas de sinalamento nas diferentes situacións
de enunciación (conversa, teléfono, chat, carta,) e no
discurso diferido e relato: uso dos pronomes, demos-
trativos e expresións de tempo e espazo:

(ご無沙汰しています、先生とお話したこと;
その件についてなんですが).

Cortesía.

-Formas de tratamento de uso frecuente: persoas
gramaticais, (uso extendido da 3ª persoa aínda refi-
rindo-se ao interlocutor).

-Uso de fórmulas

(恐れ入ります、すみませんが、申し訳ございま
せん), tempos verbais matizadores:
もしお願いできたら、もしよければ ; あそこに
いらっしゃるなら).

-Tempos e expresións para as funcións sociais .

-Respostas cooperativas: repetición de partículas,
expresións apropiadas:

(そうそう、どうぞ、どうぞ、大丈夫です...).

-Estudo pragmático das formas de tratamento de
uso frecuente (先生、お客さん、社長), do uso dos
prefixos e sufixos honoríficos e dos sufixos de fami-
liaridade (お兄さん、ぼく).

I. Inferencias.

-Sentido implícito nas expresións e situacións habi-
tuais:

(もうこんな時間！そうですね、早く帰りましょ
う / それじゃ...).

-O sentido implícito en expresións habituais como
a desculpa ou o agradecemento

(お待たせいたしました、ごちそうさまでした).

3. Léxico e semántica.

Vocabulario.

-Expresións frecuentes en diferentes situacións
formais e informais para as funcións que se traballan

(お久しぶりです); (ver I, 1 e 3). Estilo falado (この前、ありがとうございました); estilo narrativo e escrito (昔、あるところに); estilo epistolar (ご無沙汰していますが、お元気でいらっしゃいますか).

-Vocabulario das situacións e temas traballados; variantes (honorífica; formal ou cortés; informal) estándar (ver II, 1).

-Expresións idiomáticas moi habituais (新年、おめでとうございます; お元気ですか; 頑張ってください、お大事に、どうぞ).

Formación de palabras.

-Formación de palabras por derivación: valor dos afixos frecuentes. Por composición de dous lexemas: (腰掛け、はまぐり).

-Valores dos prefixos (第、不、非、各、毎、未、無、両、最、諸、御).

-Valores dos sufixos (的、番、中、方、線、人、語、地、社、室、所、員、者、手、業、屋、様、氏).

-Formación de palabras por derivación de tres ou máis lexemas: (新聞記者; 高等学校).

-Nominalización a través de sufixos: (近代化); por recategorización: (制作).

-Formación de palabras por acurtamento: 東京芸術大学 = 東京芸大; 日本国際文化研究所 = 日文研.

-Transliteración de siglas de uso frecuente (xeralmente do idioma inglés: (AIDS = エイズ、OAPEC = オアペック; NATO = ナトー、北大西洋条約; CD = シーデイー).

-Transliteración de palabras estranxeiras de uso frecuente: (sandwich = サンドイッチ supercomputer = スーパーコンピュータ; sesta = シエスタ).

-Diminutivos e aumentativos de uso (ちゃん、くん).

Significado.

-Campos asociativos dos temas traballados.

-Palabras sinónimas ou de significado próximo (人/方、誰/どなた、大変/とても; 教師/先生;

女の方/女性; むすめさん/お嬢さん; 車/自動車; 友人/友達; なぜなら、というのは).

-Hiperónimos de vocabulario frecuente (桜= 花= 植物; コンピュータ = 機械).

-Palabras antónimas usuais: (うち/そと; 明るい/暗い; 忙しい/暇; 安全/危ない; 戦争/平和).

-Polisemia e dobre sentido en palabras de uso frecuente: (うち、きれい、わけ、えん、かみ).

-Palabras próximas formalmente, que acostuman producir dificultade: (り/から;

ひ(日)/にち(日)/か(日) 生きる/生かす; 生まれる/生む).

-Definición de palabras. Termos de parentesco: (おじいさん/祖父; おばあさん/祖母; 夫/亭主/ご主人; 家内/妻/奥さん).

-Uso do dicionario. Busca por número de trazos e por radicais.

-Falsos amigos e interferencias léxicas frecuentes (coa LM ou outras segundas linguas)

(信号は緑です, en vez de 信号は青です、病気で顔がしろくなった、en vez de 病気で顔が あおくなった).

4. Fonoloxía e ortografía.

-Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos.

-Insistencia nos fonemas que presentan maior dificultade.

-Insistencia nos procesos propios da lingua que presentan maior dificultade.

-Correspondencia entre fonemas e letras / signos.

-Ditongos.

-Estrutura da sílaba e separación silábica.

-Acento de intensidade e recoñecemento das sílabas tónicas. Acento enfático.

-Entoación: patróns característicos.

-Entoación para as funcións comunicativas traballadas.

-Grupos fónicos: acentos – atonicidade e entoación.

-Tonos: tipos, recoñecemento, produción e cambios. Cambios tonais en (雨/飴 ; 神/紙/髪; 橋、箸、端).

-Ortografía coidada dos silabarios e dos signos deste nivel. Insistencia en respectar a orde dos trazos ao escribir tanto os silabarios como os signos. Estudo a fondo dos radicais e a súa función na formación de compostos de palabras.

-Insistencia nas representacións dos signos que ofrezan maior dificultade.

-Insistencia na distinción entre a parte invariable dunha palabra que leva signo, e a parte que ao ser susceptible de cambio, se escribe en silabario.

-Perfeccionamento no uso do papel xaponés 原稿用紙 (“genkô yôshi).

-Perfeccionamento na escritura de expresións epistolares.

-Puntuación: usos básicos do punto e aparte, punto e seguido, e かぎカッコ 【】、paréntese ou acotación.

Xaponés:

Intermedio 2:

1. Gramática.

Oración.

-Actitude do falante e modalidades de oración:

enunciativa: (このごろ太らないように、

運動をしています); interrogativa

(試験の結果、どうになりましたか); exhortativa:

(じゃー 休み しよう); imperativa

(一度作ってみてください); exclamativa (50

パーセントも! 自分の 都合ではないんですよ);

desiderativa (予約を取り消したかったのだ); dubi-

tativa (あれ を 買 お う か しら)

(ゴルフに行くかどうか); afirmativa

(にほんごの勉強 に テ ー プ レ コ ー ダ ー

が 要 り ま す); explicativa

(事務所が移転して、うちから

会社まで遠くなってしまったからです); adver-

sativa: (欲しいけれど); negativas

(あの人はあまり評判がよくありません); negati-

vas co sufixo ず (に); (食べずに出かけた); enfáti-

cas (やっぱり、いいものは高いですね!).

-Orde dos elementos na oración xaponesa: suxeito, obxecto indirecto, obxecto directo e predicado verbal. (Verbo, xeralmente ao final da frase)

(息子はお父さんに死なれて悲しいです).

-Oracións impersonais (mediante a forma en pasiva dos verbos e co verbo ある, あります:

(ある有名な人は; あるお客さんは).

-Coordinación afirmativa: (緑が減り、海がよごれ環境は年々悪くなっていきます) e negativa: (雪が降らなくてスキーができません).

-Subordinación: enlaces e correlación.

-Subordinación adxectiva (ou de relativo): (紺の背広を着た人がたくさん並んでいます).

-Subordinación nominal. Transmisión de información: (mediante ように ; ようにします).

-Subordinación adverbial (ou circunstancial). (17世紀 後半 には 全国 で 2 4 0 校 あ ま り の 藩 校 が あ っ た).

② Oracións interrogativas indirectas introducidas por と: (どこに泊まるかときかれた). (もういないかと思うようになった).

② Oracións negativas introducidas por と : (あそこまで行けるとは思いません) Oracións que transmiten unha mensaxe imperativa en estilo indirecto: (なるべく早めに終わるようにね).

② Oracións imperativas en forma de oración interrogativa: (もう少し 頑張っ て も ら え れ ば どう ですか).

② Oracións imperativas con べき (やめるべきだ).

② Oracións condicionais con と: (あの先生に会うとこわくなってしまう).

② Oracións condicionais coas conxuncións-partícula —ば、—たら、なら: (政治家であれば); (行くとしたら); (いい天気なら).

② Oracións condicionais con —ばよかったのに: (もっと早く来ればよかったのに).

② Oracións dubitativas con かしら、かな、だろう (か).

② Oracións relativas con

である、でいる、でいらっしある (田中 さんのお宅 でいらっ しあいますか).

② Oracións de pasiva (受身)

(あの建物は 200 年前に建てられた);
(田中さん は子供に お茶を こぼされてしまった).

② Oracións de pasiva en linguaxe honorífica

(この字を読まれますか).

Grupo do nome.

-Concordancia dos adxacentes (determinantes e adxectivos) co núcleo (nome).

-Funcións do grupo do nome. Partículas ou marcas desas funcións.

-Nome.

-Clases de nomes: ausencia de número en xaponés e uso de adxectivos ou de sufixos cuantificadores para definilos: (町人が 166 人 ; 大勢の会社は; 沢山の山 に鳥が 1 羽飛ん でいた).

-Ausencia de caso e de xénero. Uso de prefixos para definir masculino e feminino:

(男の先生 ; 女の人); prefixo de orixen chinés 女 para indicar tamén xénero feminino (女学生 ; 女王. Nomes diferentes segundo se trate de masculino ou de feminino: (祖父 ; 祖母).

-Casos do nome expresados mediante as partículas は、が: (para o nominativo), の para o xenitivo), に (para o dativo); を (para o acusativo); で、に、 para o hablativo.

-Con とき (日本に住んでいたとき).

② Nomes derivados dos verbos:

(かわき、そだち、ひっこし).

② Nomes compostos (ふくごうめいし);

(かみくず、ごみばこ).

② Formación excepcional de plural nalgúns nomes

(彼ら ; わたくしども ; せんせいがた、わたしたち).

② Prefixos do nome: (第, 不, 非, 書, 無, 両, etc.).

② Sufixos que indican lugar, profesión; (仕事場; 研究員; 工業; 運転手).

Determinantes.

-Determinantes demostrativos, ou pre-nomes (指示形容詞). Particularidades.

-Posesivos con partícula の .

-Interrogativos con partícula か.

② Demostrativos: formas de indicar plural:

これら (の)、それら (の)、あれら (の).

② Determinantes auxiliares que van detrás do verbo (連用形): (見て欲しかった ;

取られそうで...), en expresións de modo.

② Numerais, formas e usos. Insistencia no uso de sufixos numerais cuantificadores: (一名 ; 1 個).

Números auxiliares: combinación e posición respecto aos números cardinais de orixen xapones:

(ひとばん一晚); (ふたり、二人).

Pronomes.

-Forma, funcións, posición combinatoria, uso e omisión.

-Persoais: a súa omisión. Formas habituais de tratamento que eluden o uso do pronome persoal:

(お宅は、奥さんは、).

-Pronomes demostrativos de dirección:

(会議はどちらでありますか).

-De dirección con sentido demostrativo:

(こちら楽しいです).

-Uso predicativo de pronomes persoais:

(彼に説明をしました).

-Pronome interrogativo + でも como indefinido

(いつでもいいです).

-Uso do pronome interrogativo con numeral e sufixo cuantificador + も para expresar un indefinido

(何千本も).

-Pronomes indefinidos: (不定代名詞);

(どれか、どちらでも).

② Uso de formas demostrativas na súa modalidade exclamativa (そんな !、あんなに !).

② Pronomes reflexivos: (自分自しんで).

② Uso reflexivo da expresión 一人で .

Grupo do verbo.

-Núcleo -verbo- e a súa transformación de acordo co tipo de verbo. Ausencia dalgúns modos e tempos na conjugación xaponesa.

Verbo

-Propiedades do verbo. (O verbo xaponés non flexiona nin en número, nin en persoa, nin en xénero).

-Clases de verbos e implicacións sintácticas.

-Verbos 五段動詞 ; 一段動詞, e irregulares. Formas substantivo +verbo する .

-Subdivisión en verbos de movemento, de vontade, de percepción e de estado. Verbos auxiliares: ある、要る、しまう、見る、おく .

-Verbos transitivos (coa partícula de obxecto を、e intransitivos、con partícula が、e con partícula を、indicando lugar).

-Verbos dunha mesma raíz semántica.

-Maneiras de expresar presente/futuro e o pasado.

-Expresións formadas por verbos cun sufixo engadido: (ようです); (ことがある ; ことがない).

-Descrición de aspectos ou apariencias: raíz do verbo + そうです (雨が降りそうです).

-Formas honoríficas: (お読みください).

② Ampliación na linguaxe honorífica. Ampliación na linguaxe humilde.

② Imperativo: formas cortesés, honoríficas e indirectas.

-Forma imperativa da linguaxe brusca (食べろ).
Formación e uso.

② Contraste en accións non realizadas: verbo ないで ; v + ずに ; v + なくて.

-Formas potenciais. Potencial
+ ようになる ; ようにする, para cambios en proceso.

-Expresión de vontade da terceira persoa:
Forma たがる .

-Forma pasiva. Formación e uso.

-Formas causativas (使役):
(鈴木さんに作らせたものです) e na linguaxe honorífica

② Forma causativa – pasiva (使役受身)

(させられる);

(学生は先生に作文を書かせられた).

-Formas condicionais

(—たら ; —えば、行くと).

-Forma volitiva: conjugación do verbo en forma volitiva breve.

-Verbos de movemento como auxiliares para expresar cambios: (〔値段が下がってきました〕 ; (あがっていく)).

-Verbos compostos: (見なおす ; 書きはじめる).

Adverbios e locucións adverbiais.

-Adverbios propiamente ditos, derivados e nomes que cumpren función de adverbios, e onomatopeas.

Uso de duplicativos: (そろそろ、だんだん).

-Adverbios formados por un substantivo ao que se lle engade un sufixo: Uso de (—ずつ (少しずつ)).

Uso de 的: (一般的).

-Adverbios formados polo xerundio ou o participio dun verbo en forma て: (喜んで; 慌てて, 始めて).

-Adverbios como modificadores de verbos e adxectivos: (かなり易しい ; できるだけ行く).

-Formas adverbiais dos adxectivos xenuínos, mediante a transformación da い final en <, e dos adxectivos procedentes dun substantivo, mediante o uso de に e doutro adxectivo/adverbio.

-Adverbios como modificadores de oracións subordinadas. Uso de —ように.

-Uso de adverbios de frecuencia
めったに、なるべく、たまに、ほど:

(先ほど、のちほど)、しか、ちっとも、

-Uso de adverbios de cantidade:
だいたい、かなり、多いに、最も、すべて.

-Locucións adverbiais en expresións idiomáticas e frases feitas. Uso de こんど Uso de やっぱり (やはり)、きちんと.

② Adverbios compostos de orixe onomatopeico e similares (linguaxe chamado 擬声語 (けろけろ) e linguaxe chamada 擬態語: (そろそろ、いらいら).

Partículas.

-Partículas como posposicións (xeralmente despois da palabra á que modifican ou determinen).

-Partícula が en uso adversativo, e が e し no seu uso conector.

-Partícula も con raíz de verbos de accións opostas.

-Partícula と expresando cita literal de algo que se transmite.

-Partícula で para determinar tempo ou cantidade.

-Partícula で para sinalar causa ou motivo.

-Partícula とか para citar varios exemplos de forma non exhaustiva.

-Partícula でも unida a interrogativos para expresar indefinición (れ dore demo, doko demo).

-Partícula か como disxuntiva entre dous opcións.

-Partícula か + interrogativo como indefinido.

-Partícula か como expresión de dúbida.

-Partícula とか para ofrecer exemplos.

-Partícula に en expresións de frecuencia para expresar unha finalidade.

-Partícula へ e から unida a の.

-Uso de verbo en pasado + ばかり.

② Partícula さえ.

② Partículaすら.

② Partículaこそ.

② Outras partículas finais da linguaxe falada (かな、なあ、ね ぜ、ぞ、さ).

Enlaces.

Conxuncións e locucións conxuntivas (接続詞・ 接続助詞)

-Coordinantes de uso habitual: verbo en forma -て como unión copulativa. -に よると;

よってのほうが、のほうは ; ながら、
expresando dúas accións voluntarias simultáneas.

-Coordinantes de uso habitual: verbo en forma -て como unión para expresar modo na que unha acción se realiza.

-Uso de pronomes e adxectivos demostrativos para referirse a accións pasadas ou xa mencionadas con anterioridade (そのとき、そういうこと).

-Subordinantes de uso habitual: verbo en forma -て + も/ adxectivo en forma -くて + も.

-Subordinantes de uso habitual: +のに como expresión de finalidade, +ことにする / +ことになる como expresión de decisións, まま para indicar un estado actual のに indicando propósito ou intención: (あそこへ行くのに). ので indicando causa ou razón: (のどが渴いたので水を飲んだ).

-Conxuncións copulativas:
その上、それに、とか、やら.

-Conxuncións consecutivas : それで、そこで、すると.

② Conxuncións adversativas:
にもかかわらず、だが、ところが.

② Conxuncións causais: それで、だから、
なぜなら、というのは.

-Conxuncións causais:
したがって、そのけっか、ゆえに.

-Conxuncións disxuntivas : それとも、または.

② Conxuncións de cambio de discurso:
ところで、さて.

② Conxuncións explicativas : すなわち、つまり、けっきょく.

② Coordinantes de uso habitual: verbo en forma -て en forma negativa: -なくて、-ないで、-ずに

-Conxuncións - partícula (接続助詞).

② Perfeccionamento nas conxuncións-
partícula、から、ので、のに、

ように、ながら、と、が、けれど、ても、
ば、なら、て、たり、し

-Uso verbo potencial + ようになる/する; verbo
forma breve + ようになる; -ようにする.

2. Discurso.

Cohesión.

-Manter o tema: recursos de substitución sinxelos
con referente claro: elipse (omisión de です), pro-
nombres e adverbios ou expresións con valor anafórico
(そうだ, その年; といえば; ですから, じつは).
Por procedementos léxicos: あの人、あの方, sinón-
imos, hiperónimos de vocabulario frecuente
(コンピュータ、), a través dun dos termos que en-
tran na definición (社長は, 学生は), nominalización
(帰るのが/は 遅くなる).

-Coherencia da temporalidade verbal no discurso:
(この前...でした).

-Conectores máis frecuentes: (じつは ; し; で;
そして; それから; や; けれども; が; ので; のに;
ですから; それで; それに; その上; 例えば;
そのほか.

② Outros conectores frecuentes

(および、または、しかも、それとも、従って、
ゆえに).

Organización.

Conversación:

-Marcadores frecuentes para dirixirse a alguén:
(しつれいですが ; もしもし ; おそれ
いります ; ちょっとお願いします); empezar a
falar (みなさん、あのう、ちょっと
すみません); cooperar, reaccionar e interaccionar
(はい、わかりました、そうですか); implicar o
interlocutor (そうでしょうね); demostrar implica-
ción (それは大変ですね、それはよかった
ですね); tomar a palabra
(ちょっと、お話があるんですが . . .); iniciar
unha explicación (説明をしますが); pedir axuda

(お願いがあるんですが); agradecer, anunciar o
final (もうそろそろ); despedirse
(それでは、また).

-Tipos de reaccións esperadas nas situacións e in-
tercambios usuais (pares adxacentes): preguntar –
responder, ofrecer – aceptar
(どうぞ、いただきます); pedir – conceder, facer un
cumprimento (お上手ですね); – quitar importancia
(つまらないものですが); pedir
(お願いしてもいいですか) – dar
(どうぞ ; お口に合わないかもしれませんが).

Outros tipos de textos (Ver I.2).

-Marcadores de iniciación, (みなさん...); (拝啓);
desenvolvemento: (お忙しいところを申し 訳 あ
りません); conclusión:
(くれぐれもどうぞよろしくお願いします); cam-
bio de tema (さて, じつは), (todo de acordo co tipo
de discurso / texto).

-Marcadores frecuentes para engadir información
(また); clasificar, enumerar, transmitir
(についてですが); reformular, exemplificar
(そういうことで); argumentar, rebater, enfatizar,
resumir.

② するや否や、にもかかわらず、驚いたことに
—おちだ、とは限らない.

-Marcadores para contextualizar no espazo e no
tempo (すると) (その間に).

-Puntuación e párrafos.

-Perfeccionamento no uso do papel cuadriculado xa-
ponés.

-Formato de acordo co tipo de texto. Marcas gráficas
de clasificación, énfase, referencias.

-Entoación e pausas.

Deixe.

-Formas de sinalamento nas diferentes situacións
de enunciación (conversa, teléfono, chat, carta) e no
discurso diferido e relato: uso dos pronombres, demos-
trativos e expresións de tempo e espazo:

(ご無沙汰しています、先生と話したこと;
そのけんについてなんですが).

② Demostrativos e acenos, os pronomes persoais e os sufixos honoríficos para nomear polo título (社長、先生、お客さん).

Cortesía.

-Formas de tratamento de uso frecuente: persoas gramaticais, (uso extendido da 3ª persoa referíndose ao interlocutor

-Uso de fórmulas (恐れ入ります、すみませんが、申し訳ございません, tempos verbais matizadores: (もしお願いできたら、もしよければ; あそこにいっちゃるなら).

-Tempos e expresións para as funcións sociais.

-Respostas cooperativas: repetición de partículas, expresións apropiadas: (そうそう、どうぞ、どうぞ、大丈夫です . . .).

-Estudo pragmático das formas de tratamento de uso frecuente (先生、お客さん、社長), do uso dos prefixos e sufixos honoríficos e dos sufixos de familiaridade (お兄さん、ぼく).

② Profundización no uso da linguaxe honorífica, coa súa vertente da linguaxe humilde.

② Profundización no uso de expresións para certas funcións sociais: (お先に、どうぞ; お世話になります; お疲れさまでした; ご苦労様でした; お大事に、どうぞ.

Inferencias.

-Sentido implícito nas expresións e situacións habituais: (もうこんな時間! そうですね、早く帰りましょう / それじゃ...).

② O sentido implícito en expresións habituais como a desculpa ou o agradecemento (それは、どうした . . . ; とんでもないです; お待たせいたしました、ごちそうさまでした).

3. Léxico e semántica.

Vocabulario.

-Expresións frecuentes en diferentes situacións formais e informais para as funcións que se traballan (お久しぶりです). (Ver I, 1 e 3). Estilo falado (この前、ありがとうございました); estilo narra-

tivo e escrito (昔、あるところに); estilo epistolar (ご無沙汰しています、お元気でいらっしゃいますか).

-Vocabulario das situacións e temas traballados; variantes (honorífica; formal ou cortés; informal) estándar. (Ver II, 1).

-Expresións idiomáticas moi habituais (新年、おめでとうございます; お元気ですか; 頑張ってください、お大事に、どうぞ).

Formación de palabras.

-Formación de palabras por derivación: valor dos afixos frecuentes. Por composición de dous lexemas: (腰掛け、はまぐり).

-Valores dos prefixos: (第、不、非、各、毎、未、無、両、最、諸、御).

-Valores dos sufixos (的、番、中、方、線、人語、地、社、室、所、員、者、手、業、屋、様、氏).

-Formación de palabras por derivación de tres ou máis lexemas: (新聞記者; 高等学校).

-Nominalización a través de sufixos: (近代化) o por recategorización: (制作).

-Formación de palabras por acurtamento: 東京芸術大学 = 東京芸大; 日本国際文化研究所 = 日文研.

-Transliteración de siglas de uso frecuente xeralmente do idioma inglés: (AIDS = エイズ、OA-PEC = オアペック; CD = シーデイー).

-Transliteración de palabras estranxeiras de uso frecuente: sandwich = サンドイッチ supercomputer = スーパーコンピュータ; sesta = シエスタ.

-Diminutivos e aumentativos de uso ちゃん、くん、.

Significado.

-Campos asociativos dos temas traballados.

-Palabras sinónimas ou de significado próximo (人/方、誰/どなた、大変/とても; 教師/先生; 女の方/女性; むすめさん/お嬢さん; 車/自動車; 友人/友達; なぜなら、というのは).

-Hiperónimos de vocabulario frecuente (桜/花/植物; コンピュータ/きがい).

-Palabras antónimas usuais: (うち/そと; 明るい暗い; 忙しい/暇; 安全/危ない; 戦争/平和).

-Polisemia e dobre sentido en palabras de uso frecuente: (うち、きれい、わけ、えん、かみ).

-Palabras próximas formalmente, que acostuman producir dificultade: (より/から; ひ(日)/にち(日)/か(日)生きる/生かす; 生まれる/生む).

-Definición de palabras. Terminos de parentesco: (おじいさん/祖父; おばあさん/祖母; 夫/ご主人; 家内/妻/奥さん).

-Uso do dicionario. Busca por número de trazos e por radicais.

-Falsos amigos e interferencias léxicas frecuentes (coa LM ou outras segundas linguas)

(信号は緑です, en vez de

信号は青です、病気で顔がしろくなった、en vez de 病気で顔があおくなった).

4. Fonoloxía e ortografía.

-Recoñecemento e produción dos fonemas vocálicos e consonánticos.

-Insistencia nos fonemas que presentan maior dificultade.

-Insistencia nos procesos propios da lingua que presentan maior dificultade.

-Correspondencia entre fonemas e letras /signos.

-Ditongos.

-Estrutura da sílaba e separación silábica.

-Acento de intensidade e recoñecemento das sílabas tónicas. Acento enfático.

-Entoación: patróns característicos.

-Entoación para as funcións comunicativas traballadas.

-Grupos fónicos: acentos – atonicidade e entoación.

-Tonos: tipos, recoñecemento, produción e cambios. Cambios tonais en (雨/飴; 神/紙/髪; 橋、箸、端).

-Ritmo.

-Ortografía coidada dos silabarios e dos signos deste nivel. Insistencia en respectar a orde dos trazos ao escribir tanto os silabarios como os signos. Estudo a fondo dos radicais e a súa función na formación de compostos de palabras.

-Insistencia nas representacións dos signos que ofrezan maior dificultade.

-Insistencia na distinción entre a parte invariable dunha palabra que leva signo, e a parte que ao ser susceptible de cambio, se escribe en silabario.

② Perfeccionamento do uso do papel xaponés 原稿用紙 (“genkô yôshi”).

② Perfeccionamento na escritura de expresións epistolares. Niveis superiores de formalismo na escritura epistolar.

-Puntuación: usos básicos do punto e aparte, punto e seguido, e かぎカッコ【】、paréntese ou acotación.

CONSELLERÍA DE VIVENDA E SOLO

Corrección de erros.-Decreto 180/2007, do 6 de setembro, polo que se modifica o Decreto 157/2006, do 7 de setembro, de rehabilitación e renovación de calidade de vivendas no medio rural e en conxuntos históricos de Galicia.

Advertido un erro na publicación do Decreto 180/2007, do 6 de setembro, polo que se modifica o Decreto 157/2006, de 7 de setembro, de rehabilitación e renovación de calidade de vivendas no medio rural e en conxuntos históricos de Galicia, que foi publicado no *Diario Oficial de Galicia* número 187, do 26 de setembro de 2007, procédese á súa rectificación e publicación do anexo:

No punto 1. do número 3.2º onde di: «A solicitude mediante o modelo normalizado recollido no anexo II deste decreto», debe dicir: «A solicitude mediante modelo normalizado recollido no anexo deste decreto».

Publícase o anexo: